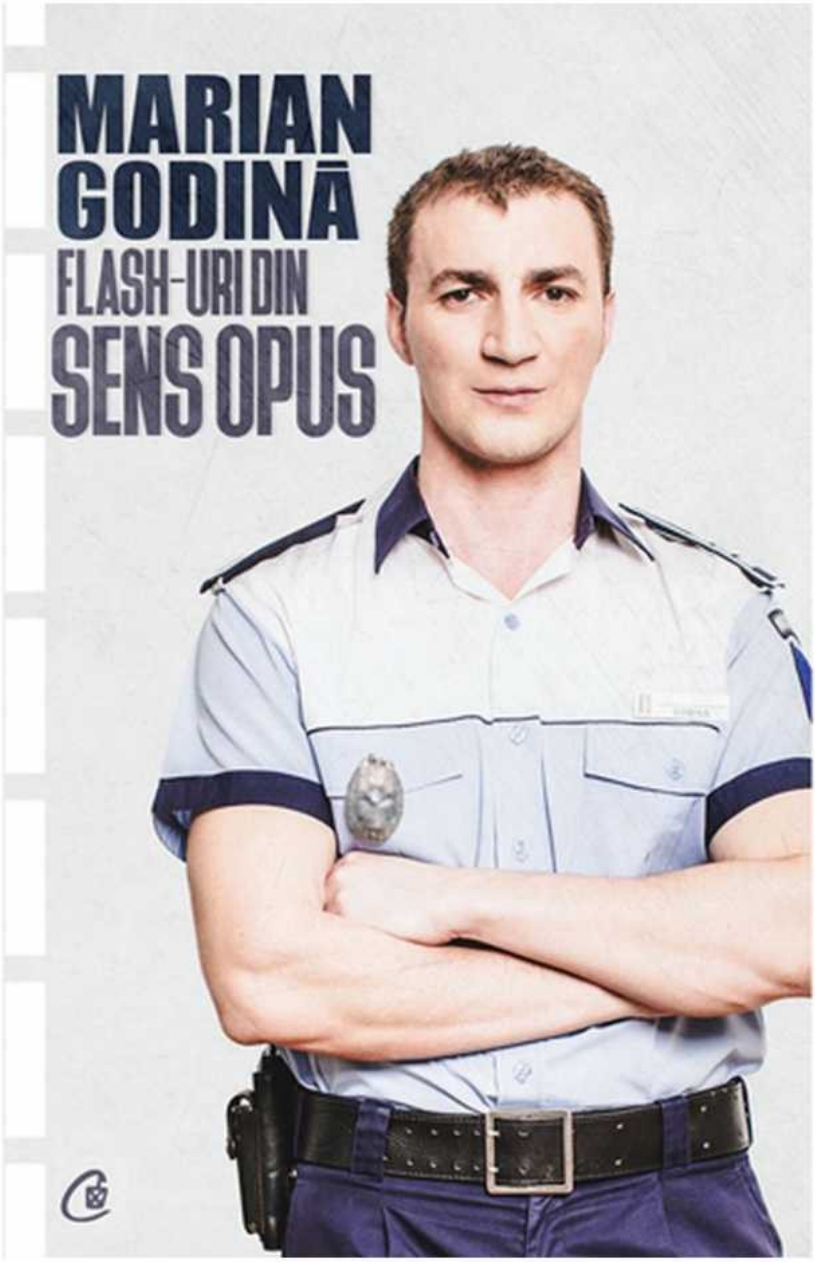

Un blog urmărit de peste 140.000 de oameni. Mii de comentarii, milioane de vizualizări pe reţele sociale. Care este reţeta succesului său? Textele

lui Marian Godină sunt *momente* (în cel mai caragialian sens al cuvântului) din viaţa de zi cu zi, în care ne recunoaştem de îndată şi cu care oricine poate rezona. Personajele, savuroase şi memorabile, îşi pierd treptat identitatea şi devin exponenţi ai unor categorii sociale: parvenitul român care pleacă-n Italia, face o avere frumuşică, îşi cumpără maşină la mâna a doua şi-ncală legi prin ţară, pozând în mare afacerist; beţivanul care-njură întruna, dar recunoaşte când greşeşte, şi pe care n-ai cum să te superi; micul întreprinzător român, cu inimă mare, care încearcă să câştige un ban cinstit, dar se pomeneşte că norocul îi joacă renghiuri.

Limbajul povestirilor e frust, nefiltrat, dar cu atât mai autentic, dovedind faptul că autorul are ureche bună, reţine fidel detalii şi le redă într-o manieră directă, apăsând puternic pedala (auto) ironiei. Avem dinaintea ochilor un soi de oglindă a societăţii româneşti contemporane, în care se regăsesc cuprinşi în trafic inocenţi şi mârlani, tineri care se umflă-n pene de dragul unei femei sau bătrâni hârşiţi care „ştiu ei cum merg lucrurile în ţara asta”. E un mozaic colorat, din care nu lipsesc nici tristeţea, nici hazul, nici moartea, nici viaţa, nici dragostea.

RĂZVAN NĂSTASE

Un om inteligent nu te va şicana niciodată în trafic, cel puţin nu intenţionat. Poate greşi, poate avea o clipă de neatenţie sau orice alt motiv. Omul deştept te va face să înţelegi că îşi cere scuze, va pune în funcţiune avariile, te va saluta.

Ce avem de făcut, atunci când ne şicanează

cineva în trafic? Am stabilit încă din prima frază că omul e prost. Acum avem variante: să-i arătăm că suntem la fel ca el sau chiar că-l întrecem. Dacă alegem varianta asta, putem să-i frânăm brusc în faţă, să claxonăm, săi arătăm vreun deget, să deschidem geamul şi să-l scuipăm ori să aruncăm spre el cu vreun obiect nefolositor de prin maşină. Putem încerca să-l blocăm, iar după ce îl determinăm să oprească, să coborâm la el. Atenţie, la momentul ăsta, ştim despre el doar că e prost. S-ar putea să aflăm însă şi alte lucruri: că e un luptător de K1 uşor iritat, un boxer cam nervos ori poate genul de şofer care are obiceiul să conducă având o sabie lângă el...

FLASH-URI DIN SENS OPUS

MARIAN GODINĂ merge la Poliţie aproape în fiecare zi. Nu pentru că s-ar afla sub control judiciar, ci fiindcă este poliţist, începând cu luna decembrie a anului 2006, după ce a absolvit Şcoala de Agenţi de Poliţie „Vasile Lascăr" din Câmpina.

Pe lângă amenzi rutiere. Marian scrie şi texte care abundă de umor şi care reuşesc de fiecare dată să schimbe în bine dispoziţia cititorului, ducându-l până într-acolo încât ştergerea lacrimilor din ochi devine obligatorie pentru continuarea lecturii. Drept dovadă stau cei peste 140.000 de oameni care au ajuns să-i urmărească postările pe Facebook în mai puţin de jumătate de an de la apariţia primului text, precum şi miile de comentarii şi de accesări.

Flash-uri din sens opus reprezintă volumul său de debut.

Flash-uri din sens opus
Marian Godină
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României GODINĂ, MARIAN
Flash-uri din sens opus / Marian Godină.
— Bucureşti: Curtea Veche Publishing, 2016
ISBN 978 – 606 – 588 – 860 – 9
821.135.1 – 32
Editor: Grigore Arsene Redactor: Răzvan Năstase Tehnoredactor: Dragoş Dumitrescu
CURTEA VECHE PUBLISHING

CURTEA VECHE PUBLISHING, 2016

„Bun tare!”
Marian Godină

MAMI ŞI TATI

„Tânărul îşi lăsase acasă fetiţa de cinci anişori şi acum aştepta emoţionat pe holul maternităţii naşterea celui de-al doilea copil. O să fie băiat? O să fie fată? Medicina vremii nu îi răspunsese la întrebarea pe care şi-o punea de nouă luni, iar acum mai erau câteva minute şi avea să afle. Fiorii erau tot mai mari şi minutele păreau ore. Aşezase buchetul de flori pe un scaun şi se plimba pe coridor, dintr-un capăt în celălalt, când îşi făcu apariţia doctorul, care se îndreptă tăcut spre el şi îl bătu pe umăr. Îi dezvălui că are o fetiţă, apoi îi întinse palma dreaptă în care ţinea o verighetă de aur şi îi spuse că-i pare rău. Nu putuse să facă nimic…

Femeia făcea mâncare. Pentru că soţul ei era

plecat pe un mare şantier al ţării din acea vreme, gătea acum doar pentru copiii ei, o fetiţă de trei ani şi un băiat de doi.

Un accident de muncă…

Diriginta poştei din localitate aflase prima. De la ea, au aflat şi alţii, vestea se răspândea în sat cu repeziciune. Numai femeia gătea liniştită în continuare, iar copiii se jucau în preajma ei şi erau cu gândul la soţul care avea să se întoarcă acasă în scurt timp.

Nu s-a mai întors…

Tânărul văduv se mutase să lucreze în Braşov, dar se ducea des la Proviţa de Sus, unde era înmormântată mama copiilor lui. În cimitirul urât şi trist, o vedea de fiecare dată pe femeia în negru, şi ea tot cu doi copii, şi ea tot văduvă.

Au ajuns să se cunoască. S-au cunoscut atât de bine, încât s-au căsătorit şi au făcut un copil. Un băiat. Un băiat care pe atunci n-avea caschetă.

Pentru că era pe 7 septembrie şi a doua zi se sărbătoarea Naşterea Maicii Domnului, mi-au pus numele Marian. Marian Godină.

BACALAUREAT

Se apropia perioada încheierii mediilor şi eram pasibil de a rămâne corigent la limba română. Asta însemna că nu intram nici în examenul de bacalaureat. Văzând că se îngroaşă gluma, m-am apucat de învăţat şi, cu chiu, cu vai, mi-a ieşit media 5. I-am mulţumit profesorului de română şi, pentru că prinsesem elan şi eram entuziasmat, l-am întrebat dacă se poate lua nota 10 la bac, la proba orală de limba română. Profesorul mi-a răspuns abia după ce toată clasa s-

a oprit din râs.

— Tu ar trebui să mă-ntrebi dacă se poate lua 5.

Au urmat alte râsete ale colegilor, care erau foarte amuzaţi că tocmai eu, care nu prea dădusem pe la şcoală în clasa a doişpea, întreb aşa ceva. Tocmai din cauza absenţelor, am avut mereu 8 la purtare. 8 era media minimă cu care erai acceptat la admiterea în şcoala de poliţie, iar diriginta mea era fată fainã.

În cele trei săptămâni de vacanţă pe care le-a avut înaintea examenului de bacalaureat. Marian s-a pus pe învăţat. Învăţam numai noaptea. Tata vedea lumină la mine în dormitor şi credea că am adormit cu becul aprins, aşa că venea să verifice. Deschidea uşa şi, când mă vedea că învăţ, o închidea repede şi plecă. Îl auzeam doar cum scuipa a mirare. Era şi normal, nu mă văzuse niciodată învăţând.

Învăţam doar la română. Matematica îmi plăcea şi o prindeam de pe la clasă, în rarele situaţii când dădeam pe la şcoală. Colegul meu de bancă, pe care îl prostisem să dea şi el examen la şcoala de poliţie, găsise o profesoară bună de matematică şi îmi propusese să merg cu el la meditaţii. Măcar în cele trei săptămâni care ne rămăseseră şi în care mă apucase cheful de îngrăşat porcul în ajun. I-am spus tatălui meu şi a fost de acord, chiar dacă nu prea avea bani, săracul. Era prima zi în care trebuia să mergem la meditaţii şi să o cunoaştem pe profa de mate. Mi-am luat un caiet şi m-am întâlnit cu colegul meu. Am ajuns ceva mai repede la adresă, aşa că am

mai aşteptat un pic, cât să fim punctuali. Cum aşteptam noi aşa, lângă piaţă la Steagu, ne-a izbit un miros de hamsii şi i-am spus colegului:

— Haide, mă, să mâncăm nişte hamsii d-ăia, că mai avem timp.

— Timp mai avem, dar eu n-am bani. Tu ai?

— Pfff… nici eu n-am. Bă, dar tu ştii matematică?

— Mai ştiu aşa câte ceva…

— Hai la hamsii, dă-le-n pulă de meditaţii… Hai să mâncăm!

Ne-am dus şi am mâncat pe săturate, ne-am luat şi câte un suc, iar apoi, cu burţile pline, ne-au apucat regretele.

— Trebuia să mergem la meditaţii…

— Lasă că o sunăm şi îi spunem că a intervenit ceva şi mergem data viitoare. Şi-aşa vrea să venim de trei ori pe săptămână. Mergem poimâine.

Nu am cunoscut-o niciodată pe profesoara de meditaţii la mate, în schimb, am mers cu prietenul meu să mâncăm hamsii de trei ori pe săptămână. Tata află şi el abia acum, când citeşte această carte, pe ce se duceau banii lui. La hamsii. Luam şi ţigări. Te rog să mă ierţi, tată! Am fost un nesimţit.

A venit şi prima zi de bac, proba orală la română. Eu eram programat pe la ora 16, aşa că la ora 10 dormeam, când m-a sunat un coleg:

— Alo, ce faci, mă?

— Dorm!

— Cum dormi, mă? N-ai emoţii?

— Nu!

— Eu simt aici la liceu, trebuie să intru de la doişpe, dar vezi că nu se ţine cont de programare, poţi intra şi acum dacă vrei, chiar dacă eşti programat la patru.

— Păi şi tu de ce nu intri?

— Nu intru, că am emoţii, mai aştept să văd ce mai zic ăştia care ies.

M-am îmbrăcat cu hainele cele mai bune şi m-am dus la liceu. Aici, o grămadă de elevi, care mai de care mai emoţionaţi, aşteptând să intre la examen de parcă s-ar fi dus la tăiere.

— Aţi dat, mă? Sau aşteptaţi?

— Nu am dat, dar aşteptăm. Dacă vrei, tu poţi să intri, că abia au mai intrat doi de la Liceul Teologic.

Îi

Am bătut la uşă, am intrat în sala de clasă şi am salutat. Profesoarele de la catedră m-au rugat să extrag un bileţel dintr-un bol. Am luat un bilet şi m-am aşezat într-o bancă, cu gândul să-mi aştern pe foaie câteva idei despre subiectul extras. Aveai şi voie şi aveai şi timp pentru asta. Dar am putut? Era ascultat un elev de la teologie şi vocea de viitor popă a ăluia mă bruia rău de tot. În loc să-mi scriu ideile, eu mă gândeam la ăla… o să fie un popă bun ăsta cu vocea lui de bariton, o să trezească şi morţii. Părintele îşi terminase predica şi aştepta verdictul. Una dintre cele două profesoare din juriu s-a uitat la cealaltă şi a întrebat-o:

— 10? îi dăm 10?

— Hmmm… nu chiar… 9.

Băiatul s-a ridicat şi a plecat din sală. Deşi

urma să devină preot şi deşi a mulţumit când s-a ridicat, la faţa pe care a făcut-o aş fi putut băga mâna-n foc că a lăsat credinţa la o parte pentru câteva clipe şi i-a futut câţiva dumnezei profei care n-a vrut să-i dea 10.

Am fost poftit în prima bancă şi am început să trăncănesc. Nu pierdusem degeaba nopţile şi ştiam cam orice mi-ar fi picat.

Mi-am terminat discursul şi profesoara care tocmai fusese înjurată în gând de nea părintele s-a uitat spre cealaltă şi i-a zis:

— No… uite, ăsta e de 10.

M-am ridicat şi eu, am mulţumit, am luat biletul cu nota şi am plecat fericit. Nu am avut răbdare să stau cu colegii mei afară şi să le explic cum a fost. Le-am zis doar că am luat 10, fără să am pretenţia să mă creadă şi am plecat acasă, nerăbdător să-l sun pe tata, care era la muncă.

Am ajuns acasă şi am pus mâna pe telefon. Am sunat la uzina Tractorul şi i-am cerut centralistei interiorul de la sculerie, unde lucra el.

— Alo, te-ai trezit, mă? Să mănânci ceva înainte, vezi că ţi-a lăsat maică-ta zece mii pe frigider, să-ţi iei ceva.

— Alooo, am fost deja şi am şi dat examenul.

— Cum, mă? Nu la patru te duci?

— Am fost deja. Am dat şi am luat 10!

— Haide, mă, lasă-mă, să te îmbraci frumos, să nu te duci acolo cu pantalonii ăia ai tăi, de zici că eşti cules de pe gârlă.

— Nu auzi că am fost deja şi am luat 10???

— Du-te-n pizda mă-tii!

Mi-a închis telefonul, iar eu m-am dus în

bucătărie să mănânc ceva, când telefonul a început să sune frenetic.

— Spune, mă, că şi-aşa mă piş pe mine de emoţii, când te duci la examen? Tu chiar ai fost?

— Daaa, ţi-am zis că am luat 10! Ce e aşa greu de crezut?

Tare proastă întrebarea mea, cum să nu fie greu de crezut, când săracul era obişnuit abia să trec clasa…

A urmat a doua zi cu proba la engleză, unde am luat 9.

La afişarea rezultatelor, Marian cel ce se lupta din greu să treacă clasa, avea la română scris nota 9,80, la matematică, unde fusese meditat în forţă, cu hamsii, 8,80, la educaţie fizică 10 şi la biologie 6,85.

Cu media 9,07, am fost primul de la mine din clasă şi m-am putut apuca liniştit de învăţat pentru admiterea la Şcoala de Agenţi de Poliţie din Câmpina.

ADMITERE LA CÂMPINA

Scăpasem cu bine de bacalaureat. Acum, eu şi colegul meu de bancă ne pregăteam de examenul pentru şcoala de poliţie. Nu prea aveam speranţe mari, mai ales că niciunul dintre noi nu avea pile, nu aveam nici cheile unei maşini pe care să o dăm în dar, aşa cum spunea unchiul meu, plus că mai şi auzisem de la unele cunoştinţe care dăduseră examen în alţi ani şi nu intraseră că fără pile nici nu are rost să încerci. Dar noi ne făcuserăm deja dosarele şi eram gata să încercăm.

Pentru că bunică-mea, cea care îmi spunea când eram mic că mă găseşte dracii dacă dau la

curcani, stă în Cornu, o comună de lângă Câmpina, am vorbit cu Alin, colegul meu, şi i-am propus să mergem cu o săptămână înainte de examen şi să stăm acolo, să fim liniştiţi şi să putem învăţa.

Am plecat cu trenul din Braşov şi, pentru că nici cu pregătirea sportivă nu ne rupseserăm, am hotărât ca ultimele noastre ţigări să le fumăm pe tren, iar apoi, până la examen, să nu ne mai atingem de tutun ca să scoatem timp bun la proba de rezistenţă. Pentru momentele de pauză de învăţat, luaserăm cu noi şi un joc de table. Pe la Predeal terminaserăm deja toate ţigările pe care le aveam la noi şi capitolul cu fumatul se încheiase. Intram într-un fel de cantonament în care urma să ne ocupăm timpul învăţând.

Am ajuns în gara din Câmpina şi ne-am oprit la primul magazin, de unde am cumpărat un pachet de ţigări. Tot fumaserăm deja în ziua aia, urma să ne lăsăm de fumat începând cu a doua zi. Am ajuns acasă la bunică-mea şi ne-am amenajat camera. Am scos teancurile de cărţi de gramatică şi de engleză, am mâncat ceva şi am ieşit să dăm o tură prin comună. E fain tare în Cornu. Când ne-am întors, am scos tablele şi ne-am pus pe jucat şi pe fumat. Şi de învăţat urma să ne apucăm tot de a doua zi.

Aflasem de la bunică-mea că la vecina ei sunt cazaţi pentru o săptămână doi băieţi din Mehedinţi, care dau şi ei examen la poliţie.

Ne-am trezit a doua zi şi bunica ne aştepta cu cafeaua făcută. Cum să bei cafea fără tutun? Ne-am pus iar pe fumat şi după ce am băgat cafeaua,

am zis să facem o partidă de table şi apoi să ne apucăm de teste la română. Am jucat o partidă, două, trei.

— Hai până-n Câmpina, să vedem cum e oraşul.

— Haida!

Am ajuns seara acasă, am mai jucat nişte table şi ne-am culcat.

— Azi am frecat-o că, no… a fost prima zi întreagă în care am stat aici, dar de mâine gata, ne apucăm de carte şi ne lăsăm şi de fumat.

Noua zi am început-o la fel, cu tutun şi cafea. Deja lăsatul de fumat ne ieşise din cap şi stabiliserăm că, şi dacă nu mai fumăm cu o zi înainte de proba sportivă, tot ne vom descurca bine. Bunică-mea se tot ducea iscoadă la vecina care îi găzduia pe contracandidaţii noştri şi se întorcea de acolo cu o falcă în cer şi una în pământ.

— Mă, băieţii ăia învaţă toată ziua, de dimineaţă până seara. Voi jucaţi table toată ziulica, de nu vi le arunc eu, arză-le-ar focu de table. Puneţi mâna pe carte, că ăia or să intre şi voi nu.

— Lasă-ne, mamaie, că învăţăm noi, şi-aşa ziceai mereu că nu vrei să mă vezi la curcani.

— Păi, da, mă, dar nu ţi-e milă de biata mă-ta, câţi bani a cheltuit pe curu’ tău? Mereu mă sună să mă întrebe ce faceţi şi eu îi zic că învăţaţi… De-ar şti ea că voi n-aţi lăsat tablele alea de când aţi venit…

Seara de dinainte de proba sportivă ne-a prins făcând poartă-n casă şi cu ţigarile-n bot.

Teancurile cu cărţi erau exact unde le lăsaserăm în prima zi, neatinse. Eu eram programat să dau examen dimineaţa la 8 şi colegul meu la 10. Ne-am trezit de dimineaţă şi am băut cafeaua, de data asta fără ţigări, nu că nu am mai fi fumat, ci fiindcă se terminaseră toate. Am plecat amândoi spre şcoală, eu am intrat la probe, iar prietenul meu a rămas la poarta şcolii, urmând să intre abia la 10. Eram pe linia de start la proba de rezistenţă şi simţeam cum îmi vine înapoi energizantul pe care îl băusem cu vreo zece minute înainte. S-a dat startul şi am plecat ca din tun. Ştiam că nu mă antrenasem pentru asta şi aveam emoţii, iar adrenalina din corpul meu îşi aducea aportul. Alergam ca pentru viteză şi îi auzeam pe cei de pe margine cum spuneau că nu o să termin cursa în ritmul ăsta. De atâta determinare, nici nu am realizat când am ajuns la finiş. Am luat cartonaşul pe care scria numărul 1 şi m-am tolănit pe iarbă. Se învârtea totul cu mine şi începusem să văd steluţe multicolore. S-a apropiat de mine o asistentă de la ambulanţă şi m-a întrebat dacă sunt bine. I-am răspuns că da, după care energizantul băut a insistat să-mi părăsească stomacul. Oamenii s-au asigurat că-s bine şi apoi m-au lăsat să plec. Am ieşit bucuros pe poartă şi m-am întâlnit cu al meu prieten care râdea de mine, cu ţigara-n gură. I-am cerut o ţigară şi i-am urat baftă. A ieşit şi el după două ore, cu aceeaşi faţă roşie cu care ieşisem şi eu. Am plecat victorioşi spre Cornu, unde am mai băgat câteva zile de table, până la probele scrise.

La afişarea rezultatelor, eram amândoi

bucuroşi. El intrase chiar printre primii, dar nu mai conta asta. Important era că amândoi fuseserăm admişi. La întoarcerea spre casă, cu noi în tren, era un băiat tot din Braşov, care picase examenul, aşa că ne era destul de greu să ne manifestăm fericirea în faţa lui, mai ales că se vedea că-i venea să plângă. Dar noi... eram fericiţi.

Froaspăt declarat admis la şcoala de poliţie, aşteptam cu nerăbdare începerea şcolii, chiar dacă îmi lăsam acasă părinţii şi prima iubită. Deşi călcasem în şcoala aia doar la examenul de admitere, o cunoşteam în totalitate... din poze din reviste şi monografii. Ştiam cam ce mă aşteaptă: un fel de hotel de minim trei stele, cu trei mese pe zi, sală de forţă dotată bine, ceva cursuri şi mult timp liber în care mă puteam odihni şi merge la frumoasa sală pentru a-mi antrena muşchii. Venind ziua cea mare, anul 2005, prin septembrie parcă, mi-am luat valiza pregătită cu vreo săptămână înainte şi am plecat voios spre gară, salutându-mi părinţii şi spunându-le vesel că nu mă voi întoarce prea curând. Tatăl meu râdea şi-mi spunea că habar nu am ce mă aşteaptă şi că peste trei zile o să vreau acasă. După vreo două ore cu trenul, am ajuns în gara din Câmpina, alături de alte câteva sute de elevi din toate colţurile patriei, de la care auzeai fel şi fel de regionalisme, predominând vestitul perfect simplu al oltenilor. Intrând pe poarta şcolii, un ofiţer m-a întrebat cum mă cheamă, iar după ce m-a căutat într-un teanc de liste mi-a răspuns pe un ton autoritar: detaşamentul doi, clasa douăzeci şi doi,

etajul trei, dormitorul cinci. Am plecat imediat, târând valiza spre locul care urma să-mi fie casă pentru următorii doi ani. După cincisprezece minute de mers prin imensa şcoală, am găsit corpul cu dormitoare şi am văzut că alţi colegi, ajunşi mai devreme, se instalaseră deja şi scoseseră saltelele la bătut şi aerisit. Mă întrebam cine îmi va fi coleg de dormitor, ştiind din reviste că sunt dormitoare cu două paturi aşezate paralel, cu o măsuţă cu telefon între ele, im calculator şi două covoraşe cochete pe jos. Urcând la etajul trei, ultimul, găsesc dormitorul cinci cu uşa deschisă. Prin praful gros de ia saltelele bătute de elevi, am observat zece schelete metalice de paturi, ca de spital. Pe patul de la geam era şi o saltea. Mi-am dat seama că ăla e al meu şi că urmează să iau şi eu salteaua aia mucegăită, inscripţionată cu simbolurile Ministerului de Interne şi să o duc afară să o scap de praf. Asta am şi făcut, am coborât cele trei etaje cu salteaua, iar mintea îmi era la toate fotografiile alea pe care le ştiam eu cu şcoala, cu dormitoarele, cu sala modernă de forţă…

Toate imaginile cu pricina se năruiau acum încet-încet şi se acopereau de praful gros. M-am întors în dormitor şi am avut curajul să mă întind pe salteaua proaspăt cosmetizată. Pe celelalte nouă paturi erau întinşi alţi nouă elevi, dar nimeni nu zicea nimic. Liniște totală. Până s-a auzit un răcnet: Echiparea! Ieşind pe hol, am descoperit repede sursa strigătului, un bătrânel de vreo 60 de ani, într-o uniformă la fel de veche probabil, cu o ţigară în mână care scotea un fum ca de

locomotivă diesel. Am aflat că acela era un „plutonier de companie”.

Ne-a adunat pe toţi pe hol şi a întins un nailon pe care a răsturnat vreo doi saci cu un fel de coifuri marinăreşti, albastre, care se chemau capele. La fel ca toţi ceilalţi, m-am pus în genunchi lângă nailon şi am început să probez, încercând să îmi găsesc una cât mai potrivită. Chiar găsisem una destul de bună, dar mi se părea că mă strânge puţin, aşa că am lăsat-o şi pe aia şi am început să răscolesc iar în maldăr, ca într-un container cu haine second-hand. Eram bulversat de tot ce se întâmplase, de contrastul dintre ce credeam că va fi şi realitate. Cu mintea cufundată în gânduri şi cu mâinile în grămada de capele, am auzit brusc o trosnitură, o înjurătură şi am văzut o bucată de şipcă zburând pe lângă urechea unui coleg. M-am speriat atât de tare, încât mi-am dat seama cu greu că de fapt mă cam doare spatele, că înjurătura îi era adresată mamei mele şi că bucata de şipcă tocmai se rupsese de spinarea mea. „Da ia, în Dumnezeii mă-tii, o capelă odată, că nu stau la muncă până mâine dimineaţă”. Atât am mai stat să aud, am luat la întâmplare o capelă (care mi-a atârnat pe ochi jumătate de semestru, mult mai nepotrivită decât aia de care ziceam eu că mă strângea puţin) şi am tăiat-o pe salteaua mea curată.

După întâmplarea aceea, au revenit în dormitor şi ceilalţi colegi, dar nu au îndrăznit să zică nimic. Eu mi-am îngropat capul în pernă, să nu fiu văzut plângând şi am sunat-o pe mama. Tata auzea pe fundal ce îi povesteam mamei şi se

amuza copios, îl auzeam cum râdea. Voiam acasă…

Din fericire, n-am renunţat. Am rămas, chiar dacă au mai fost nopţi în care am plâns, zile în care am suferit, am râs, am căzut, m-am ridicat. În şcoala de poliţie a avut loc maturizarea mea, a fost perioada în care m-am format ca poliţist şi mai ales ca om.

După cum fuseserăm instruiţi deja, ne-am trezit la ora 6, ne-am echipat cu uniformele primite cu o seară în urmă şi am plecat pe platoul şcolii, unde aveam să facem cunoştinţă cu comandantul de detaşament. Erau zece detaşamente cu totul, fiecare cu o sută patruzeci de elevi. Fiecare detaşament era condus de un ofiţer care era ajutat de un plutonier de companie. Pe acesta îl cunoscusem deja, era cel ce rupsese şipca de lemn pe spatele meu şi mă făcuse să-mi aleg la repezeală capela care-mi cădea acum pe ochi.

Am ajuns la locul de adunare şi aşteptam să vedem cine este comandantul nostru de detaşament. Plutonierul de companie era deja cu noi şi ne grupase în formaţie. Se oprise exact lângă mine şi îl puteam auzi cum trăgea câte o flegmă din când în când. Ce om al dracului, după ce că m-a înjurat şi m-a pocnit în spate, se mai şi proţăpeşte taman lângă mine…

Am observat că un ofiţer se îndreaptă spre locul unde aşteptam noi în formaţie şi am înţeles că el este cel ce ne va fi şef de detaşament. Plutonierul de companie ne-a dat comanda:

— Drepţi!

Am executat aşa cum ştiam noi pe atunci şi ne uitam cu toţii curioşi spre ofiţerul din faţa noastră.

— Bună dimineaţa!

— Să trăiţi!

— Sunt subcomisar de poliţie Duţă Cornel, comandantul detaşamentului doi din care voi faceţi parte. Ştiu că sunteţi puţin timoraţi şi dezorientaţi, este normal, dar sunt convins că, în curând, lucrurile vor intra pe un făgaş normal. Trebuie să vă spun de la început că nu va fi uşor, dar dacă veţi respecta regulile, sunt convins că vă veţi adapta perfect şi nu vi se va mai părea greu deloc. În această perioadă, voi fi ajutat de domnul agent-şef principal Badea State, pe care cred că l-aţi cunoscut deja aseară când v-a ajutat cu echiparea. Vă rog să-i acordaţi tot respectul, pentru că domnul Badea este în această şcoală încă de la înfiinţarea ei şi are nervii cam tociţi de atâtea generaţii de poliţişti care i-au trecut prin mâini.

Eu tocmai simţisem pe pielea mea cum stă domnul Badea cu nervii, măcar acum aflasem şi explicaţia.

— De asemenea, domnule Badea, vă atrag şi dumneavoastră atenţia asupra limbajului pe care îl adoptaţi cu elevii şi vă rog să vă purtaţi cuviincios şi cu respect, mai ales că ei nu vă cunosc încă şi s-ar putea simţi jigniţi.

— Am înţeles, domnule comandant!

După ce a strigat cu voce tare că a înţeles, fiind chiar lângă mine, l-am putut auzi adăugând în şoaptă: „Sugi, mă, pula, cu jigneala ta!”

Acum, că v-aţi făcut o oarecare idee despre plutonierul de companie, o să vă povestesc mai multe despre el. Noi îi spuneam nea Titi. Nea Titi mai avea un an până la pensie, arăta destul de in vârstă, era mic de înălţime şi avea uniforma cu cel puţin un număr mai mare decât ar fi avut nevoie. Avea biroul pe acelaşi hol cu dormitoarele noastre şi acolo băga la tutun de tăiai fumul cu cuţitul. Acolo băgăm şi noi tutun, cot la cot cu el, deşi nu am fi avut voie. Tot la el mergeai când aveai nevoie de nişte pantofi sau de o cămaşă mai bună. Am mers odată la el, să-mi dea un veston mai nou.

— Să trăiţi, nea Titi!

— Ce vrei?

— Am auzit că v-au adus nişte vestoane mai bune, aş vrea şi eu unul, că al meu e şi puţin cam mare şi e şi cam vechi.

— Ieşi afară! în pizda mă-tii cu vestonul mă-tii! Eu n-am timp să-mi văd capul şi tu vrei vestoane, ieşi afară-n pizda mă-tii!

Eu începeam să râd, îl cunoşteam deja şi ştiam că aşa face el, dar nu o spune cu răutate.

— Nea Titi, dar voiam să vă mai spun ceva, v-am adus şi un vin bun, l-am primit şi eu, dar cum nu beau…

— Ce mărime porţi la veston?

Nea Titi venea în şcoală încă de la cinci jumate şi la şase intra la noi în dormitoare cu chestia aia de desfundat wc-ul şi îi fugărea pe cei care se aflau încă-n pat.

— Scoală, puturosule, futu-ţi naţia mă-tii, îţi e somnie încă, dar ce-ai făcut azi-noapte?

Când eram planton de zi la dormitoare,

menirea mea era să spăl holul şi să-i dau lustru. Prindeam momentul când nea Titi nu era pe-acolo şi mă băgăm într-un dormitor unde mă întindeam direct în pat. Nu apucam să stau zece minute, că-i şi auzeam vocea:

— Plantooon! Plantooon!

Aşteptam să treacă de dormitorul în care eram ascuns şi să mă prefac că vin de la baie.

— Plantooon! Plantonaaaş, futu-ţi bisericuţa mă-tii!

Ieşeam când prindeam momentul propice.

— Am fost la baie, nea Titi!

— Ai fost pe pizda mă-tii! Ai dat lustru ca lumea? Sau vrei iar să te ia ăsta la pulă?

— Am dat.

— Hai să băgăm o tablă.

Exact ca în ziua în care ni s-a prezentat comandantul de detaşament, acum nea Titi era în faţa noastră. Era ultima lui zi din carieră, o carieră în care crescuse treizeci şi cinci de generaţii de poliţişti.

— Dragi copii, am iubit meseria asta toată viaţa şi am ţinut de serviciul meu, aşa cum trebuie să faceţi şi voi, pentru că vedeţi ce greu e să ajungeţi aici şi cât de mulţi e care vrea să se facă poliţişti. Vă iubeşte tata şi pe voi şi ar mai sta aici încă mulţi ani, dar asta e, trebuie să mai lăsăm şi pe alţii. Eu o să mai trec pe-aici ca să vă văd şi sigur o să ne mai întâlnim şi prin ţară, pe unde v-or da ăştia. Îmi pare rău dacă am mai folosit şi jigneli şi dacă v-am mai înjurat pe câte unii, dar ştiţi că o făceam cu drag şi că eu am ţinut mereu la elevii mei. O să aveţi alt plutonier de companie

şi vă rog să-l respectaţi şi să ascultaţi de el, aşa cum ascultaţi şi de mine. Eu, acum, trebuie să vă las şi să fac loc la oameni tineri. Cât oi mai fi în viaţă şi în putere... îmi cer iertare... simt că mi se rupe inima... vă iubesc pe toţi, copilaşii mei!

Nea Titi nu a mai putut continua, îl năpădiseră lacrimile, la fel ca şi pe noi. Din o sută patruzeci, câţi eram în detaşament, nu era unul fără lacrimi în ochi.

ILUZII

— A.m intrat în sala de curs şi aşteptam în linişte sosirea profesorului. Uşa clasei s-a deschis şi am observat un comisar-şef destul de plinuţ, la o vârstă apropiată de pensionare. Omul s-a aşezat la catedră şi, după ce s-a prezentat, şi-a început discursul:

— Stau şi mă uit la voi cât sunteţi de tineri şi de entuziasmaţi că veţi deveni poliţişti. Ştiu exact ce gândiţi. Vă vedeţi absolvind şcoala şi repartizaţi într-un orăşel frumos şi liniştit, unde veţi merge la serviciu cu o deosebită plăcere. O să vă faceţi bine treaba şi nimeni nu va avea nimic cu voi. După orele de program, vă duceţi acasă liniştiţi, fără să fiţi prea obosiţi. Pentru că sunteţi tineri, aveţi uniforma de poliţist de care sunteţi tare mândri, care vă vine foarte bine şi pe care o purtaţi impecabil, veţi avea şi o nevastă blondă şi apetisantă care vă va aştepta la domiciliul conjugal cu puiul rotisat, proaspăt scos din cuptor. Vă va primi în fustă mini şi pe tocuri. Vă va călca apoi cămăşile şi pantalonii, fără să-i cereţi asta, şi le veţi găsi pregătite pe umeraş în fiecare dimineaţă. Pentru că veţi lucra doar schimbul unu,

doar nu vă gândeaţi că o să faceţi şi schimbul trei. După ce vă veţi sătura de puiul rotisat, vă veţi arunca împreună în jacuzzi şi acolo veţi gusta un vin rece, aşezat cu premeditare, tot de dânsa, într-o frapieră plină cu gheaţă. Vă veţi arunca apoi în patul cu saltea moale, cu spumă cu memorie, şi veţi face dragoste cu pasiune, până veţi adormi unul în braţele celuilalt. Ce viaţă! Nu puteaţi alege nimic mai bun! Ca poliţist, asta e viaţa ce vă aşteaptă! mai aveţi răbdare până terminaţi şcoala? Aici e greu: plantoane, sectoare, cursuri, gărzi, instrucţii, servicii… Dar apoi… blondina… jacuzzi… vinişor roze… eheee.

Sper că v-a plăcut povestea, căci poveste a fost. V-am lăsat să visaţi puţin şi acum am să vă spun cum va fi în realitate. Din păcate, dragi feciori, din promoţia voastră, majoritatea veţi fi repartizaţi în mediul rural. Adică la ţară. Mai pe româneşte, pe la Cucuieţii din deal. Acolo, dacă aveţi noroc, veţi primi locuinţă chiar în sediul postului de poliţie. Dacă aveţi şi mai mult noroc, o să aveţi şi apă curentă. Chiar şi-aşa, de la baia din interiorul casei, vă puteţi lua gândul. Dacă postul nu are locuinţă, vă veţi căuta gazdă. Cum nu o să găsiţi acolo vreo blondă apetisantă care să caute să primească pe cineva în gazdă, ca ultimă şi singură variantă, vă va surâde oferta ţaţei Lenuţa din deal, care îl ţinuse p-al lui Topor, al de-a fost beţivul satului şi s-a dus, de la băutură. L-au găsit degerat în şanţ şi ţaţa Leana a rămas văduvă. Pentru că şi ei îi place să soarbă, n-a mai luat-o nici dracu’. Dar acum, e singură şi disponibilă şi va fi doar a voastră. V-ar călca ea, săraca,

uniforma, dar nu are fier de călcat. O să vă duceţi la post dimineaţa şi o să vă apucaţi de cercetat cazurile complexe cu care se confruntă satul. Trei găini de-ale lu’ nea Gheorghiţă au dispărut în mod misterios, baba Vica a tăiat o palmă din terenul ţaţei Mimi, Costeluş iar a venit băut acasă şi a bătut-o pe mă-sa, tac’su a intervenit şi are şi el un ochi umflat. Veţi tăia ceva lemne ca să faceţi căldură în post şi vă veţi murdări puţin uniforma. Când să plecaţi acasă, daţi de tanti Mioara, care vă spune că vecinul Mitruţ iar s-a dat la ea, spunându-i că el vrea cu orice preţ să tragă ceva pe făcăleţ. O să ajungeţi acasă cu pantofii plini de noroi şi cu stomacul gol. Ţaţa Leana va dormi. Nu că v-ar fi aşteptat cu masa pusă, dacă ar fi fost trează. O să vă uitaţi în frigiderul scos din priză, că şi-aşa-i frig în casă, şi o să descoperiţi că e cam gol. Daţi de o sticlă de rachiu şi vă gândiţi să trageţi o duşcă, doar ca să driblaţi foamea. Vă tolăniţi în pat şi aprindeţi televizorul, dar nu găsiţi nimic interesant pe TVR1. Mai trageţi o duşcă şi adormiţi în uniformă. A doua zi vă treziţi şi o luaţi de la capăt, cu gândul la blondina cu puii ei rotisaţi.

Nu că o să vă ajute la ceva, dar acum o să vă predau un curs de protecţie juridică a drepturilor omului. Deschideţi caietele şi scrieţi.

Ora s-a terminat şi am ieşit în pauză. Toţi eram cu gândul la ţaţa Lenuţa. Cei care fumau şi-au aprins o ţigară, iar cei care nu fumau s-au apucat.

IUBITA DIN ŞCOALĂ

Şcoala de poliţie nu semăna deloc cu Liceul

de Ştiinţe ale Naturii pe care îl absolvisem. Aici erau reguli stricte: nu chiuleai, nu veneai cu lecţii neînvăţate, nu te îmbrăcai cu jeanşi, nu purtai cercei, nu atârnai lanţuri cu chei de pantaloni cu turul până la genunchi, nu erai „cool”. Să fii cool însemna să înveţi, să îţi faci patul la dungă, să ai pantofii făcuţi şi uniforma impecabilă, să saluţi cu mâna la caschetă, să nu umbli cu mâinile în buzunare şi mai ales, după cum aveam să ţin minte toată viaţa, să fii tuns. Pentru încălcarea regulilor nu aveai scuze sau, dacă aveai, le păstrai pentru tine, în gând. Elevii merituoşi, care respectau regulile şi nu luau note sub 7, primeau permisie de vineri de la ora 16 până duminică seara, la 22. Erau elevi din Botoşani, Arad, Mehedinţi şi alte zone îndepărtate, pentru care permisia ar fi reprezentat doar un lung drum dus-întors. Ei erau cei care-şi vedeau căminul doar în vacanţe, petrecându-şi weekendurile în şcoală, ajutând la treburile gospodăreşti: erau plantoane, bucătari, se ocupau de veselă, erau muncitori necalificaţi.

Începusem o nouă săptămână în şcoală. Fusesem acasă şi aflasem că iubita mea, care era clasa a douăsprezecea, urma să aibă banchetul de absolvire sâmbăta următoare. Ca întro scenetă dintr-un film de dragoste adolescentină, i-am promis solemn că-i voi fi alături la banchet, ţinându-o în braţe şi sărutându-i fruntea. Scena nu s-a petrecut în vreun loc romantic, ci într-o scară de bloc nezugrăvită, şoaptele mele fiind acompaniate de răcnetele vecinului de la parter care iar venise acasă beat şi-i aplica nevestei corecţia de seară.

Era deja miercuri şi eu încă făceam parte dintre elevii merituoşi ce urmau să plece acasă vineri. Dar legile lui Murphy se aplicau şi acolo. La inspecţia de joi dimineaţă, stăteam în poziţie de drepţi, ştiind că sunt în regulă, aşteptând să fiu inspectat ca atunci când porţi centura şi îţi doreşti ca poliţistul să vadă cât eşti tu de corect. Uniforma era impecabilă, iar în pantofi mi se oglindea cascheta, nu aveam motive de îngrijorare.

— Descoperiţi! Comanda dată de şeful de detaşament mi-a schimbat brusc ideile. În sincron cu ceilalţi, mi-am dat cascheta jos şi mi-am amintit că în weekend avusesem de gând să mă tund, dar nu apucasem. Dar oricum nu aveam părul prea mare. Sau îl aveam? Olteanul din stânga mea era periuţă. Ia să văd la moldoveanul din faţă… Lu ăsta i se vede un coş pe ceafa aia a lui de bou… ăsta din dreapta mea e chel de felul său… uite că ajunge comandantul şi în faţa mea. Îmi spune să fac un pas în faţă, cu o privire uimită, de parcă dăduse cu ochii de Bin Laden.

— De unde eşti, fecioraş?

— Vă rog să-mi permiteţi să raportez: din Braşov!

— Bine, bine… din Braşov ca şi judeţ, dar din ce cătun îndepărtat al Braşovului? Cu claia asta în cap, nu poţi veni decât din vreun sătuc pe unde se cultivă cartoful.

Printre râsetele celorlalţi îmi venea să-i spun că vin de la mă-sa din pizdă… M-am abţinut.

— Sunt chiar din municipiul Braşov.

— Aha… Şi cu tuleii ăştia de pe faţa ta, ce e?

Eram blonduţ, alimentele nu erau încă pline de hormoni, fetelor nu le venea menstruaţia de la 6 ani, aveam 18 ani şi nu sunt păros de fel.

— Nu m-am bărbierit niciodată.

Acum se uita la mine şi mai mirat, de parcă îi apăruse în faţă şi mă-sa lui Bin Laden.

A fost ziua în care pielea mea facială a fost dezvirginată de lama de ras.

— Până în Braşov faci două ore, dar dacă tu mă rogi că vrei să fii consemnat, eu am să-ţi fac pe plac, chiar dacă e păcat. Fie voia ta.

— Am înţeles!

Am salutat şi m-am întors în formaţie. Nu înţelesesem nimic… cum rămânea cu ea? Cu banchetul… Am sunat-o la prânz şi i-am spus că nu pot merge acasă. A spus să stau liniştit, să nu fiu supărat că mă înţelege şi că oricum nu e aşa de important banchetul ăla pentru ea. Apoi mi-a trimis un mesaj în care mi-a spus că e sigură că nu vreau să merg cu ea, că am pe alta în şcoală şi tot aşa… Avea 17 ani.

După masa de prânz, pe care o înghiţisem cu noduri, mi-a venit în minte o idee. Oare sub uniforma aia cu stele şi onoruri, nu e tot un om? Cu sentimente, suflet, trăiri, înţelegere… am vrut să aflu. Mi-am verificat uniforma, mi-am aşezat cravata, am simţit nevoia să-mi fac încă o dată pantofii, deşi luceau, mi-am luat inima-n dinţi şi m-am dus la biroul comandantului. Am bătut în uşă. Niciun răspuns. Să nu fie înăuntru? Sau am bătut eu atât de încet şi timorat încât nu a auzit? Cred că, de emoţii, nu ciocănisem deloc. Bat hotărât.

— Intră!

— Să trăiţi! Sunt elevul Godină din detaşamentul doi (ăla de la cartofi… în pizda mă-tii, aşa mi-am zis, în gând, desigur), vă rog să îmi permiteţi să…

— Ia spune, mă, Godină, ce te-apasă?

— Domnule comandant, înţeleg că aici sunt nişte reguli, înţeleg că ar fi haos fără reguli şi ştiu că am greşit, însă… Nici nu ştiu cum să vă spun… trebuie să ajung acasă sâmbătă, e imperios!

— Vreo mândră? Şi râdea aşa… După cum ar spune bunică-mea, „a prost”.

Am zâmbit şi eu la fel de „a prost” şi i-am răspuns afirmativ.

— Da, am o iubită. Are banchetul sâmbătă şi i-am promis că merg cu ea. Dacă se poate, vă rog să-mi daţi permisie acum şi voi rămâne consemnat nu un weekend, ci două. Voi fi şi veselar.

— Mă, Godină, vezi tu… Aici e greu, eu vă înţeleg, sunteţi tineri, aveţi inimi zburdalnice, vă e dor de casă, de iubite… Haide, că vedem cum facem.

— Vă mulţumesc din suflet!

Parcă fusese uman, am plecat atât de fericit şi mândru de mine că avusesem curajul să încerc şi se pare că-l înduplecasem pe omul negru. Ajuns la dormitoare, am dat de şeful de clasă care tocmai se schimba în uniformă.

— Ce-ai făcut, mă? Că m-a sunat comandantul să merg la el la birou.

— Probabil vrea să-ţi spună că voi avea şi eu permisie weekendul ăsta, i-am răspuns eu, plin de mine.

După douăzeci de minute în care m-am uitat

pe geam să văd când se întoarce şeful de clasă, îl văd venind şi râzând de unul singur pe alee.

— Ce ţi-a zis, mă? Mă lasă acasă?

După ce s-a oprit din râs, mi-a reprodus exact cuvintele comandantului:

„Bă, eu te-am pus pe tine şef de clasă că te-am văzut om serios, însurat, matur, cu capul pe umeri. Tu nu eşti în stare să-i ţii pe ăştia în frâu? Ce dracu', vine plânge-pizdă ăla la mine să mi se smiorcăie că vrea acasă, că are o iubi acasă… Bla bla bla. Bagă-i minţile-n cap şi să-i spui că sâmbăta asta e veselar, aşa cum şi-a dorit".

Vineri la ora 16 eram în sala de mese, îmbrăcat cu halat alb şi cu polonic în mâna stângă. Cu mâna dreaptă trăgeam perdeaua să văd mulţimea de elevi „merituoşi" care plecau acasă la iubitele lor şi poate spre banchete.

Despre iubita din poveste… e acum măritată, cu copil, la casa ei. Nu am mai văzut-o.

ŞOBOLANUL DIN MAGAZIE

— A.m ajuns în şcoala de la Câmpina duminică, pe la 9 seara, după două zile de permisie care trecuseră ca două ore, teoria relativităţii dovedindu-se adevărată o dată-n plus. Ajuns în dormitor, după cum era obiceiul, am unit două paturi şi pe masa astfel improvizată a scos fiecare mâncarea adusă de acasă. Noi, ardelenii, aduceam de fiecare dată pui rotisat şi alte preparate din came, moldovenii aduceau borcane cu gem şi zacuscă, oltenii veneau cu mere şi prune, iar cei de departe nu aduceau nimic, pentru că rămâneau în şcoală peste weekend. Aşteptau lihniţi să vadă ce scoatem noi ceilalţi din

valize. Deşi unii aduceau came, iar alţii prune, nu făceam diferenţe, mâneam toţi laolaltă, dar parcă tot puiul rotisat se dădea cel mai bine. După ce am mâncat frăţeşte, am strâns „masa”, am făcut curat şi ne-am băgat la somn, urmând o zi de luni cu intonarea imnului şi ridicarea drapelului. Mă tot foiam, nu aveam somn, mă sâcâia şi o măsea de la curentul din tren. Pe la 3 dimineaţa, m-am ridicat din pat şi am plecat tiptil spre baie, încercând să nu-mi trezesc cei nouă colegi de dormitor, care dormeau lemn. Baia era în capătul unui hol lung, iar ca să ajung la ea treceam pe lângă magazia de haine civile, un spaţiu unde ne ţineam valizele şi îmbrăcămintea. Am observat că uşa magaziei era întredeschisă şi becul stins. Dinăuntru se auzeau foşnete… buimac de somn, mi-a trecut prin cap că o fi vreun şobolan… Dar cum să deschidă şobolanul uşa? Am intrat, am aprins becul şi am găsit repede cu privirea sursa zgomotelor. Şobolanul era biped, din Oltenia, şi şedea în cur pe-o valiză. Se uita olteanul lung la mine, cu privirea orbită de bec, ca o cârtiţă surprinsă de lumina zilei, şi ţinea în mână o pungă cu cireşe din care înfuleca de zor. Băga pe sub nas cireaşă după cireaşă, mai avea câteva. Cum nu am văzut niciun sâmbure prin zonă, am dedus că hapsânul le mânca întregi, cu totul.

— Ce faci, mă, aici?

— M-am trezit şi mi-am adus aminte că am adus de acasă o pungă cu cireşe şi mi-era să nu se strice.

Abureli… avarul îşi pusese ceasul să sune târziu în noapte, să poată mânca în linişte… Nu

ştia tabla împărţirii.

M-am băgat în pat şi am adormit cu gândul la cireşele olteanului. A doua zi, mă uitam la el cum stătea în poziţie de drepţi în formaţie şi cum îşi încrucişa picioarele, dorind parcă să amâne un fenomen fiziologic natural, iar imnul nu se mai termina odată, drapelul urca încet pe catarg… Eu chiar nu-l înjurasem, cred că era de la sâmburi…

MIHUŢ

Mdhuţ era în acelaşi detaşament cu mine şi avea dormitorul lângă al meu. Era un băiat foarte timid şi foarte cuminte. Era şi simpatic, cu trăsături oarecum feminine. De fapt, dacă nu l-aş fi văzut la duşuri, aş fi avut ceva dubii.

Mai erau câteva zile până la depunerea jurământului militar şi pregătirile pentru defilare erau în toi. Zilnic băteam pas de defilare, încât făcusem bătături. Începeam să prindem bine pasul, stângul era mereu pe tobă. Numai Mihuţ bătea aiurea, era mereu în contratimp.

— Mihuuuţ, o să te scot din formaţie! ţipa comandantul la el.

Dacă până atunci mai defila cum defila, din momentul în care se urla la el, Mihuţ se pierdea cu totul. Era de aceeaşi înălţime cu mine, aşa că era fix în dreapta mea în formaţie. Nu mai puteam de mila lui şi îl rugam să se uite la mine şi să facă exact la fel. Dar cum pierdea ritmul, cum urla comandantul la el şi se pierdea complet. Era parcă prea timid.

Două zile până la jurământ şi Mihuţ tocmai aflase că pentru el e ziua decisivă. Dacă nici azi nu bate stângul pe tobă, va fi scos din formaţie şi nu

va participa la defilare.

— Dacă nu eşti în stare, asta e! Avem nevoie de cineva să fie veselar şi la jurământ.

Ce pas de defilare să mai bată Mihuţ, când a auzit asta? A fost ziua în care a fost cel mai pe dos, era mult prea timorat.

Zi frumoasă, însorită, mii de civili sosiţi la şcoala de poliţie, părinţi, fraţi, surori, iubite. O mie patru sute de elevi îmbrăcaţi în uniforme de ceremonie, pregătiţi pentru depunerea jurământului militar. Printre civili se numărau şi părinţii şi câteva rude de-ale lui Mihuţ. Bătuseră cale lungă să-l vadă pe mândrul fecior în haine frumoase, de sărbătoare. Doar că... în locul uniformei de ceremonie, Mihuţ era în halat alb, de veselar. Imaginea întâlnirii lui cu părinţii m-a marcat. Nu ştiu ce au vorbit, dar l-am văzut pe Mihuţ plecând spre sala de mese, cu capul plecat şi cu ochii înlăcrimaţi.

Eram în formaţie şi îmi tot aruncam ochii spre sala de mese, la uşa căreia era bucătăreasa. Se uita şi ea curioasă spre noi, deşi cred că era sătulă de câte festivităţi văzuse. Mă gândeam la Mihuţ şi la ce-o fi în sufletul lui, când l-am observat la unul dintre geamurile bucătăriei. Trăsese puţin perdeaua şi, cu polonicul în mână, se uita spre noi. M-am abţinut tot restul ceremoniei să mă uit acolo. Futu-i piciorul ăla stâng pe tobă!

Trecuseră câteva luni de la festivitate. Mihuţ trecuse şi el cu bine peste jurământ şi rămăsese acelaşi băiat timid şi cuminte.

S-a dat stingerea şi ne-am băgat la somn. Pe

la unu noaptea, o bubuitură m-a trezit, pe mine şi pe ceilalţi nouă colegi de dormitor. Era o lovitură de picior în uşa care s-a deschis cu tot cu o balama. Până să ne dezmeticim, becul s-a aprins şi am văzut un băiat ras pe părţile laterale ale capului, pe mijloc având un soi de creastă de cocoş.

— Băi, pulelor, vreţi cartele reîncărcabile? Au minute căcălău, infinite. Am câte vrea pula mea. Am multe şi le dau ieftin! Vreţi sau nu vreţi? Dacă nu vreţi, daţi-vă-n pula mea! Mă duc la alţii.

Şi a plecat deschizând alte uşi cu piciorul, în acelaşi fel. Era Mihuţ. Săracul… O luase pe câmpii.

A doua zi, la inspecţia de dimineaţă, Mihuţ a venit cu aceeaşi creastă în cap, cu vestonul aranjat, cămaşa călcată, cravata aranjată. Numai că nu se potriveau deloc cu bermudele şi cu şlapii din picioare. Comandantul fusese deja informat despre incidentul de peste noapte, aşa că s-a făcut că nu-l vede. A urmat o perioadă în care Mihuţ a fost internat şi îşi revenise. Îşi revenise chiar bine şi era acelaşi băiat timid, cel cu halatul alb şi polonic.

S-a dat stingerea. La zece seara eram cu toţii în pat. O dată pentru că aşa mergeau lucrurile în şcoală şi a doua oară pentru că o regulă internă de-a dormitorului nostru specifica limpede, stând scrisă pe o coală A4 lipită de uşă, pe interior: „Cine nu e la zece în pat, o fute pe mă-sa”.

Nu aţipisem încă, abia ne băgaserăm în pat, când am auzit o bubuitură puternică. Venea de afară. Am fugit toţi la geam şi am văzut un ATV

ambalat la maximum care dădea ture prin curtea şcolii. Cel care-l conducea avea cască pe cap şi nu am văzut despre cine era vorba, dar am aflat a doua zi, când am fost adunaţi cu toţii şi ni s-a povestit. Era Mihuţ. Sărise gardul şcolii şi plecase la Sinaia, de unde închiriase un ATV, fără să aibă vreun ban la el. Îi aburise cumva pe cei de la închirieri. A venit cu ATV-ul în Câmpina şi a intrat cu el în şcoală, cu poartă cu tot. A dat câteva ture şi a plecat mai departe, urmărit de poliţia din Câmpina. S-a pierdut cumva de ei şi a ajuns în Ploieşti, unde s-a apucat de arat toată zona verde din faţa prefecturii, făcând ravagii. A fost reţinut de mascaţi, nu înainte de a face zob două maşini în care a intrat intenţionat.

A fost adus înapoi în şcoală, unde era atent supravegheat, fiind în stare de arest. Ultima oară când l-am văzut, era în curtea şcolii, împingea cu piciorul un pepene. Zicea că-l duce la sala de mese.

SCANDAL

Am crescut într-un cartier de la marginea Braşovului, nu chiar un Bronx, dar niciunul dintre cele mai liniştite cartiere. Se întâmpla să mai asistăm la unele bătăi între găşti, la înjurături, la scandaluri. Era un cartier pur românesc, majoritatea locuitorilor fiind ceferişti. Copiii lor nu erau tocmai viitori ingineri sau medici. Mulţi dintre cei cu care am copilărit sunt acum plecaţi. Unii sunt în afara ţării, unde fac munci dintre cele mai de jos, iar alţii sunt prin puşcării.

În prostia specifică vârstei, am participat şi eu odată la o bătaie. Nu s-a lăsat cu spitalizări sau

cu ceva grav, dar a doua zi după eveniment am fost sunat acasă de la Secţia 5 de Poliţie şi am fost invitat acolo. Aveam vreo 17 ani, eram la un liceu destul de bun din Braşov şi mă gândeam că asta va conta oarecum. Eram foarte speriat pentru că visul meu de a deveni poliţist era în primejdie. Am ajuns la poliţie şi tremuram. Era prima oară în viaţa mea când intram într-o secţie de poliţie. Am fost îndrumat către un birou. Am intrat acolo şi poliţistul care mă aştepta m-a luat în primire. Mi-a ţinut o morală de vreo jumătate de oră, o adevărată lecţie de viaţă. Mi-a explicat că, deşi e mai mult o ceartă între copii, până la urmă ar fi putut degenera în ceva mult mai grav, care mi-ar fi putut afecta toată viaţa. Auzind la ce liceu sunt, poliţistul mi-a recomandat să fiu mai atent la anturajul meu şi să renunţ la prieteniile pe care le aveam. Am profitat de moment şi l-am rugat să nu-mi facă nimic care ar putea să mă afecteze, pentru că peste un an doresc să dau admitere la şcoala de poliţie. A început să râdă şi mi-a zis că la poliţie nu au nevoie de golani, iar dacă vreau cu adevărat asta, va trebui să mă cuminţesc. Totuşi, am fost avertizat doar verbal pentru că participasem la scandal şi îi promisesem poliţistului că nu va mai auzi de mine. Nu m-am putut ţine de promisiune, pentru că în al doilea stagiu de practică, fiind elev al şcolii de poliţie, poliţistul care mă avertizase cu doi ani în urmă era tutorele meu profesional. M-a recunoscut imediat şi m-a întrebat dacă mi-a venit mintea la cap.

— După cum vedeţi!

În acelaşi stagiu de practică, urma să fiu de

serviciu schimbul trei. Deoarece eram elev şi trebuia să fur meserie de la poliţiştii cu experienţă, urma să lucrez cu un agent de la care să am ce-nvăţa. Am ajuns entuziasmat la secţie şi când am văzut cu cine urma să fiu de serviciu, poliţistul experimentat, l-am recunoscut imediat pe băiatul din tren. Cel care dăduse acelaşi examen cu mine, pe care îl picase şi era supărat. Se încadrase în Poliţie direct din sursă externă, prin susţinerea unui examen şi era deja poliţist de câteva luni. Avea salariu, îi mergea vechimea, în timp ce eu eram sătul de milităria din şcoală, de sectoare şi de plantoane şi încă mai aveam de tras ca să devin poliţist. A fost prima oară când am descoperit acest minunat sistem pur românesc. Cu băiatul chiar nu aveam nimic, a fost şansa lui şi a profitat de ea. Ba chiar mă amuzam când făcea mişto de mine şi-mi spunea:

— Hai, elevule, să te învăţ meserie.

NEA COSTICĂ ŞI PEPENII

Pe centura Braşovului, dinspre Braşov spre Săcele, pe la 11 dimineaţa, un taximetrist se îndrepta spre casă, istovit după o noapte de muncă. Drumul era drept şi uscat, dar oboseala acumulată l-a făcut pe Moş Ene să treacă la volan. Taximetristul se trezi brusc. Era pe acelaşi drum drept, fără nicio curbă, doar că lumea lui era cu susu-n jos. Reputaţia de maşină stabilă a Daciei Logan fusese încă o dată ştirbită, creaţia autohtonă odihnindu-se pe plafon, cu roţile-n sus.

Din sens opus, Costică, şofer de camion, stătea de data asta în dreapta, lăsându-l la volan pe nepotu-său... ca să-nveţe meserie. Plecaseră cu

noaptea-n cap din Teleorman, având camionul încărcat până la refuz cu pepeni, îndreptându-se către Piaţa Miercurea-Ciuc. Văzând cum s-a răsturnat Loganul, Costică, om cu spirit civic, îi zice nepotului să tragă repede pe dreapta, după care dă fuga la taximetrist şi îl ajută să iasă din maşina răsturnată, care fumega încă. Au mai oprit câţiva să sară-n ajutor şi, unindu-şi forţele, au pus Loganul pe roţi. Probabil când au căzut la loc pe roţi, cele o mie de kilograme ale maşinii au făcut pământul să vibreze uşor sau nu ştiu… Cert e că nea Costică al nostru privea neputincios cum camionul său plin cu pepeni se îndreaptă agale spre şanţ, iar nepotu-său nu era la volan, era lângă el şi se scărpina în cap, gândindu-se probabil că e a dracu' şi meseria asta de şofer… Ca să fie dracul şi mai negru, acolo era şanţul mai mare şi parapet… lipsă.

Eram cu colegul meu în pauza de masă, aşteptam două omlete faine şi parcă nu mai veneau, mai ales că stăteam cu frică „să nu ne dea ceva". Am plecat în grabă spre locul indicat, fără să cunoaştem foarte multe amănunte… Ştiam doar că mi-era foame şi că nu apucasem să mănânc nimic. Văzuserăm amândoi multe în faţa ochilor, morţi, răniţi, încarceraţi, beţivi… astfel că nu mai eram uşor de mişcat emoţional şi reuşeam cu bine să ne detaşăm pentru a ne putea concentra pe treaba noastră. Însă scena asta nu am s-o uit, d-aia m-am şi hotărât să o descriu. Deşi stătea ciuciulete, era un munte de om, se vedea că e muncit bine, vânjos, om de la ţară, cu mâinile tăbăcite de muncă. Era îmbrăcat sărăcăcios cu

nişte bermude şi un maiou, iar în picioare avea nişte şlapi din cauciuc chinezesc. Faţa arsă de soare îi era acum brăzdată de lacrimi. Plângea ca un copil şi se uita cu jale la pepenii sparţi de pe câmp şi la camionul răsturnat pe o parte. Plângea şi striga: munculiţă meaaa! Copilaşii meeei! De obicei, când ne facem apariţia, întrebăm ce s-a întâmplat. Dar acum nu îmi găseam cuvintele, scena unui bărbat în toată firea jelind în acel chip mă mişcase. M-am întors cu spatele, parcă pentru a-i da ocazia colegului meu să iniţieze el dialogul, dar acesta s-a întors odată cu mine şi mi-a şoptit: „Mamă, ce milă mi-e de nenea ăsta!” Am răsuflat parcă mai uşor văzând că nu sunt singurul cuprins de emoţii. Ne-am revenit şi ne-am apucat de treabă, timp în care fundalul sonor era acelaşi: munculiţă meaaa, pepenaşii meeei! Dar oricum deja ne împrieteniserăm, iar situaţia devenise una tragi-comică. Încercam pe cât ne stătea în putinţă să îl îmbărbătăm, spunându-i că nu e aşa rău, jumătate din pepeni sunt încă întregi, camionul, după ce va fi ridicat pe roţi, va fi numai bun de circulat… Chiar nu ştiam că îl minţim pe bietul nea Costică. Între timp, a ajuns autospeciala ce urma să ridice camionul din şanţ. Însă treaba nu era tocmai uşoară. Pentru a fi ridicat camionul, toţi pepenii trebuiau descărcaţi. Am vorbit cu taximetristul şi l-am rugat să-şi cheme câţiva colegi şi să-l ajute pe nea Costică la descărcatul pepenilor. Am văzut mulţi nesimţiţi la viaţa mea, dar la răspunsul primit nu mă aşteptam:

— Eu mă duc acasă, că mi-e somn, nu am dormit toată noaptea.

— I-auzi, mă! îi e somn lui, striga nea Costică şi înjura în fel şi chip. Rasa voastră de drogaţi, când m-oi mai opri eu vreodată în viaţa asta, drogaţii dracu', de v-aţi răsturna pe Posada şi nici nu m-aş mai uita. Munculiţă meaaa, pepenaşii mei… Iar lui îi e somn!

Şi, uite-aşa, taximetristul a plecat la nani cu parbrizul spart şi plafonul puţin zgâriat, iar nenea cu pepenii înjura de zor şi se jelea, adăugând din când în când:

— Îi e somn lui! De l-aş fi lăsat să doarmă somnicul de veci… îi e somn lui acum!

Nea Costică stătea de vorbă cu şoferul macaralei ce urma să ridice camionul, când începu brusc să strige iar:

— Aoleeeu, mămicuţa meaaa!

Mi-am dat seama că tocmai aflase cât îl costă operaţiunea. Macaraua a plecat şi ea, rămânând să se întoarcă abia când nea Costică va fi terminat de descărcat pepenii. Nea Costică rămăsese singur cu nepotu-său, era deja ora 14, aveau treabă multă şi drum lung. Ne-am luat la revedere, l-am îmbărbătat încă o dată spunându-i că-şi va aminti de asta râzând şi am plecat şi noi spre sediu. Pe drum, l-am întrebat pe colegul meu dacă observase şi el ceva neobişnuit la nea Costică. A început să râdă şi mi-a zis că văzuse şi el că prin bermudele alea ale lui, se vedea ceva atârnând până aproape de genunchi.

— Cred că avea o hernie inghinală imensă.

— Eu cred că altceva îi atârna aşa.

— Nu are cum, mă, sigur avea hernie.

Aşa ne-am contrazis noi până la sediu. Am

plecat acasă cu gândul la săracii oameni, cum or descărca ei singuri pepenii. Nu am putut sta, mi-am luat nişte haine de scandal, m-am suit în maşină şi m-am dus acolo. Oamenii încă munceau, erau numai ei doi, amărâţii. La început s-au uitat spre mine fără să mă recunoască, dar au realizat repede că sunt poliţistul de mai devreme. M-am pus pe descărcat cot la cot cu ei şi pe povestit şi râs. Deja atmosfera era alta. Nea Costică se prinsese că mă amuzam tare să-l aud că zice „îi e somn lui”, aşa că repeta asta întruna. Chiar mă amuza teribil cum o spunea. Eram în mijlocul câmpului şi mă gândeam la omul ăla care continua să-mi vorbească politicos, cu dumneavoastră, deşi îmi putea fi tată şi îl rugasem de mai multe ori să ne tutuim.

Mă gândeam că nu auzisem nici măcar un reproş la adresa nepotului care uitase să tragă frâna de mână. Nimic. Iar mulţi îl numesc pe acel om ţăran. Ţăranii trăiesc în oraşe, se îmbracă scump, conduc maşini tari şi ocupă funcţii. Ţăran a fost taximetristul cuprins de somn.

Am terminat de descărcat aproape de seară, a venit şi macaraua, a ridicat şi camionul. Camionul pe roţi arăta de parcă l-aş fi desenat eu cu stânga. Mai mult de jumătate dintre pepeni erau pe câmp, crăpaţi. Ne-am luat la revedere, iar nea Costică mi-a cerut numărul de telefon, pe care i l-am dat cu mare plăcere. Mă uitam cum se îndepărta camionul şi parcă îmi era teamă să nu se răstoarne din nou, atât era de strâmb şi înclinat pe-o parte.

Au trecut vreo şase ani de atunci. Am primit

şase telefoane de Crăciun, şase de Paşte, şase de Sfânta Maria. Nea Costică şi-a luat camion nou, nepotu-său are şi el camionul lui, cred că nu mai uită de frâna de mână în veci.

Ultimul telefon l-am primit acum o săptămână. Nea Costică era băut, iar pe fundal se auzeau şi alţii, la fel de băuţi:

— Ia spune, domn Marian, spune să audă aici băieţii, că te-am dat pe difuzor, cum zicea dom ne taximetristul ăla că îi e somn lui, soarele mamii lui.

I-am făcut pe plac, am povestit să audă toţi, iar apoi mi-am amintit de dilema mea şi a colegului:

— Bre, nea Costică, dar ia spune, matale ai hernie?

Cred că ori l-au mai întrebat mulţi asta, ori s-a prins de ce-l întreb, pentru că mi-a dat răspunsul scurt şi la obiect:

— Am pula mare!

FIOLA ALCOOLSCOP

vremea când nu eram încă dotaţi cu etiloteste, foloseam mult vestitele fiole alcoolscop. Acestea erau nişte instrumente clasice, oarecum primitive, de determinare a alcoolemiei din aerul expirat, bazate pe reacţia chimică dintre substanţa reactivă din tubul de sticlă şi aerul cu conţinut de alcool din expiraţia persoanei testate. Lesne de înţeles că erau de unică folosinţă.

Într-o dimineaţă, pe la 4, participam la un filtru organizat pentru depistarea conducătorilor auto ce conduc sub influenţa alcoolului. Aveam câteva luni în Poliţie, aşa că ascultam de colegii

mei mai vechi şi eram atent la ei. Câte maşini am oprit, atâtea fiole am irosit. Un coleg mai în vârstă mi-a spus să nu mai „stric” fiole degeaba şi să-i pun pe şoferi să sufle spre mine.

— Doar dacă simţi că miroase a alcool, îi pui fiola.

Deşi mi se părea total neigienic, nu am comentat nimic. La următoarea maşină oprită, am cerut actele şoferului şi am urmat sfatul colegului.

— Aţi consumat alcool?

— Nu.

— Vă rog să suflaţi în direcţia mea.

Omul a întins gâtul spre mine şi a suflat cu putere. Am fost lovit frontal de o combinaţie aproape letală de miros de canal, hidrogen sulfurat, fructul numit durian, alimente alterate, putoare de sconcs şi, parcă, puţin usturoi. Ghinionul şi mai mare a fost că m-a prins cu garda jos, adică exact când inspiram, aşa că am adulmecat din plin. Şoferul, săracul, n-avea nicio vină. Era cinci dimineaţa, venea de la drum lung. Ipocrit va fi ăla care va spune că lui nu-i miroase gura dimineaţa. E un fenomen natural, cauzat de bacteriile din gură care lucrează în timpul nopţii. Probabil că bacteriile acelui om erau mai harnice de fel. În altă ordine de idei, nu e obligaţia şoferului să-i miroasă gura a levănţică. Vina era a mea şi tocmai plătisem pentru ea. Pentru a nu-l face pe om să se simtă prost, mi-am păstrat mimica şi nu am schiţat niciun alt gest.

Eu îmi luasem pedeapsa, dar colegul ce mă învăţase meserie? I-am spus şoferului să aştepte şi m-am dus la „domn profesor”.

— Şoferul ăsta îmi cam pare băut, dar parcă nu miroase a alcool, eu sunt şi puţin răcit, nu ştiu ce să zic…

— Lasă, că mă duc eu să verific.

— Succes! i-am urat în gând.

PETRICĂ

Era vreo 2 ceasul, a patra noapte de schimbul trei, dar nu eram obosit. O aveam ca parteneră pe Monica, o fată frumoasă de 20 de ani, o poliţistă tânără şi foarte isteaţă, proaspăt ieşită de pe băncile şcolii. Deci, nici plictisit nu eram. Conduceam Loganul pe străzile Braşovului, când o voce din staţie ne-a direcţionat în Noua, lângă Grădina Zoologică. Accident rutier. Am plecat în viteză spre locul indicat şi în scurt timp am ajuns acolo. Un stâlp din beton culcat la pământ, fire de electricitate pe jos, un Matiz făcut acordeon şi încă fumegând în mijlocul drumului, un echipaj SMURD, iar lângă Matiz, rezemat de un gard, un bărbat cu ochelari. Cam asta era sceneta. În SMURD se acordau îngrijiri unei persoane, aşa că m-am dus spre cel rezemat de gard. Mi-am dat uşor seama că nu se sprijinea din cauza oboselii, nici că ar fi fost rănit. Era os.

— Bună seara! Dumneavoastră aţi condus?

— Că doar nu mama!

— Sunteţi lovit? Vreţi la spital?

— Ei, vreau în pulă!

Deşi nu îmi plac oamenii beţi, ăsta chiar era comic şi simpatic. Nu avea nicio repulsie faţă de noi, colabora şi nu făcea scandal, nici vorbă să fie nevoie de cătuşe. Era mic şi grăsălan, la vreo 40 de ani, cu ochelari de tocilar. Îl chema Petrică. Se

vedea pe el că nu e prost. Rostea cuvântul „pulă” cam cu aceeaşi frecvenţă cu care clipea, fără nicio jenă faţă de colega mea, care era de altfel la fel de amuzată de omuleţ ca şi mine. Matizul era numai bun de dus la Remat. Nu se mai înţelegea mare lucru din el. Am urcat să iau actele din torpedo şi am simţit că rânjeşte cineva la mine. Era de fapt o proteză dentară căzută pe preş, probabil de la pasagerul din dreapta, cel care era în SMURD. L-am chemat pe Petrică şi i-am spus să o ia şi să i-o ducă la spital prietenului, că sigur o va căuta a doua zi.

— Bag pula-n dinţii lui şi-n gura lu’ ăla care ar pune mâna pe dinţii lui.

Răspunsul lui m-a liniştit repede. Terminaserăm treaba la faţa locului şi noi, şi cei de la iluminatul public, pe care-i chemasem să ridice firele căzute. L-am urcat pe şoferul turmentat în maşină şi am plecat spre Spitalul Judeţean unde urma să-i fie luat sânge pentru alcoolemie. După aproximativ 200 de metri, am observat că şi alte fire de electricitate sunt căzute, aşa că am accelerat să-i prindem din urmă pe cei de la intervenţii, care plecaseră înaintea noastră. Am ajuns în spatele maşinii de la Electrica şi am pornit girofarurile. Şoferul acesteia îşi continua drumul liniştit, aşa că am pornit şi sirenele. Nimic. Îi dădea mai departe liniştit, nu vedea, nu auzea. Am tras în paralel cu el şi am deschis geamul, dar până să îi spun eu ce aveam de zis, l-am auzit pe Petrică, de pe bancheta din spate:

— Da opreşte-n morţii mă-tii la semnalele acustice şi luminoase ale maşinii de poliţie, eşti

surd, în pula mea? Că acum îţi iau permisul!

Justiţiarul Petrică se pare că ştia bine Codul Rutier, mai puţin partea cu alcoolul şi condusul. Pe drumul spre spital am aflat povestea accidentului.

— A venit boul ăsta de prieten al meu, că el vrea să-l duc să-l învăţ să conducă, în pula mea.

— La ora două noaptea l-a apucat cheful de învăţat să conducă?

— Păi, eu v-am zis că e bou, în pula mea. Şi am zis să-l duc la pădure pe drumurile alea, să înveţe acolo, să nu perturbăm traficul. Iar până acolo să conduc eu. Iar când am ajuns aici, nu ştiu, în pula mea, muiştii ăia de la iluminat, cu stâlpul lor, în pula mea. Am făcut maşina praf. Şi ieri îi făcusem plinul, în pula mea. Oricum nevastă-mea e de vină pentru astea.

— Ce treabă are femeia?

— Păi atâta m-a futut, că i-am cerut cheile şi nu voia să mi le dea. Că-s beat, că pula mea, că unde plec eu cu maşina beat la ora asta…

— Şi ce vină are ea? Ea te sfătuia de bine.

— Păi dacă zicea „poftim, dragul meu, cheile, să conduci prudent”, nu se mai întâmpla nimic, în pula mea, dar aşa… am plecat nervos şi stresat.

Am ajuns la spital şi am intrat în unitatea de urgenţă cu Petrică, explicându-i că trebuie să i se recolteze sânge şi să fie văzut de un medic.

— Ce medic? Newton ăsta de aici? zise Petrică cu voce tare, arătând cu degetul spre medicul de acolo.

De câţiva ani mă perindam pe la spitalul ăla şi de câte ori îl vedeam pe acel medic mă chinuiam să-mi dau seama de unde-l ştiu şi cu cine

seamănă. A fost nevoie de un om beat ca să îmi vină în minte manualul de fizică de-a zecea pe care era poza lui Newton şi care semăna leit cu doctorul. Erau ceva urgenţe la ora aia, aşa că trebuia să aşteptăm. Stăteam cu Petrică în spital, când, dintr-o ambulanţă, coboară un alt beţiv, cu ochii umflaţi şi plin de sânge. Întotdeauna doi beţivi se vor cunoaşte din priviri, va fi între ei un fel de dragoste la prima vedere şi vor reuşi să comunice mult mai bine decât doi oameni lucizi. Brancardierul a parcat scaunul pe care era beţivul bătut exact lângă scaunul pe care Petrică aştepta cuminte să-i fie înţepată vena.

— Ce-ai păţit, frate?

— Am fost la un meci, sunt suporter.

— Şi ţi-ai luat-o în benă, în pula mea? Cine ţi-a rupt fălcile?

Dialogul celor doi noi prieteni a fost întrerupt de dr. Newton care l-a chemat pe Petrică la examenul medical.

— Ştiţi ce zi e azi?

— E noapte-n pula mea, nu mai e zi.

Eu şi Monica eram cu gura până la urechi de râs şi ne abţineam din respect pentru doctor, care, de altfel, nu gusta deloc glumiţele lui Petrică. Mai pufneam din când în când, dar ne întorceam cu spatele.

— Ce greutate aveţi?

— Da ce pula mea, ăştia m-au adus să mă vândă ca pe porci, în pula mea?

— V-aţi lovit în accident?

— Nu!

— Dar văd că ţineţi mâna pe lângă corp.

— Şi unde vrei s-o ţin? La pulă?

Doctorul îl prinde de mână, iar Petrică începe să zbiere.

— Aţi zis că nu sunteţi lovit.

— Păi sunt, dar nu din accident, în pula mea.

— Dar ce-aţi păţit?

— Am căzut din cireş, în pula mea.

— Aţi consumat alcool?

— DA, în pula mea, ţie ţi se pare că-s treaz?

— Ce aţi consumat?

— DIVERSE!

— Diverse ce?

— DIVERSE-n pula mea! Scrie acolo: D, I, V, E, R, S, E!

Eu nu am mai rezistat, am lăsat-o pe Monica să asiste în continuare la examinare şi am fugit în maşina de poliţie râzând în hohote. Mă gândeam că nu sunt suficient de matur şi ştiam că nu ar trebui să mă amuze astea, dar chiar aveam o criză de ilaritate. Râdeam cu lacrimi în maşină, când s-a deschis portiera şi am auzit-o pe Monica râzând la fel ca mine. Venise şi ea să râdă, iar acum ne chinuiam amândoi să ne oprim din râs, să ne reluăm feţele oficiale şi să intrăm înapoi în spital la Petrică şi la Newton. Făceam câţiva paşi spre urgenţă şi ne lua iar râsul. Când se calma unul, începea celălalt, într-un final, am reuşit să fac pe seriosul, să semnez actele, să îl iau pe Petrică şi să mergem la Poliţie. Doctorul se uită urât la mine şi acum, când mă vede. Trăieşte cu impresia că sunt un prost şi că bancurile cu poliţişti sunt reale. Nu-l pot acuza şi îl înţeleg. Dar sunt convins că Petrică ar fi colaborat mai bine cu el dacă nu ar fi avut

moaca atât de sobră şi dacă ar fi abordat şi el un registru mai familiar şi mai amuzant.

M-am întâlnit cu Petrică de curând. Mi-a povestit că a primit doi ani cu suspendare şi că a dat examen iar şi şi-a redobândit permisul. Prietenul lui nu a mai vrut să înveţe să conducă şi e ştirb şi acum… Nu a mai avut bani de o lucrare dentară nouă. Matizul e la Remat, benzina a scos-o a doua zi după accident şi a vândut-o cu un milion jumate.

— Şi acum, după toate astea, mai conduci băut?

— Normal, în pula mea!

PETRICĂ – EPILOG

La câteva zile după ce am postat întâmplaxea asta, am primit următorul mesaj:

„Salut! Apreciez povestirea ta, chiar mi-a trezit nişte amintiri! Aş vrea să-ţi spun introducerea şi finalul poveştii, ca să fie filmul complet.

Petrică al nostru era la grătar, mai sus de bariera de la Satul de Vacanţă. Matizul era parcat în barieră, normal, nu? M-a invitat şi pe mine şi, cum nu era de refuzat, am mers direct. Acolo era bogăţie, şase sticle de vin şi un bax de bere pe care ne-am chinuit să le bem până pe la miezul nopţii, dar nu am reuşit. Am plecat spre Matiz şi, pe drum, Petrică a sesizat că mai e o sticlă de vin şi a zis că nu merge cu ea plină acasă, aşa că ne-am urcat în maşină şi am plecat. El la volan, dar se ocupa numai de pedalat şi de viteze, iar eu în dreapta aveam grijă de volan. Până acasă a topit toată sticla. I-am zis să-mi dea să fac o tură cu

maşina şi a zis că mi-o dă din parcare de la Căciula, aşa că am plecat într-acolo, asta după ce a avut iureşul cu soţia. Şi am plecat, am trecut cu bine de poarta Grădinii Zoologice, când Petrică a început să facă mămăligă cu schimbătorul de viteze şi a trecut cu mare viteză de parcare. L-am întrebat:

«Unde mergem, bă, că uite aici e parcarea?» Atât i-a trebuit lui Petrică, că a tras de volan stânga şi lumina farurilor de pe stradă s-a mutat pe stâlp şi atât am apucat să-i zic: «Stâlpuuu, stâlpuuu!» A urmat impactul şi în acele trei secunde, mă întrebam când se va termina, să pot coborî din maşină. Apoi… nu mai ştiu… m-am trezit că eram pe targă şi mi-a strâns unu un guler d-ăla cervical, de nu mai aveam aer, şi l-am întrebat: «Ce faci, frate, cu ce ţi-am greşit de mă strângi de gât?» A spus să stau liniştit că am avut un accident. L-am întrebat ce drac de accident am avut şi am ridicat capul. Am văzut totul vraişte… Pe maşină, mi-a zis asistenta să stau liniştit că îmi face o perfuzie şi i-am zis să-mi facă tot ce vrea, că eu mă pun la somn şi să mă trezească la spital. La judeţean ştiu că am văzut, lângă targă, mai mulţi prieteni de-ai mei de la Urgenţe, cu care mai ieşeam la câte-un chef. Mă întrebau ce naiba am făcut. Îl am şi pe văru-meu, lucrează la morgă, îmbălsămează morţii… doar nu viii. M-a plimbat unul pe-acolo în căruţul cu rotile, că nu prea puteam mere şi m-a dus să mă schimb. Acolo a fost marea mea uimire. Am îmbrăcat un capot din ăla fără nasturi şi pula îmi ieşea pe afară că eu l-am luat invers, cu decolteul în faţă. M-am uitat în

oglindă şi am văzut o gaură în bărbie, în care băgăm degetul şi îl duceam prin gaură spre obraz. M-a buşit râsul. Asta a fost fatal, căci am sesizat că nu mai am dinţi şi m-a buşit plânsul. Apoi ştiu că m-am văzut cu tine şi cu colega ta minunată ca să scriu o declaraţie, pe care am scris-o ca pe Facebook cu «tz», şi mai şi invitam fata la un suc. Brancardierul, băiat fain, m-a întrebat unde vreau să mai merg şi i-am zis să mă ducă afară, ca să fumez o ţigară, apoi m-a dus sus într-un salon şi am adormit

Dimineaţă, a apărut Petrică să mă întrebe dacă sunt bine şi dacă am vreo pretenţie. I-am zis să ieşim noi cu bine din asta şi să fim sănătoşi. Când am plecat din spital, aveam nişte dureri în piept de mă ţineam de toţi pereţii. În taxi, căutam să-mi pun centura, cu gândul că se izbeşte şi ăla de vreun zid, dar ce să vezi… surpriză… unde trebuia proptită centura, acolo între scaune, ăla avea plin de cotiere şi reviste. Mi-a zis să stau liniştit, că merge încet.

Mi-a zis Petre că s-a uitat a doua zi în maşină după dinţii mei şi nu i-a găsit. Nevastă-sa m-a luat o dată la şuturi, că cine plăteşte maşina. Am întrebat-o şi eu, cine-mi plăteşte mie dinţii şi i-am închis gura.

Mamăăă… am făcut o mansardă din rigips, ca să fac bani de mers la dentist. Am fost la un doctor în Răcădău şi ăla, când a văzut că e de treabă, mi-a zis că se apucă şi că nu trebuie să-i plătesc pe loc. Am făcut toate extracţiile şi apoi nu m-am mai dus. Apoi am mers la altul… şi tot aşa. La ultimul, am plătit 2000 de lei pentru lucrare, dar oricum a

rămas în gaură cu 500 de lei. Acum că-ţi povestesc, să nu mă legi. Povestea ta a fost belea, că eu nu am ştiut ce făcuse Petrică. Mi-a arătat poze cu Matizul făcut zob.

No… ţi-am scris aventura mea, ca să râzi şi tu că ieri când am văzut ce-ai povestit, m-am căcat pe mine de râs. Eram cu toţi prietenii, unul citea şi toţi ascultam. Ce să-ţi mai zic… mă pun pe-aici pe treabă că am rămas numai cu mami, tata e în cer de două luni şi ea face citostatice şi no… trebuie să am grijă de ea, gătit, curăţenie, toate cele".

COLONELUL DIN KAZAHSTAN

După o noapte obositoare de serviciu, mă îndreptam spre sediu cu gândul la patul relaxant ce mă aştepta acasă. Stăteam la semafor, aşteptând nerăbdător să se facă verde pentru virajul la stânga, de pe Vlahuţă spre Hărmanului. Semaforul s-a făcut verde pentru direcţia înainte, spre gară. Maşina din faţa mea a pornit la stânga, fiind aproape să lovească frontal un Logan ce venea din sens opus. Deşi eram rupt de somn şi credeam că îmi încheiasem ziua de muncă, nu am putut rămâne impasibil. Mă simţeam dator ca măcar să îl avertizez verbal pe şoferul care încă nu se trezise îndeajuns în dimineaţa aceea. Nu aveam de unde să ştiu, în acel moment, că omul nici măcar nu dormise. Am pornit sirenele şi m-am strecurat printre maşinile oprite în intersecţie pentru a evita accidentul. Cu greu, omul de la volan a sesizat că în spatele său se afla o maşină de poliţie ce încearcă să îl oprească şi într-un final s-a conformat. M-am dus spre maşină, intuind deja că nu e în regulă ceva şi că e foarte posibil să îmi

prelungesc serviciul. Ajungând la geamul şoferului, care era deschis, mi-am putut da seama instantaneu de ce trecuse omul pe roşu. Nu aveai nevoie nici de fler şi nici de etilotest ca să realizezi asta. Nici măcar de un simţ olfactiv prea dezvoltat. M-a izbit un damf de alcool care dorea parcă să mă lipească de asfalt. Atenţia mi-a fost atrasă repede de ocupantul din dreapta faţă, un câine imens, alb, cu o limbă de un metru scoasă afară şi cu un penis erect de o lungime cel puţin egală cu a limbii. Nu puteam decât să îmi închipui ce se întâmpla în maşina aia înainte de a trece pe roşu, însă nu am vrut să-mi dau frâu liber imaginaţiei şi am preferat să rămân la ideea că acel animal e cel mai bun prieten al omului şi-atât. După ce i-am cerut actele şoferului, l-am întrebat dacă a consumat alcool şi nu m-am mirat când răspunsul lui a venit ferm: NU! Era de fapt o întrebare mai mult retorică, fix ca atunci când ajungi acasă şi cineva din casă te întreabă dacă ai venit. Nu, nu am venit, sunt încă pe drum, ajung într-o oră. Patul meu călduros era tot mai departe, ştiam că voi avea de lucru cel puţin încă vreo câteva ore. L-am rugat pe om să iasă din maşină, iar acesta a coborât cu greu, cu ajutorul meu. L-am sprijinit de maşină şi, în timp ce-l verificam, a trebuit să mă crăcănez ca să nu fiu udat de lichidul de la aerul condiţionat, care se scurgea de sub maşină. Eram obosit. Atât de obosit, încât nu am realizat din prima că maşina nu avea aer condiţionat, nici nu era cald afară şi lichidul nici nu venea de sub maşină. Omul băuse foarte mult. M-am ferit cum am putut din calea viiturii şi l-am

dus pe om în ghereta unui agent de pază care era chiar peste drum. Câinele cel mare, alb, credincios, ne-a urmat. Omul nu a vrut să sufle în etilotest.

Nu a vrut nici să-i fie recoltat sânge. Susţinea că e colonel în armata din Kazahstan şi că nu stă de vorbă cu un amărât de agent de poliţie. I-am dat o foaie de hârtie pe care urma să îşi scrie declaraţia. Cu chiu, cu vai, scria câte un cuvânt. La un moment dat s-a oprit şi m-a întrebat de ce-i fac asta.

— Pentru că refuzaţi să suflaţi în etilotest şi nu doriţi nici să vă fie recoltate probe de sânge.

— Păi de ce să suflu, dacă nu eu am condus?

— Dar cine a condus? l-am întrebat eu, anticipând răspunsul lui.

— Câinele! a răspuns răspicat omul, arătând cu degetul spre vinovat, care stătea în şezut cuminte şi care părea că îşi revenise din starea de euforie.

I-am zis că e propria-i declaraţie, aşa că poate scrie cum crede de cuviinţă. Omul a scris că el era în dreapta, iar maşina era condusă de câine.

L-am rugat să ia loc pe o băncuţă şi să aştepte până termin cu actele. S-a aşezat lângă câine şi a început să îl mângâie şi să-l pupe. M-a întrebat dacă pleacă acasă după ce terminăm. Văzând strânsa legătură dintre câine şi om, i-am spus că el va putea pleca imediat ce termin, însă despre câine… s-ar putea să fie reţinut. Se pare că atinsesem un punct foarte sensibil. În timp ce scriam, auzeam ce-i spunea câinelui, pe care îl mângâia mai cu foc:

— Ce ţi-am făcut, mă? Te-am băgat în căcat... Nu pot să cred ce-am făcut... Tu eşti fratele meu, nu pot să îţi fac aşa ceva.

La un moment dat, s-a ridicat în picioare şi a strigat:

— NU! Nu pot să îi fac aşa ceva, ăsta e fratele meu! Nu pot! Recunosc! Eu am condus! Vreau să scriu şi să recunosc!

Am răsuflat uşurat, gândindu-mă că nu va mai trebui să probez că el a condus, nu câinele. Ar fi fost foarte greu...

Peste vreo doi ani, eram de serviciu în Piaţa Sfatului, la Romanian Music Awards. Nişte persoane au venit la mine şi mi-au spus că pe trotuar e căzut un bărbat. M-am dus acolo şi am recunoscut imediat câinele cel mare, alb, credincios. Îşi păzea stăpânul care şedea întins, îmbrăţişând un bidon de bere.

Colonelul din Kazahstan căzuse... pe front.

FLER

În/Iaşina din faţa mea mergea cam tare, făcea slalom şi schimba benzile cam des. Am accelerat cât să rămân aproape de ea... Voiam să văd dacă omul de la volan are ceva pe suflet. Omul îi dădea tare în continuare. Dacă mai schimbă o dată banda fără să semnalizeze, o să-l opresc. Desigur, aşa s-a întâmplat. În plus, observasem şi că lipsea centura. L-am oprit şi m-am dus la el la geam.

— Mergeţi cam haotic, s-a întâmplat ceva?

— Sincer, nu s-a întâmplat, dar e pe cale să se întâmple. Am o urgenţă.

— Ce fel de urgenţă, medicală?

— S-ar putea chema şi aşa... e... e grav...

chiar nu mai pot… trebuie să ajung urgent acasă… chit că îmi e ruşine… vă spun… fac pe mine… chiar nu am mai păţit aşa ceva… vă rog…

Şoferul mi-a dat actele, iar eu am plecat spre maşina de poliţie pornit să scriu sancţiunea. Omul a coborât după mine şi văzând că nu mă poate înduplеca, a început să urle:

— Dom’le, MĂ CAC PE MINE! Chiar nu înţelegi?

Poate că par neînţelegător, dar auzisem abureli d-astea de prea multe ori. Oricum şoferul ăsta se prefăcea foarte bine, avea privirea gravă, ochii uşor bulbucaţi, până şi venele de pe tâmplă erau mai proeminente şi se agita destul de tare. L-am rugat să meargă în maşină, însă a zis că nu poate sta jos. Trebuie să spun că în meseria asta există ceva ce se numeşte FLER. Ei bine, flerul meu îmi spunea că omul joacă teatru, chiar mă amuza cum se manifesta şi la ce nivel se cobora pentru a scăpa de o amendă. Aveam câţiva ani de experienţă, nu îşi găsise persoana pe care să o ducă de nas. După cum spuneam, e vorba de fler.

În timp ce scriam procesul-verbal, mai aruncam câte-o privire la şoferul agitat care continua sceneta, împreunându-şi picioarele aşa cum făceam toţi când eram mici şi preferam să ne abţinem decât să ne ducem în casă şi să nu ne mai lase părinţii afară odată ce am intrat. La un moment dat, teatrul s-a sfârşit. Văzând că nu „pun botul” la scena lui ieftină, omul a intrat cuminte şi resemnat în maşină şi a aşteptat. M-am dus şi eu, cu procesul-verbal completat. Rămăsese să bifez amendă sau avertisment, doream să văd

atitudinea de final.

Şoferul era în maşină cu geamul închis. Când m-a văzut, a deschis puţin geamul, fără să mai spună nimic. Era iarnă, în maşina lui era cald, afară era frig. Aerul cald din interior a ieşit rapid prin mica deschizătură a geamului.

Am bifat avertisment, cu mâna tremurândă. Bietul om făcuse ceea ce ar fi trebuit să fac eu pe el… Pe el de FLER.

ANDIAMO, MARICICO!

Semaforul s-a făcut roşu. Maşina cu numere de Italia, din faţa mea, nu a oprit… i-a tot dat. I-am dat şi eu, iar după intersecţie l-am oprit pe şoferul grăbit.

— Bună ziua! Vă rog să îmi prezentaţi documentele dumneavoastră!

— Ooo… Dio! Dio… como entrato en este ţara… noma docomente, docomente, docomente!

Pârlesc câteva limbi, dar italiana chiar nu o bunghesc.

Având actele în mână, am văzut că pe italian îl chema Arghire şi era din… nu vă mai zic de unde era. Şi, după cum vă spuneam, Arghire din Vaslui venea de la el din Italia şi pesemne că uitase regulile de circulaţie în acelaşi ritm cu care uitase şi limba maternă. Devenise alt om, era acum Vasile „după o lună în Italia”.

— Permisul de conducere vi se va reţine treizeci de zile pentru că aţi trecut pe roşu.

Fraza asta i-a reactivat acea parte a creierului în care stătea uitat frumosul grai moldovenesc.

— Hai, bre, şefule, da se-am făcut?

— Aţi intrat în intersecţie pe roşu.

— Du-ţi domnii d-aci… da se Io îs chior? Io sun la tieleviziunii… Sun la îl comandante… da chiar îţi baţi joc? Pientru se să îmi iei tu mii piermisul?

— V-am explicat că aţi trecut pe roşu, iar pentru aşa ceva se reţine permisul, de ce nu înţelegeţi?

— Ooo, Dio… Da normal că nu înţeleg, fă-mă să înţeleg sau acuşi mă duc la îl comandante.

— No, bine. Vă explic astfel încât să înţelegeţi. Vă rog să fiţi atent: como entrato en este ţara se aplică el codo rutiero rumano care spune că trebuiato să CASCO el ochii la îl semafore şi se opreşte dacă e necesaro. Pero che dumnevostra trecut-o pe rosso, permiso e suspendato una luna. E dacă este nemulţumito, nu vă duceţi la îl comandante, ci la îl giudecatore. Claro sau tu necesita mai multe explicaţiuni?

Nea Arghire a băgat nervos în viteză şi a demarat în trombă, abandonându-şi docomentele. Am apucat să aud doar cum i-a spus consoartei, care era în dreapta lui:

— Andiamo, Maricico!

LEUL ŞI PISIMÂŢII

Eram de serviciu cu cel mai bun poliţist rutier pe care l-am cunoscut şi unul dintre colegii cu care mă înţeleg cel mai bine. Noi îi spunem „Leul”. Leul stătea în dreapta şi eu conduceam pe banda unu, când beemveul ies cinci de pe banda doi a trecut glonţ pe lângă noi. Am apucat să văd că şoferul vorbea la telefon. Cine zice că nu a vorbit niciodată la telefon când a condus minte.

Dar să treci cu telefonul la ureche pe lângă maşina de poliţie e chiar sfidător.

Apropo, eu nu am vorbit niciodată la telefon când m-am aflat la volan.

Am accelerat, am ajuns paralel cu beemveul şi am văzut că şoferul nu purta nici centura. I-am făcut semn să oprească şi m-am dus la el. La volan era un tânăr gătit, cu nişte blugi inscripţionaţi cu mărci de renume mondial, cămaşă la fel, blindată de zorzoane aurii, iar din pantofii ascuţiţi, de lac, se vedeau şosetuţele de un alb imaculat. După faţă, bănuiam că nu e vreun inginer şi, contrar vestimentaţiei, nici vreun fan de-al lui Michael Jackson. Era îmbrăcat aşa pentru că era „cool” şi în mintea lui îi şedea bine de tot. Pentru că întotdeauna lângă un asemenea „iei” există şi o „ia”, pe scaunul din dreapta şedea, tot o fală şi-o mândrie, o fetişcană la fel de cool. Se vedea că iei e bossul şi că fata era dintre cele care, până să-şi întâlnească prinţul, îşi rupsese tocurile în troleu. La burduf. Deşi pentru un om normal nu e nicio ruşine să se deplaseze cu troleul, aceste pisimâţuri găsesc ruşinos să fie observate în mijloace de transport în comun, aşa că întotdeauna se vor aşeza unde nu sunt geamuri prin care să poată fi văzute de prietenele lor care deja se dau cu vreun ciu şapte.

— Da dă ce m-ai oprit?

Nu m-a deranjat niciodată să mi se vorbească la per tu, dar tonul pe care m-a întrebat m-a făcut să-mi vină în minte vreun răspuns de-al lui Petrică. M-am abţinut şi i-am răspuns amabil.

— Pentru că nu purtaţi centura şi pentru că

vorbeaţi la telefon.

— Hai, să mori tu că nu purtam centura? Acum am dat-o jos ca să iau actele, iar la telefon nici nu am baterie. Am martor, ia spune, iuby!

Am scris cu „y” pentru că el sigur aşa ar fi făcut.

— Da. Aşa este! s-a auzit iuby din dreapta.

Vocea ei de bariton m-a făcut să nu mai am convingerea că cnp-ul ei/lui începe cu cifra doi, aşa că i-am cerut buletinul. Era fată, într-adevăr. Locuia într-o zonă rău famată, iar multele cifre ce formau numărul apartamentului mi-au întărit convingerea că fata mergea şi fără bilet când stătea la burduf. Cu aceeaşi voce suavă, mi-a zis:

— Haideţi, dom ne ne-aţi găsit tocmai pe noi, ne-aţi văzut cu bani, cu maşina asta? Credeţi că suntem d-ăia de trag pe nas?

Am vrut să îi zic: „Domnişoară, la ce bani ai tu, singurele lucruri pe care le-ai putea trage pe nas sunt mucii”. Dar m-am abţinut din nou şi i-am înapoiat buletinul, fără să-i zic nimic.

Verificând actele şoferului, am observat, după cum mă aşteptam, că maşina e pe numele lu’ tac’su. În plus, itp-ul era expirat. Pentru cine nu ştie, itp-ul este inspecţia tehnică periodică a maşinii, care se face cu aceeaşi frecvenţă cu care comunic eu cu o anumită fată de pe Facebook – o dată la doi ani.

Pentru că tânărul fecior devenea tot mai recalcitrant şi mai rău de gură, l-am rugat să coboare din maşină şi să-mi arate portbagajul. Nu bănuiam că ar avea ceva, dar voiam să îl îndepărtez puţin de pişi, să îi mai tai din elan. Au

coborât întâi pantofii şi după două minute a apărut şi el cu blugii cu tur până la genunchi şi mulaţi pe gambe, de fapt pe tibii, că n-avea mai mult de cincizeci de kile.

I-am arătat că are itp-ul expirat, l-am luat şi de lângă iuby, aşa că momiţele s-au atrofiat, iar nivelul de testosteron a scăzut brusc spre zero.

— Haide, şefule, că mă duc mâine să îl fac, hai, te rog io frumos.

I-am zis să aştepte, iar eu am urcat în maşină şi m-am apucat de scris, povestindu-i Leului peste ce cocoş am dat. După ce am terminat de scris, am coborât să-i înmânez trofeul pentru care luptase cu atâta îndârjire. Am văzut că a coborât şi Leul. Era semn bun, bănuiam cam ce urmează. Întotdeauna când un şofer nu reuşeşte să te înduplece, îşi caută înţelegerea la coleg. Aşa a fost şi acum. Când i-am zis cât e amenda, *bad boy* s-a dus direct la Leul.

— Hai, şefule, că pe tine te văd băiat fain, hai, spune-i să mă lase!

— Dar ce s-a întâmplat? l-a întrebat Leul, mimând curiozitatea, deşi eu îi povestisem deja.

— Ce să se-ntâmple? Eram şi eu cu gajika asta şi am vrut să par ciumeg în faţa ei, dar, hai, te rog, să facem să fie bine. Oricum… aţi văzut că am fost cuminte, nu am fost violent.

— Păi cu fizicul ăsta dezordonat, nu ştiu, zău, dacă ne afecta cu ceva dacă erai tu violent. Dar ai mare noroc, fecioraş, chiar ai dat peste nişte băieţi faini şi o să facem să fie bine.

Leul l-a luat deoparte şi a început să îi vorbească în şoaptă, deşi oricum nu ne-ar fi auzit

nimeni.

— Fii atent aici, hai încoa! Uite cum facem, acum că nu se uită gagică-ta, iei repede p-v-ul, îl faci mototol frumos şi îl bagi repede în buzunarul de la spate. Hai, acum, că nu se uită pişi, hai, ia-l repede. Aşa… mâine dimineaţă, când dă soarele, te duci fuguţa şi îl achiţi, fără să ştie nimeni, doar noi trei vom şti, va fi micul nostru secret. Buuun. Acum… te duci în maşină la pişi şi îi spui că ne-ai arătat tu nouă cine eşti, că ne-ai dat terapie, că te-ai pişat pe noi. Vezi tu ce-i zici, că doar eşti un bărbat puternic.

Eu mă abţineam cu greu să nu râd şi mă uitam la şmecheraş, cât era de încântat de ce îi spusese Leul. Atât de încântat a fost, încât ne-a cerut numerele de telefon, cu o insistenţă care mă făcea să bănuiesc că e dosniac.

— Haideţi, vă rog, că sunt mutat de curând aici şi vreau să îmi fac prieteni.

— Eee, lasă, că oraşul e mare şi găseşti tu… Noi avem deja prietenii noştri şi le suntem fideli.

Băiatul tot insista cu prietenia, aşa că am urcat în maşină să îmi aranjez actele şi l-am lăsat pe Leu să îl lămurească pe mândrul fecior că nu avem nevoie de prieteni noi. Brusc, şoferul a plecat şi Leul a urcat în maşină.

— Ăsta nu era pe treaba lui, cică să mergem cu el şi gagică-sa la sucuri, să ne împrietenim, să mergem la grătare… Nu mai scăpăm de el. Un papagal fără fulgi.

— Şi cum ai scăpat, de a tăiat-o aşa brusc?

— I-am zis că am un defect mare.

— Ce defect?

— Îmi cam place să fut nevestele prietenilor pe care mi-i fac în trafic.

VORBA DULCE…

A

Îl întrebam pe un şofer dacă are obiecţiuni cu privire la sancţiunea pe care tocmai i-o dădusem, când un troleibuz a oprit în dreptul nostru, iar conducătorul acestuia ne-a zis că un bărbat a început să împartă pumni în stânga şi-n dreapta printre călători.

Am urcat în troleibuz şi mi-a fost indicată persoana agresivă. I-am cerut cartea de identitate şi am primit o serie de înjurături, cele mai frecvente făcând referire la mama. După multe rugăminţi şi refuzuri de a se legitima, l-am scos afară din troleu şi am continuat discuţiile pe trotuar. Pentru că nu a fost chip să îl convingem cu vorba bună să ne spună datele de identitate, i-am zis că îl vom conduce la sediu, moment în care a luat-o la fugă. Nu era foarte tânăr, aşa că l-am prins foarte repede. Când am pus mâna pe el, s-a smucit şi a devenit violent, ameninţând că mă va lovi dacă-l mai ating. Jetul sprayului l-a nimerit din plin şi acum stătea căzut pe trotuar, cu mine peste el, iar înjurăturile lui deveniseră răcnete care atrăseseră o mulţime de oameni. Unii priveau pur şi simplu, alţii filmau cu telefonul mobil. Toţi comentau cât de brutali suntem şi ce îi facem bietului om. I-am pus cătuşele şi l-am urcat în maşină, ajutaţi fiind de şoferul pe care tocmai îl amendasem şi care văzuse tot ce s-a întâmplat.

Pe drumul spre sediu, au continuat înjurăturile. Ne repeta că nu ştim cine e el şi că ne

va dezbrăca de uniforme. Avea dreptate, chiar nu ştiam cine e, pentru că refuzase să ne spună.

Am ajuns la secţie cu omul înjurând şi strigând că-l dor mâinile de la cătuşe.

Dispecerul, poliţist vechi, cu experienţă, ne-a întrebat ce a făcut omul. I-am explicat ce făcuse în troleibuz, iar mai apoi cu noi.

— Mă, voi, ăştia tineri, nici nu ştiţi să puneţi problema! Dacă l-aţi fi făcut din vorbe, nu mai ajungeaţi să vă înjure, să vă tăvăliţi cu el pe jos, cătuşe… Trebuie să ştii cum să îl iei pe om, să îi găseşti punctul sensibil.

Nu am apucat să-i spun că ştim şi noi d-astea, dar cu omul ăsta chiar nu s-a putut, că deja colegul nostru era la omul recalcitrant şi îl întreba:

— Ce-ai păţit, nene? De ce eşti aşa cătrănit? Ia spune, ce s-a întâmplat? Cine te-a supărat aşa?

— Ce să păţesc, domn’e? Sunt şi eu supărat…

— Păi de ce? Ce te-apasă?

Eu şi colegul meu eram uimiţi văzându-l pe om pentru prima oară purtând un dialog, fără să înjure. Se părea că noi chiar nu ştiuserăm să-l luăm cu frumosul, deşi am încercat toate variantele.

Pentru prima dată, s-a uitat cu nişte ochi blajini la colegul nostru experimentat şi l-a întrebat:

— Dom ne dumneata ai o mamă care te-a crescut?

— Da, am.

— Şi mai trăieşte?

— Da.

— Atunci, să-mi bag pula-n mă-ta!

FRAŢII BOMBĂ ŞI FITIL

(3 mul îşi trecuse pe declaraţie doar numărul de telefon fix. Pentru că e greu, în zilele noastre, să găseşti pe cineva pe fix şi pentru că ţinea un telefon mobil în mână, l-am rugat să îşi scrie şi numărul de mobil.

— Mobil n-am!

— Dar cel din mână? Nu-i al dumneavoastră?

— Ba da, dar e tot fix, mi l-au dat de la abonamentul de internet. Şi oricum nu ştiu ce număr are, dar mai bine vă las numărul lu' frate-meu, e maşina lui şi îl puteţi suna pe el.

— No, bine, daţi-mi numărul lui, atunci.

— Imediat, că nu-l ştiu pe de rost, trebuie să-l sun pe el, să-l întreb.

— Păi nu-l aveţi în telefon, pe ce îl sunaţi?

— E trecut Florin şi atât. Numărul nu îl am. Îl sun acum. Alo, Florine, spune-mi şi mie numărul tău de telefon.

Liniştea din sală mi-a permis să aud şi răspunsul.

— Da la ce-ţi trebuie?

— Sunt la Poliţie, am făcut mai devreme o reclamare scrisă, ne-a zgâriat unul maşina şi am zis să te sune pe tine, că-i a ta, aşa că zi-mi numărul.

— Aaa… bine. Notezi?

— Da.

— Stai, că nu-l ştiu, închide şi te sun eu.

BUNUL SAMARITEAN

Lucram cu un coleg în vârstă, mai avea câteva zile până la pensionare. Omul era o

adevărată enciclopedie, avea o vastă experienţă şi, după mai mult de treizeci de ani de muncă în poliţie, putea să spună că le-a văzut pe toate. Noaptea în care am lucrat împreună avea să-l contrazică. Nu le văzuse chiar pe toate…

Treceam cu maşina de poliţie pe lângă zona în care îşi fac veacul prostituatele, când am observat că, lângă grupul de doamne, se află oprită o maşină. Am mers mai departe, cu ochii în oglinzile retrovizoare şi am putut să văd cum una dintre distînsele dame a urcat, iar maşina s-a pus în mişcare în direcţie opusă. Am întors repede, i-am spus colegului că vreau să mă amuz puţin şi el a fost de acord. Am ajuns maşina din urmă şi am oprit-o. M-am dus la şofer şi i-am cerut actele, pe care mi le-a dat cu mâinile tremurânde, repetându-mi întruna că nu este ceea ce cred. Am dat să plec, dar şoferul a coborât după mine şi m-a prins de mână, tremurând din toate încheieturile.

— Vă rog mult de tot, vă implor, nu e ceea ce credeţi, nu îmi faceţi probleme, simt însurat, am familie acasă.

— Şi dacă aveţi familie, de ce veniţi aici?

— Dar nu e ceea ce credeţi, eram doar în trecere, iar fata asta mi-a făcut semn să opresc şi m-a rugat să o duc până în centru. Mi s-a făcut milă de ea, că e frig afară şi am zis că tot merg în direcţia aia. Vă rog să mă credeţi.

— Apreciez că sunteţi un om foarte milos, e o calitate rară în ziua de azi.

M-am îndreptat spre locul din dreapta, unde stătea sărmana fată înfrigurată care tocmai dăduse peste omul cu suflet bun ce se oferise să o

ducă până în centru şi am rămas şocat. Toate fătucile ce stau acolo simt urâte cu spume, dar asta era cu siguranţă cea mai urâtă pe care o văzusem vreodată. Nu avea niciun dinte de sus, un lucru bun, de altfel, pentru meseria ei. Geaca de pe ea lucea de nespălată. Era genul de femeie cu care, dacă rămâi singur pe o insulă pustie, după luni bune de abstinenţă, te apuci de futut nuci de cocos, dar de ea tot nu te atingi.

— Ce cauţi, tu, în maşina asta? Ce faci aici?

— Ce fac, ce dracului să fac? Parcă nu ştii ce fac? Sug pula!

Nu am întrebat-o că aş fi avut vreun dubiu, dar voiam să audă şi omul de lângă mine şi să renunţe la basmul lui cu omul bun şi fata neajutorată.

Văzând că i-a picat povestea, omul s-a apropiat de mine şi mai speriat.

— Trebuie să vă spun ceva, nici nu ştiu cum… mi-e aşa de ruşine. Trebuie să mă credeţi că vă spun adevărul, fata m-a rugat să o duc până în centru. Şi ca să mă credeţi, o să vă spun şi de ce mi-a fost aşa milă… dar mi-e ruşine…

— Vă ascult.

— Eu sunt… sunt… nu ştiu cum să vă spun… sunt preot. Şi dracu’ se pare că m-a tras de partea lui în noaptea asta.

— Vai, părinte, ăsta e un păcat grav. Eu cred că dracul nu numai că v-a tras de partea lui, eu cred că dracul v-a ademenit şi acum e chiar pe scaunul din dreapta al maşinii. Pentru că fata aia ori e dracul, ori a creat-o chiar el şi apoi a spart matriţa.

— Dar v-am zis că nu aveam de gând să fac nimic, doar să o ajut.

Colegul meu cobora de fiecare dată cu mine atunci când opream o maşină, dar de data asta nu se dăduse jos deloc. Ba chiar observasem că îşi trăsese parasolarul şi nici nu îi puteam vedea faţa.

— No, bine, părinte, am să vă cred. Aţi fost doar naiv şi ea v-a păcălit.

— Da, da, da, aşa e, uitaţi, chiar acum o dau jos. Dă-te, tu, jos, mincinoaso! Dă-te jos! Vedeţi? Am dat-o jos, dacă e mincinoasă. Vă rog să mă credeţi că e adevărat ce v-am zis.

— No, bine, părinte! Luaţi-vă actele şi mergeţi acasă, iar pe aici să nu vă mai văd vreodată.

— Cu siguranţă nu o să mă mai vedeţi. Şi nici nu o să mai opresc vreodată să iau pe cineva, nu ştiam că unii oameni sunt atât de răi. Asta să-mi fie

H2

Învăţătură de minte. Morala: nu întotdeauna când vrei să faci bine, găseşti bine.

— Mergeţi, părinte, mergeţi cu Domnul.

Dar morala-i alta: când vrei să dai o muie, e posibil să iei.

M-am urcat în maşină şi l-am găsit pe colegul meu roşu la faţă ca racul.

— Bă, Mariane, tu ştii cine e ăsta?

— Ştiu, mi-a zis.

— Marianeee… la ăsta mă spovedesc eu! Lu ăsta îi pup eu mâna!

TROMPA LUI DOREL

Un om inteligent nu te va şicana niciodată în

trafic, cel puţin nu intenţionat. Poate greşi, poate avea o clipă de neatenţie sau orice alt motiv. Omul deştept te va face să înţelegi că îşi cere scuze, va pune în funcţiune avariile, te va saluta (fără să ridice ambele mâini de pe volan, că iar naştem polemici).

Ce avem de făcut, atunci când ne şicanează cineva în trafic? Am stabilit încă din prima frază că omul e prost. Acum avem variante: să-i arătăm că suntem la fel ca el sau chiar că-l întrecem. Dacă alegem varianta asta, putem să-i frânăm brusc în faţă, să claxonăm, să-i arătăm vreun deget, să deschidem geamul şi să-l scuipăm ori să aruncăm spre el cu vreun obiect nefolositor de prin maşină. Putem încerca să-l blocăm, iar după ce îl determinăm să oprească, să coborâm la el. Atenţie, la momentul ăsta, ştim despre el doar că e prost. S-ar putea să aflăm însă şi alte lucruri: că e un luptător de K1 uşor iritat, vreun boxer cam nervos ori poate genul de şofer care are obiceiul să conducă având o sabie lângă el…

Din fericire, mai avem o variantă disponibilă. Să-l ignorăm, eventual chiar să ne cerem noi scuze şi să-l salutăm pe bizon. În cele mai multe cazuri, asta îl face pe berbec să cedeze şi s-o ia ca pe o victorie. Deşi noi ştim deja că e prost, el nu ştie asta, aşa că orice mod de a-l face să înţeleagă că nu are dreptate ar fi o risipă de energie.

Am făcut această introducere, amintindu-mi de un accident rutier.

Un A6 făcut zob şi o 1310 praf. Câţiva stâlpişori metalici culcaţi la pământ. Mulţimea de curioşi era prezentă. Protagonişti: un om la 40 de

ani, îmbrăcat bine, cu un tricou roz, mulat pe burtă, geacă fainâ cu glugă şi blăniţă, lanţ galben la gât. Nu se vedea de geacă, dar aş fi băgat mâna-n foc că pe spatele tricoului era imprimată o sumă de bani, în dolari, desigur. După cum aţi realizat, era şoferul de A6. În colţul celălalt al ringului, era Dorel. Îmbrăcat modest, cu nişte blugi moşcoşi şi cu ţigară-n gură. Mirosea a benzină şi avea mâinile murdare. Cine a avut 1310 ştie că se întâmplă des să ajungi acasă mirosind a benzină şi cu mâinile murdare, asta dacă nu cumva foloseaţi mănuşi când scoteaţi jiclorul pentru a sufla în el. Fiindcă, deh... benzină proastă.

Am calmat spiritele, ne-am lămurit că nimeni nu are nevoie de îngrijiri medicale şi am încercat să ne facem o idee despre ce se întâmplase.

— Ce să se-ntâmple? Mergeam liniştit pe banda doi, când a venit ăsta, cu rabla lui, drept în mine şi m-a împins în stâlpi. Maşina mea e varză şi mâine avea programare la RAR, să-i fac autentificarea, abia am luat-o.

— Lasă, bă, că şi a mea era programată la RABLA. Ce le mai duc acum? îmi dai tu alt voucher? Găsisem să-l dau cu două de milioane. Acum mai iau pula!

— Vă rog să vorbiţi frumos şi pe rând.

— Eu v-am zis ce am avut de zis. Oricum o să vină şi avocatul meu, apare imediat. L-am sunat şi i-am zis ce-am făcut.

— Sună-l şi pe tac-tu şi spune-i că mai bine făcea una mică, în loc să facă un prost.

I-am atras încă o dată atenţia lui Dorel să

vorbească frumos.

— Păi, mă enervează ăsta cu avocatul lui cu tot. Vă zic eu ce-a fost, mie nu-mi trebuie avocat şi nici nu sun pe nimeni. Oricum dracu' ştie pe unde mi-a sărit telefonul ăla, şi-aşa era un râci. Maşina asta o duceam poimâine la programul ăla rabla, să iau şi eu ceva pe ea. În seara asta, am zis să mai dau o tură, aşa, de control. Am ajuns la semafor şi am dat de boul ăsta, eram în paralel cu el. Ambalam maşina că o găsise dracii şi nu stătea la ralanti nici s-o fuţi.

— Vorbeşte frumos!

— Mă scuzaţi. No... Eu ambalam maşina că nu stătea la ralanti nici s-o... aşa... iar prostul ăla rânjea fasolea la mine. Normal că m-au luat dracii. Când s-a făcut verde, i-am luat faţa. Nu ştiu cum să vă zic frumos, eu aşa vorbesc... am făcut şi ceva facultate vreo câţiva ani şi, no... acolo aşa se vorbeşte.

— Spune cu vorbele tale, dar fără să înjuri.

— Ce să mai, frate, am plecat de la semafor bine, l-am lăchit rău, i-am dat ceaţă la nepot, ştii cum s-a dus dăcioara mea? Mai că nu-mi mai venea s-o dau.

Fraierul a văzut că i-am dat cu umilire şi s-a umflat la mine. M-a depăşit şi când a ajuns în faţa mea a pus frână brusc. Noroc că am reflexe bune, am făcut trei-patru pedale şi am oprit exact la ţanc. Mi-a făcut aşa tot drumul. Am prins momentu' şi m-am băgat să-l depăşesc. Chiar voiam să mă duc în treaba mea, să-l las pe fraier, dar când am ajuns în dreptul lui, sclăvoiul a deschis geamul şi mi-a arătat... Cum se zice? Să

nu ziceţi că iar vorbesc urât…

— Ţi-a arătat semne obscene…

— Aşa, aşa… Mi-a arătat semne d-ălea… obscene. Nu era ăsta bai… hai, că îmi arăţi muie… nu mă supăr, dar când l-am auzit că-şi bagă pula-n mama… mi-am luat foc rău. Toate până la mama. Am văzut negru în faţa ochilor şi am tras cât am putut dreapta de volan. Când i-am futut una, drept în stâlpii ăia s-a înfipt, cât e maşina lui de balenă.

— Şi dacă erau pietoni pe trotuar?

— Eee… păi, băi, Gimmy Trancan, tu crezi că ninge pe mine? M-am gândit la asta înainte şi m-am uitat să văd dacă e careva. M-am gândit până şi la prostan, ştiam că nu păţeşte nici pe dracu', că are airbag-uri, alea alea… suntem dotaţi.

— Dar la tine te-ai gândit?

— Logic! Eu m-am ţinut de volan cât am putut, nu vezi că n-am nicio zgârietură? Le am pe ăstea de pe mâini doar, le zice şmenuri, le-am făcut la zbârnă.

— Alcool ai băut?

— Am băgat două păhărele, cât să-mi reglez jocul din volan, recunosc. Oricum, îmi pui ţâţa aia în gură, la ce să mănânc borş?

Aici a intervenit avocatul celuilalt şofer, care ajunsese între timp:

— Ne va despăgubi asigurarea lui, dacă este băut?

Dorel începuse să râdă.

— Bă, tu eşti avocat? Păi tu eşti la fel de prost ca şi clientul tău. Io de juma de oră mănânc căcat aici că duceam maşina la Remat şi tu întrebi dacă te despăgubeşte asigurarea.

— Adică nu are asigurare?

— Ba daaa! Şapte asigurări are! I-am făcut la mai multe, ca să fiu sigur că te despăgubeşte pe tine. Aaa... Şi are şi d-aia CASCO. Casc-o tu, că ţi-o dau eu.

Deşi Dorel vorbea ca la uşa cortului şi aveai nevoie de dicţionar de termeni argotici ca să-nţelegi tot ce spunea, avocatul păstra acelaşi ton oficial.

— Nu este nicio problemă, vă vom da în judecată. Este în regulă. Sunteţi angajat undeva?

— Am fost. Am lucrat *lobonţ*, dar m-au dat afară.

Nu mi-am putut abţine curiozitatea şi l-am întrebat:

— Cum adică ai lucrat?

— Adică portar. Stăteam de pază la o firmă, dar nu cu acte.

— Şi de ce te-au dat afară?

— Să zicem că... luam prea multe goluri... înţelegi tu ce vreau să spun...

Am mers la sediu, unde am întocmit toate actele necesare, Dorel nu a fost de luat sânge, a avut alcoolemie doar de contravenţie.

După ce am terminat, am coborât cu toţii din birou. Avocatul a ţinut să-i spună încă o dată lui Dorel că-l vor da în judecată.

— Domnule avocat, vreţi să vedeţi un elefant? Dorel şi-a întors buzunarele de la pantaloni pe dos (goale, desigur) şi acum îi atârnau până aproape de genunchi.

— Io-te elefantul! Ăstea-s urechile. Dă-mă în judecată şi o să-i vezi şi trompa.

URÂCIOŞII

Orice blogger are pe blogul său persoane care comentează mereu contra. Bloggerii îi numesc *hateri*. Deşi pe pagina mea de Facebook apare că aş fi blogger, nu am fost niciodată unul în adevăratul sens al cuvântului şi nici nu voi fi; am optat pentru varianta asta pentru că nu exista varianta de poliţist. În schimb, nu am scăpat nici eu de hateri. Ba chiar am plecat din start cu mai mulţi, pentru că sunt poliţist şi mai sunt şi „de la rutieră”. Îmi place prea mult limba română, aşa că eu am să le spun *urâcioşi*, deşi e oarecum impropriu. Trebuie să fii nebun să crezi că toată lumea care va citi ce vei scrie te va plăcea. Nu m-am aşteptat niciodată la aşa ceva. Când postez ceva, apar cam trei tipuri de comentarii: comentarii în care oamenii mă apreciază (lor le mulţumesc), comentarii contra (care sunt critice, unele chiar dure, unele constructive, altele nu, dar care denotă inteligenţă şi sunt destul de bine argumentate – şi celor care postează astfel de comentarii le mulţumesc) şi comentarii de-a dreptul cretine, de te lasă mască şi te-ntrebi cum poate fi un om atât de prost, oare de unde ştie să mănânce singur? Acestea din urmă vin de la urâcioşi. Dar cine e şi cum arată un urâcios?

Nu simt nici psiholog, dar eu l-aş descrie cam aşa. Urâciosului nu prea-i plăcea la şcoală. Se trezea greu dimineaţa, îşi lua pacheţelul lăsat seara de maică-sa, se îmbrăca anevoie cu hainele impuse tot de mă-sa, lua maioul al bun şi pleca spre şcoală. Pe drum mergea singur. Mă-sa făcea sandviciuri bune, dar el nu ştia pentru că i le

mâncau colegii cei răi. Aceiaşi colegi care, în pauze, îi furau căciula şi o aruncau de la unul la altul, în timp ce el încerca să o recupereze plângând. Ajungând la pubertate şi descoperind masturbarea, urâciosul a simţit că se transformă în bărbat. În clasa a şaptea, le povestea colegilor că, în vacanţa de vară, a făcut sex cu o fată mult mai mare decât el. Fata era de departe, de la ţară, unde fusese el în vacanţă, aşa că nu putea fi identificată. Când a ajuns la liceu, urâciosul a început să se culce cam cu toate fetele faine din şcoală. Le spunea tuturor despre asta, mai puţin lor. Când a fost confruntat cu o fată pe care se lăudase că tocmai ce o curentase, ea l-a făcut albie de porci şi urâciosul s-a înroşit şi a plecat nervos acasă. S-a dat bolnăvior şi a chiulit câteva zile, timp în care a descoperit internetul. Acolo era de el, în spatele tastaturii îşi alegea orice identitate şi era protejat. Peste ani, a descoperit Facebook-ul. Aici intră şi citeşte, apoi comentează de pe profilul lui, adesea cu nume fals, având la fotografia de profil ceva care să denote înţelepciune. O poză cu Hannibal e ideală. Lansează comentariul şi apoi aşteaptă. Vin două-trei răspunsuri şi îi vine să şteargă ce a scris. Primeşte un like de la un alt urâcios şi inima-i vine la loc. Prinde tupeu şi răspunde şi el. În comentariul în care te corectează gramatical, are el însuşi cel puţin alte două greşeli. Când nu mai are argumente, cedează şi îţi zice ceva de mă-ta.

MAMA RĂNIŢILOR

Colegul meu era negru de supărare. Iubita lui îl înşelase şi o prinsese în flagrant. Numai de

muncă nu avea chef. Ştiu prea bine cum e să suferi din dragoste şi înţelegeam perfect ce simte. După câteva ore de serviciu, în care fusesem la un accident rutier, i-am propus să luăm o pauză, să cumpărăm două cafele şi să mergem într-un loc mai retras, să se mai liniştească. Ştiam că nu are chef de nimeni şi de nimic, iar când ne luăm pauză într-un loc aglomerat, tot vine careva să ne întrebe vreo regulă de circulaţie, să îl îndrumăm pe vreo stradă, unde găseşte un restaurant bun şi tot aşa. Am luat cafelele şi ne-am dus pe o stradă mai puţin circulată, unde am oprit. Ştiam că nu prea am ce să-i spun ca să îl consolez, mai ales că treaba era foarte proaspătă, dar încercam şi eu consolările clasice.

— Lasă, mă, că eşti tânăr, nu-i bai, mai sunt fete gârlă, nu te lega oricum nimic de ea, e plin de fete.

— E plin, da, dar toate sunt aşa.

— Haideee, mă! Exagerezi, sunt o grămadă de fete ca lumea. Acum eşti rănit şi d-aia gândeşti aşa, dar fii convins că există fete exact aşa cum îţi doreşti.

Asta nu era pentru tine, d-aia s-a şi întâmplat aşa, fii fericit că ai scăpat de ea. Dacă făcea aşa când erai însurat cu ea şi mai aveaţi şi vreun copil? Stai liniştit, o să găseşti una tare fainã şi cuminte.

— Nu mai găseşti nimic bun, toate sunt aşa, toate mint şi-nşală.

Au urmat multe alte replici de-ale mele, cam toate având acelaşi mesaj, că există femei care nu mint şi care nu te trag pe sfoară. Omul era atât de

supărat, încât nu realiza că şi eu eram proaspăt despărţit şi dezamăgit şi că, în urmă cu ceva săptămâni, el era cel care mă consola pe mine. Cu alte cuvinte, nici eu nu stăteam prea bine emoţional, dar încercam să-i zic vrute şi nevrute, numai să îl văd că se simte puţin mai bine.

În timp ce îi turuiam eu acolo de ziceai că sunt cine ştie ce om mare şi înţelept, observasem un bărbat care tot dădea târcoale maşinii de poliţie. Se uita spre noi, se apropia, apoi se îndepărta. Eram convins că e unul dintre acei regizori care au un telefon cu cameră şi care găsesc extrem de interesant să filmeze doi poliţişti bând cafea într-o maşină de poliţie. Nici acolo nu puteam sta un pic liniştiţi. Am deschis geamul şi i-am spus:

— Bună seara! Aveţi vreo problemă, vă putem ajuta cu ceva?

Omul s-a apropiat mai mult şi am observat că avea ochii-n lacrimi, deşi era bărbat în toată firea. Am înţeles atunci că avea într-adevăr o problemă, fără vreo legătură cu faptul că savuram noi o cafea în timpul serviciului.

— Ce-aţi păţit?

— Bună seara… Voiam doar să vă rog să mă ajutaţi cu ceva… Dacă vă dau un număr de înmatriculare, îmi puteţi spune a cui e o maşină?

— Nu putem, nu avem voie, dar de ce vă trebuie, ce vi s-a întâmplat?

— Mi-e şi ruşine să vă spun… soţia mea…

Deja făcusem legătura şi nu-mi venea să cred că tocmai ni se mai alăturase un alt suferind.

— Ce a păţit soţia?

— Am simţit de la o vreme că nu e în regulă ceva cu ea şi în seara asta am urmărit-o când a ieşit de la muncă, a urcat într-o maşină condusă de un bărbat. Am sunat-o şi mi-a zis că întârzie, că stă peste program. Am notat numărul maşinii, d-aia am venit la dumneavoastră cu rugămintea asta… deşi mi-e ruşine de voi.

— Să verificăm maşina şi să vă spunem a cui e nu avem voie aşa, aiurea, şi nici nu v-ar ajuta cu nimic să aflaţi asta. Mai important e că aţi aflat mai multe despre soţie. Să vă fie ruşine de noi… ar fi culmea! Beţi cafea?

— Beau.

Am scos un pahar de unică folosinţă din torpedo şi i-am turnat şi lui cafea. Am ieşit şi eu, şi colegul meu din maşină şi i-am zis că dracul nu e chiar aşa de negru, să nu fie aşa de supărat.

— Aveţi copii cu ea?

— N-am.

— Atunci e bine că nu vă leagă nimic.

Colegul meu s-a uitat zâmbind ironic la mine şi i-a zis bărbatului:

— Lasă că găseşti una ca lumea, nu-s toate la fel.

Am să-i spun Radu acelui bărbat, deşi nu-l cheamă aşa. Mi-am amintit păţania asta pentru că Radu m-a sunat să-mi ureze sărbători fericite. El şi actuala lui soţie, alta decât cea fugită cu maşina unui şofer rămas neidentificat, sunt fericiţi. Bebeluşul lor tocmai a făcut 5 luni.

PRIETENI

Stăteam cu colegul meu lângă maşina de poliţie când a trecut pe lângă noi o femeie cu un

copil plângând, pe care îl ţinea de mână. S-a oprit lângă noi şi i-a spus băieţelului:

— Uite, dacă mai plângi şi nu eşti cuminte, te dau la nenea poliţistul!

M-am apropiat de ei şi l-am întrebat pe copil de ce plânge. Ori că era speriat, ori că era timid, băiatul nu a răspuns nimic. Probabil că maică-sa nu-i cumpărase ce-şi dorise. Colegul meu a venit, l-a luat de mânuţă şi l-a dus spre maşina de poliţie. Copilul nu s-a împotrivit în niciun fel. Am rămas cu femeia şi i-am spus că, dacă-l învaţă să aibă teamă de noi, în cazul în care copilul s-ar pierde vreodată de ea, când va vedea un poliţist, în loc să meargă direct la omul în uniformă, va fugi de el ca de bau-bau. În timp ce vorbeam cu mama băiatului, am observat girofarul maşinii de poliţie şi am auzit sirena. Copilul era fascinat de butoanele pe care le descoperise şi acum le încerca pe toate. A coborât cu greu din maşina de poliţie şi l-am întrebat dacă i-a plăcut.

— Daaa, e fainã!

— O să te întreb acum dacă suntem prieteni. Tu zici: prieteni! Şi batem palma. Vrei?

— Vreau!

— Prieteni?

— Prieteni!

— Nu prieteni, *prietenil* Hai, încă o dată!

— Prieteni?

— Prieteni!

— E bun că suntem prieteni?

— E bun!

— Bun tare!

Mama a plecat puţin ruşinată, dar cu copilul

zâmbind şi şters de lacrimi şi muci, şi am rămas cu colegul meu.

— Mă, tu nu eşti normal, până şi pe copil l-ai învăţat să spună „prieteni” şi „bun tare”?

— Şi nu-i bun?

— Bun tare!

Copiilor le vor rămâne bine întipărite în minte astfel de întâmplări. Din acelaşi motiv am evitat întotdeauna să amendez şoferi care aveau cu ei în maşină copii. Am ales să port o simplă discuţie cu şoferul şi să-l fac să înţeleagă că a greşit, fără să-l cert sau să-i ţin predici moralizatoare. În ochii unui copil, tatăl este modelul, eroul lui. Or, ca eu să îi cert eroul, ar însemna ca acel copil să crească având o oarecare pică faţă de poliţişti. În plus, e posibil ca, după ce i-aş da amendă tatălui, acesta să plece şi să nu spună vorbe prea frumoase despre poliţie, cuvinte pe care copilul le-ar băga la cap imediat.

Aşa că, mai bine copilul să plece auzind din gura tatălui: ce băieţi faini au fost poliţiştii ăştia!

Mă refer aici, desigur, la simple contravenţii pentru care se poate aplica un avertisment verbal şi sper că nu va înţelege nimeni că, dacă ai un copil în maşină, poţi încălca regulile de circulaţie şi nu te va amenda nimeni. Din contra, când avem copii lângă noi, ar trebui să conducem cu mult mai multă atenţie. Dar sunt convins că aşa şi faceţi. Mai ales dacă vreţi să fim *prieteni*.

SENS UNIC

O persoană reclama faptul că pe strada pe care locuieşte, una cu sens unic, există şoferi care nu respectă indicatorul „Accesul interzis”. Din

experienţă, ştiu că, de cele mai multe ori, astfel de reclamaţii vin de la persoane care nici măcar nu au maşină, nu sunt afectate în mod direct de aspectele reclamate, însă au foarte mult timp liber şi probabil că au şi ceva de împărţit cu vecinii.

Am mers pe strada cu pricina, pe care o cunoşteam foarte bine pentru că era una din cartierul în care locuiesc, şi am observat că pe acolo trecea o maşină la jumătate de oră. Mă pregăteam să plec fără să constat vreo nerespectare a respectivului indicator, când am observat o maşină ce venea pe interzis. Era vorba de aproximativ zece metri, aşa că îmi era clar că îi voi da şoferului un avertisment şi că îi voi recomanda ca pe viitor să respecte indicatorul, chiar dacă asta însemna să ocolească un pic.

— Vă rog să mă scuzaţi, merg doar până la alimentară aici şi am de luat o ladă de apă, că altfel nici nu luam maşina.

— Vă înţeleg, dar avem reclamaţii de la vecini că nu prea se respectă indicatorul ăsta de aici.

Şoferul se înroşise şi se cam bâlbâia. La început am crezut că omul consumase ceva alcool, dar când m-am uitat în buletinul lui şi i-am văzut numele, mi-am dat seama repede de unde i se trăgea neliniştea. Văzusem foarte multe, dar treaba asta chiar mi se părea incredibilă.

Am renunţat direct la varianta avertismentului şi i-am dat amendă. Omul a semnat ruşinat şi a plecat fără să zică nici pâs.

Am plecat şi eu, cu gândul la un proverb despre unul care săpa o groapă…

TRECEREA DE PIETONI

Eram de serviciu într-o frumoasă dimineaţă de duminică. Linişte totală pe străzi, trafic foarte lejer. Stăteam rezemat de motocicleta de poliţie, care se odihnea cuminte pe cric. La vreo cincizeci de metri, era o trecere de pietoni, semnalizată frumos cu indicatoare şi marcaj, foarte vizibilă. Maşini nu prea treceau, eram pe stradă doar eu şi motocicleta. La un moment dat, se apropie o maşină. Eram atât de vizibil, încât era imposibil ca şoferul să nu mă observe. Avea centură, aşa că nu l-am oprit, deşi l-aş fi putut opri doar ca să îi verific documentele. (Asta ca să demitizez puţin treaba aia care circulă pe net şi care spune că poliţistul te poate opri doar dacă încâlci vreo regulă.) Omul şi-a văzut de drum mai departe, cu aceeaşi viteză redusă. Când a ajuns la trecerea de pietoni de care vă povesteam, am auzit un zgomot puternic de frână urmat de apelative nu tocmai frumoase. Ochiul de şoim nu putea scăpa ceea ce se întâmplase. Omul care trecuse atât de regulamentar pe lângă mine era să lovească un pieton care dorise să traverseze strada pe trecere. Pietonul era indignat şi striga către mine:

— Nu-l vezi pe ăsta?

Chiar văzusem foarte bine toată faza şi eram deja pe motocicletă. Am oprit maşina şi am chemat şi pietonul. Şoferul era resemnat cu gândul că permisul de conducere va fi amintire timp de treizeci de zile, iar pietonul era entuziasmat – cel care atentase la integritatea lui corporală urma să-şi primească pedeapsa. E în firea omului să aibă un sentiment de satisfacţie când vede că e răzbunat, dar la acest om

sentimentul ăsta era mult mai dezvoltat. Cred că mai avea puţin şi era în extaz când auzea rugăminţile şoferului de a nu-i lua permisul. Mi-au dat amândoi documentele şi m-am apucat de scris în timp ce şoferul continua să îmi explice că pietonul se aruncase pe trecere chiar când a ajuns în dreptul lui, că ar fi putut aştepta să treacă el, mai ales că în spatele lui nu mai venea nicio maşină, aşa că nu ar fi avut mult de aşteptat. Explicaţiile lui erau în zadar, eu văzusem exact ce se întâmplase şi am mare încredere în retina mea. Am terminat de scris procesul-verbal şi m-am îndreptat spre cei doi, auzind ce discutau:

— Nu puteai să aştepţi puţin? M-ai lăsat fără permis... Asta e munca mea.

— Ce să-ţi fac, frăţică? Nu ai văzut că e trecere de pietoni? învaţă să conduci!

Le-am întrerupt conversaţia pentru a le aduce la cunoştinţă măsura luată. Înainte să fac asta, pietonul a ţinut să mă felicite:

— Frate, în sfârşit, un poliţist care-şi face datoria, ar trebui să staţi mai des p-aki.

un

— Da. În primul rând, îmi displace extrem de tare că îmi spuneţi „frate” şi, în al doilea rând, mă bucur şi eu că am fost aici şi că am văzut exact ce s-a întâmplat. Doriţi să semnaţi procesul-verbal?

— M-aţi pus martor? Sper că nu mă chemaţi prin tribunal...

— Nu. Prin judecătorie ajungeţi doar dacă doriţi să contestaţi procesul-verbal. Martor este domnul conducător auto, dumneavoastră sunteţi contravenient. Vă citesc şi ce spune articolul 72,

alin. 3 din OUG 195/2002: traversarea drumului public de către pietoni se face perpendicular pe axa acestuia, numai prin locurile special amenajate şi semnalizate corespunzător, iar în lipsa acestora, în localităţi, pe la colţul străzii, NUMAI DUPĂ CE S-AU ASIGURAT că o pot face fără pericol pentru ei şi pentru ceilalţi participanţi la trafic.

— Atunci nu semnez nimic.

— Vă urez o duminică minunată!

UN POLIŢIST RUTIER

R poliţistul rutier îl vezi zilnic în intersecţie, dirijând traficul. El se află acolo pentru că e aglomeraţie, nu e aglomeraţie pentru că se află el acolo. Te-ai pus vreodată în pielea lui? Te-ai gândit cum e acolo? îţi propun ca azi să fii poliţist rutier în intersecţie, în mijlocul intersecţiei ai răspundere. Siguranţa participanţilor la trafic depinde de atenţia şi de priceperea ta. Trebuie să fii atent la semnalele pe care le faci şi să te asiguri că ele au fost corect înţelese de conducătorii auto cărora le-au fost adresate. Trebuie să manifeşti o şi mai mare atenţie faţă de pietoni, deoarece printre aceştia se află persoane fără permis de conducere, care respectă culoarea semaforului, deşi semnalele poliţistului trebuie respectate cu întâietate. Nu ai vrea să faci semn unor conducători auto să mărească viteza, fără să observi că în spatele tău sunt pietoni angajaţi în traversare. Din păcate, nu ai ochi şi la spate, dar trebuie să înveţi să observi tot ce se petrece în jurul tău. Pe lângă grija celorlalţi, trebuie să ai grijă şi de tine. Un conducător auto neatent sau

oglinda unui autobuz te poate lovi. Trebuie să te concentrezi pe ceea ce ai de făcut, ignorând mimica unor şoferi care nu îţi urează chiar de bine, şi să îţi păstrezi calmul, deşi în jurul tău nervozitatea pluteşte în aer. Fiind atent la toate aceste aspecte, e posibil să uiţi de frigul de afară, să nu simţi că eşti ud până la piele şi să nu sesizezi că ai doi centimetri de zăpadă pe caschetă. De picioare sigur uiţi, pentru că nu le mai simţi, sunt primele care-ţi îngheaţă iama şi primele care simţi că se topesc vara. Dar toate astea le simţi când ajungi acasă şi te cam doare spatele, mănuşile nu mai simt tocmai albe, iar gulerul cămăşii, pe care ai luat-o cinată de dimineaţă, arată acum de parcă ai şters cu el o tobă de eşapament.

E meseria pe care ţi-ai ales-o şi nu te plângi. Nu ceri să fii iubit de lume, nici să fii simpatic. Eşti demn şi nu ceri milă. Dar îţi doreşti să fii respectat.

Poliţiştii rutieri merită respectul nostru!

CUM SĂ SCAPI
DE AMENZILE DE CIRCULAŢIE

(Zirculă pe net numeroase articole pe această temă. Din curiozitate, am citit şi eu unul şi am rămas uimit de ceea ce scria acolo, chiar m-am amuzat. Am realizat apoi că mulţi nu sunt amuzaţi şi că iau de bune acele sfaturi sau chiar le pun în practică. Mi se întâmplă zilnic să opresc pe cineva care-mi cere ordin de serviciu care să ateste că am dreptul să fiu în acea zonă, verificare metrologică a aparatului radar, foaie de parcurs, legitimaţie, buletin. Câteodată simt că eu devin cel

controlat şi îmi vine să spun ca băiatul acela de pe YouTube, care dormea într-o poziţie nefirească, sub pat: „Da ce-am făcut, şefu’?”

Am dat câteva mii de amenzi în cei nouă ani de când lucrez la Poliţia Rutieră Braşov (de aici şi numărul mic de aprecieri pe pagină ale braşovenilor) şi cam tot atâtea avertismente scrise sau doar verbale. Diferenţa dintre amendă şi avertisment au făcut-o întotdeauna atitudinea conducătorului auto şi gravitatea faptei.

De obicei, poliţia te opreşte când ai făcut ceva greşit, dar e legal să te oprească şi doar pentru controlul documentelor. Când te opreşte pentru vreo abatere, e clar că tu ştii ce ai făcut. E dreptul tău ca poliţistul să îţi spună motivul opririi, dar eu, dacă aş fi oprit pentru că vorbeam la telefon, ultimul lucru pe care l-aş face ar fi să întreb: „Da’ de ce m-ai oprit?” Nu dă bine să faci pe prostul, iar asta sigur îl va deranja pe poliţist. Aşadar, o replică mult mai bună ar fi: „Ştiu de ce m-aţi oprit”. Aceasta merge la fix cu un zâmbet, indiferent de sex şi vârstă. Deja porniţi cu un avantaj şi calea spre un avertisment vă este deschisă. Unii poliţişti sunt uşor deranjaţi când li se vorbeşte familiar, aşa că luaţi în calcul că folosirea pronumelor de politeţe e gratuită. Evitaţi apelativul „şefu’”! Mi se pare că denotă incultură şi e o formă de linguşire care nu-şi are rostul. Nici nu am cunoscut vreun coleg căruia să îi placă să i se spună aşa, decât şefilor, dar, no… ei sunt şefi!

Un drept pe care îl aveţi este acela de a-i solicita poliţistului să vă prezinte legitimaţia, când acesta nu are insigna în piept. Dacă aş opri o

maşină pe un drum părăsit sau într-o zonă izolată, cred că i-aş arăta de bunăvoie legitimaţia cuiva, pentru a-i elimina orice dubiu asupra calităţii mele de poliţist, dar când eşti oprit de o maşină de poliţie în centrul Braşovului şi tu ceri legitimaţia, e clar că sunt două probleme posibile cu tine: ori eşti atât de suspicios încât, atunci când ajungi acasă, verifici toate dulapurile în căutarea amantei/amantului, ori vrei doar să faci pe deşteptul şi să arăţi cât de bine cunoşti tu legea. Oricare dintre variante ar fi, calea spre amendă ţi s-a deschis larg. Adică tu nu ai încredere în mine că sunt poliţist, dar eu să am încredere în tine că pe viitor o să porţi centura dacă îţi dau doar un avertisment?

Aud deseori că „poliţistul nu s-a prezentat!”. Am lucrat cu toţi colegii mei şi nu am auzit niciodată pe vreunul să ceară documentele cuiva înainte să se prezinte. O repetăm atât de des încât o spunem instinctiv. În plus, ce motiv aş avea să nu spun cum mă cheamă, când oricum scrie numele meu pe procesul-verbal?

„Nu ai cascheta pe cap!” Poate că nu o am! Poate că am uitat-o în maşină, poate că am stat atât de mult într-o intersecţie încât un porumbel deranjat la stomac m-a confundat cu o statuie, poate e prea cald sau poate nu vreau să îmi stric freza. Oricare ar fi cauza, risc să fiu sancţionat de un superior pentru că nu respect portul uniformei. Citeam un articol în care un expert în legislaţie spunea că, dacă poliţistul nu are cascheta pe cap, nu eşti obligat să îi prezinţi buletinul. Ce m-aş face dacă aş vedea un tâlhar fugind cu o geantă şi nu

aş avea cascheta? L-aş ruga să mai dea o tură şi între timp mi-aş aşeza şi eu şapca pe cap, ca să îmi pot permite să îl legitimez?

„Vreau să văd ordinul de serviciu, verificarea metrologică, foaia de parcurs!” AberaţiiO altă frază care-l va face pe poliţist să renunţe la orice gând de a-ţi da un avertisment. În cazul în care vei considera că ai fost amendat pe nedrept, ai dreptul de a ataca procesul-verbal în instanţă.

Când fapta comisă e una minoră şi conducătorul auto a avut o atitudine corectă şi civilizată, tind să-i aplic un avertisment, dar pentru că ştiu că un om nu îşi arată caracterul la prima întâlnire, ci la ultima, după ce completez procesul-verbal, las nebifate căsufele din dreptul avertismentului şi amenzii şi mă duc la şofer şi îi spun:

— Amenda este atâta, ce obiecţiuni aveţi de făcut?

— Ce obiecţiuni să mai am? Am greşit, asta e!

În momentul ăsta sunt convins că merită avertisment şi completez rubrica respectivă cu majuscule.

— În primul rând nu v-aţi prezentat, nu aveţi cască, nu aveţi ordin de serviciu…

AMENDĂ!

Aşadar, purtaţi-vă respectuos şi măriţi-vă şansele de a fi doar avertizaţi. Dacă v-aţi purtat civilizat şi totuşi aţi fost amendaţi, puteţi fi siguri că aţi fi primit amendă şi dacă v-aţi fi purtat urât.

Sper că nu va înţelege nimeni că, dacă are o atitudine potrivită, e obligatoriu să primească avertisment.

În final, am să vă dau sfatul care sigur vă va scăpa întotdeauna de amendă: respectaţi legea!

O altă variantă, extrem de sigură, de a scăpa de o amendă este să o plăteşti.

LUCA

În fiecare dimineaţă, mereu la aceeaşi oră, un copil mic se opreşte din mers şi se uită atent la mine. Aşteaptă cuminte pe trotuar fără să-şi dezlipească privirea de la mine şi, când îi fac semn că poate traversa, duce mâna la ureche şi salută milităreşte, după care porneşte din loc. De la distanţă, pare că duce în spate un ghiozdan uriaş, dar, când se apropie, realizezi că nu ghiozdanul e mare, ci el e foarte mic. Cred că nu are mai mult de 5 ani. De câte ori dirijez dimineaţa la acea trecere de pietoni, mă uit după el. Ştiu că nu întârzie niciodată şi că mă face să zâmbesc, oricât de tare m-ar fi enervat vreun şofer până atunci. Ne salută cam toţi părinţii şi copiii care traversează pe-acolo în drum spre şcoală, dar cel mic are ceva special. Nu zice niciodată nimic, nici măcar nu schiţează vreun zâmbet, doar salută milităreşte şi apoi îşi vede de drum fără să îşi mai întoarcă privirea. Pe cât e de sobru, pe atât mi-e de drag.

L-am întrebat odată câţi ani are şi cum îl cheamă, dar nu m-a băgat în seamă şi şi-a văzut de drum.

ut într-o dimineaţă, ajungând la birou, am cunoscut un coleg nou. Urma să meargă el la acea trecere de pietoni şi colegii îi explicau ce trebuie să facă.

— Ai grijă, acolo trebuie să fii foarte atent că

simt numai copii şi nu toţi sunt însoţiţi de părinţi. Majoritatea s-au învăţat cu noi şi ştiu că trebuie să aştepte pe trotuar până le spunem noi să treacă, dar mai sunt şi neatenţi, unii dorm pe ei…

— O să fiu atent. Şi până la cât trebuie să stau acolo?

— Vezi şi tu când încep să intre toţi copiii la cursuri şi nu mai e aglomerat.

Un alt coleg i-a răspuns:

— Îţi zic eu după ce te iei. Vezi că o să treacă un copil mic, mic de tot. O să vezi că te salută cu mâna la căciulă. No… După ce trece copilul ăla, mai stai vreo zece minute şi e gata.

Am început să râd şi l-am întrebat dacă şi el l-a remarcat pe băiatul ăla mic.

— Pe Luca? Cum, mă? Păi i-am dat o bomboană şi l-am învăţat să salute. E prietenul meu.

— Cum de ai intrat tu în vorbă cu el? Cu mine nu a vrut să vorbească neam.

— Eee… păi, numai cu mine e preten, i-am zis să nu vorbească deloc cu străinii. Bun că sunt preten cu el?

— Bun tare, dar mâine ajung eu acolo şi iau bomboane la mine.

DIVA INTANGIBILĂ

De câte ori ies cu prietenii în oraş, de atâtea ori la masă se ajunge la discuţii despre poliţie. Pe cine a mai oprit poliţia, cine a mai luat amendă, dacă au voie să stea cu radarul neinscripţionat, dacă e bine să semnezi sau nu procesul-verbal şi multe altele. De data asta, la masă era o fătucă pe care nu o cunoşteam. Nici ea nu mă cunoştea pe

mine, implicit nu ştia că-s poliţist. A început să ne povestească mai multe despre experienţele ei cu Poliţia Rutieră.

— Aaa, eu nu am luat niciodată amendă, deşi m-au oprit de multe ori. Dar sunt atât de fraieri, că le zâmbeam frumos, mă dădeam în vorbă cu ei, îi abuream imediat. La unul i-am dat odată un număr de telefon care nici măcar nu era al meu. Ha, ha, ha, cât o mai fi sunat, bolovanul. Altă dată, i-am spus unuia că mi-ar plăcea să ne mai vedem şi mi-am dat întâlnire cu el. Doar nu credeţi că m-am dus? Cred că ce m-o mai fi aşteptat fraierul, ha, ha, ha! Sunt toţi nişte lingăi.

Peste ceva timp, am văzut o maşină condusă de o fată care vorbea la telefon şi nici nu purta centura.

Era fata din seara respectivă, cea neatinsă de amenzi, datorită farmecului ei de divă.

— Ooo, servus, dar tu eşti poliţist?

— Nu, sunt zugrav, dar în timpul liber mai fur câte o maşină de poliţie şi o uniformă şi umblu prin oraş.

— Ha, ha, ha!

— Să-mi dai, te rog, actele, că se uită colegul meu la noi şi nu aş vrea să creadă că flirtăm.

— Da, sigur, poftim!

— Să ştii că mi-a plăcut mult de tine în seara aia, dar nu am îndrăznit să-ţi cer numărul de telefon sau să te invit pe undeva şi nici nu s-a ivit ocazia, că erau toţi ăia la masă… Dar mi-ar plăcea să ieşim pe undeva, dacă vrei şi tu, desigur.

— Sigur, şi mie mi-ar face plăcere. Uau, ce mică e lumea, super că ne-am întâlnit aşa, nu?

— Da, e super. Să aştepţi aici puţin.

M-am dus în maşină şi când i-am verificat actele, am observat că mai avea amenzi la greu. Deci lingăii ăia erau doar în capul ei. M-am întors la ea şi i-am spus cât e amenda pentru telefon şi centură.

— Păi mi-ai dat amendă?

— Da. Nu ai zis că ţi-ar face plăcere să ieşim împreună?

— Ba da!

— Şi-ţi place să ieşi cu lingăi? Chiar mă gândeam să te las fără amendă, dar apoi rămâneai cu impresia că sunt lingău şi poate nu ai mai fi vrut să ieşi cu mine.

— Nu aş fi rămas cu impresia asta, tu chiar m-ai amendat?

— Da. Dar dacă nu mai vrei să ne vedem din cauză că te-ai supărat, te înţeleg.

— Ştii ceva? De-aia nu mai pot eu, de amenda ta. Uite că tot ies cu tine, să nu crezi că mă face pe mine o amendă, dar să ştii că nu a fost frumos din partea ta.

— OK, mă bucur că nu te-ai supărat. Unde ne vedem şi la ce oră?

— Diseară la 8, la Modarom în faţă. E bine?

— E perfect. Ne vedem atunci. O zi fainã! Sau mai fainã decât până acum.

— Mersi, la fel.

Pe la 8: 10 stăteam în pat, când am auzit telefonul sunând. Era un număr pe care nu îl aveam salvat în agendă.

Cât m-o fi aşteptat fraiera…

LAPTE ŞI FIERE

Stăteam de vorbă cu colegul meu când a venit la noi o femeie cu ochii în lacrimi. Avea două plase mari, care păreau destul de grele, iar lângă ea era o fetiţă de vreo 4 ani. Ne-a spus că primise de la serviciu nişte bonuri de masă, cadou de Crăciun, şi a fost cu ele la cumpărături. Pe fetiţă nu a avut cu cine să o lase acasă din cauză că tatăl ei murise cu doi ani în urmă. Pentru că fetiţa se plângea că îi e frig, a renunţat să mai aştepte autobuzul în staţie şi s-a urcat într-un taxi. A stat cu ochii pe ceasul de taxat pentru că avea doar zece lei la ea. Când a văzut că suma s-a apropiat de nouă lei, l-a rugat pe taximetrist să oprească. Şoferul a oprit nervos, reproşându-i că i-a spus altă destinaţie. Când a oprit ceasul, aparatul arăta doisprezece lei. Femeia a scos cei zece lei şi i-a spus că doar atât are. După câteva înjurături, taximetristul s-a întors spre bancheta din spate, unde se afla mama cu fetiţa, şi i-a luat din plasă o cutie cu lapte, spunându-i că o ia în locul celor doi lei, după care a ţipat să coboare şi să meargă pe jos dacă n-are bani.

Femeia a coborât şi a mers mai departe pe jos, până ne-a văzut pe noi şi ne-a povestit toată tărăşenia. Luase taxiul din staţie şi nu îi reţinuse nici numărul, nici indicativul, nici firma. Oricum nu a dorit să facă reclamaţie. Sper să citească postarea asta şi domnul taximetrist şi să afle că eu şi colegul meu îi dorim un Crăciun fericit acompaniat de o intoleranţă la lactoză, iar cumpăna dintre ani să-l prindă la coadă la farmacie, în căutare de ceva să-l „întărească”.

IUBIRE, DRAME, TRAGEDII

CZine spune că la o fată nu contează cum arată, ci doar sufletul e important, e puţin ipocrit. Sau puţin mai mult. Până să ajungi să îi cunoşti sufletul, e clar că mai întâi te atrage fizic. Apoi, ai ocazia să o cunoşti şi, dacă vezi că nu are un suflet bun, să cauţi alta. Tot frumoasă. Acum, ce înseamnă frumoasă… fiecare ştie pentru el.

Problema mea cea mai mare e că sunt foarte critic şi, dacă ies cu o fată frumoasă, la primul semn de prostie pe care mi-l arată, nu-mi mai trebuie să o văd. Oricât de zână ar fi. Aşadar, m-a interesat mereu ca fata de lângă mine să fie inteligentă şi să nu mă facă să o uit dacă îmi trimite vreun mesaj şi batjocoreşte limba română. Dacă nu merge prin cluburi, deja îmi place şi mai mult, iar dacă-mi povesteşte de cărţile pe care le citeşte, sunt pe jumătate îndrăgostit.

Cunoscusem o astfel de fată şi eram tare îndrăgostit. Atât de îndrăgostit, încât, după o lună, ne-am decis să ne mutăm împreună, mai ales că niciodată nu poţi observa dacă te potriveşti cu cineva până nu locuieşti sub acelaşi acoperiş. Deşi sunt mai conservator, unii spun chiar că nu sunt deloc *open-minded*, nu am avut niciodată pretenţia ca iubita mea să se scoale înaintea mea dimineaţa şi să mă trezească şoptindu-mi la ureche: „Iubitul meu scump, cafeluţa e gata”. Dar mi-ar plăcea asta, nu pot să mint.

Mă mutasem cu fata de care spuneam de câteva zile, timp în care fusesem liber şi nu avusesem ocazia să văd dacă se va trezi odată cu mine dimineaţa. Ne-am băgat la somn şi, la ora şase, când a sunat ceasul, m-am trezit să plec la

muncă. S-a trezit şi ea, din cauza alarmei, şi m-a rugat să nu mai fac gălăgie şi să mă schimb în altă cameră. Deci, nu era dintr-alea care se trezesc să mă aştepte cu cafeluţa…

A doua zi, am fost mai atent să opresc alarma mai repede şi, după ce m-am ridicat din pat, mi-am luat uniforma din dulap şi am păşit tiptil, căutând zonele parchetului în care puteam călca fără să scârţâie. M-am schimbat în baie, mi-am făcut singur cafeaua, am mâncat şi am plecat la serviciu. Am ajuns la birou şi am văzut că primisem un mesaj:

„Te-am rugat ieri să nu mai faci gălăgie când pleci dimineaţa, m-am trezit şi nu mai pot să adorm. Te rog să iei o pâine când vii”.

Nu am apucat să-i răspund pentru că am fost trimişi la un accident rutier şi am plecat de urgenţă.

Am ajuns la locul indicat, unde se aflau deja un echipaj SMURD şi o grămadă de oameni. Din spusele lor, un bărbat în vârstă fusese lovit în timp ce traversa strada pe trecerea de pietoni. Un baston vechi din lemn, o pereche de ochelari cu lentilele sparte, un portofel din piele şi o plasă din care zburaseră mai multe felii de pâine, câteva ouă sparte şi o legătură de pătrunjel. Toate astea erau împrăştiate pe asfalt. După balta mare de sânge de pe jos, bănuiam că bărbatul nu va supravieţui, dar mă rugam să mă înşel. Dacă m-ar întreba cineva ce înseamnă determinarea şi motivarea, m-aş gândi la medicii şi asistenţii de pe echipajele SMURD, care resuscitează la faţa locului o victimă, încercând din răsputeri să-i

salveze viaţa. Asta se întâmpla acum în ambulanţă, unde toţi munceau pentru salvarea vieţii victimei. Din păcate, totul a fost în zadar şi bietul bătrân s-a stins.

Tânăra fată care condusese maşina plângea în braţele cuiva şi, la auzul veştii că pietonul a murit, a avut nevoie şi ea de îngrijiri medicale. Chiar dacă astfel de persoane cad în dizgraţia publicului, nu cred că e cineva care şi-ar dori să aibă pe conştiinţă toată viaţa un om din cauza unei clipe de neatenţie. De aceea, am recomandat mereu şi pietonilor să se asigure atunci când traversează strada, chiar dacă o fac pe trecerea de pietoni. Şi tot de aceea, nu am avut niciodată milă în faţa şoferilor care mă rugau să nu le reţin permisul de conducere după ce erau să lovească pietoni cărora nu le acordaseră prioritate. Să ai dreptul de a conduce suspendat pentru o perioadă de timp e o simplă neplăcere în comparaţie cu scena pe care o aveam atunci în faţa ochilor şi cu multe altele, similare, pe care le mai văzusem.

Am terminat cercetarea la faţa locului, am adunat toate lucrurile de pe asfalt, le-am sigilat într-un sac şi am plecat la spital, pentru a-i recolta probe biologice tinerei şoferiţe care plecase cu salvarea, fiind în stare de şoc. Am aflat datele bătrânului, găsind în portofelul de pe jos, alături de câteva bancnote de un leu şi o poză foarte veche cu o fată tânără şi frumuşică, un cupon de pensie pe care scria numele şi codul numeric personal. Am văzut şi fabuloasa pensie pe care o încasa omul şi starea de tristeţe mi s-a accentuat. Primea aproximativ şase sute de lei.

La spitalul judeţean, în timp ce aşteptam ca un medic să se elibereze şi să îi poată face şoferiţei testul de alcoolemie, o ambulanţă a adus un om căzut de pe o schelă. Era în stare gravă şi a fost preluat imediat de medici. Am terminat cu alcoolemia şi m-am dus la morgă pentru identificarea cadavrului. Când am ieşit de acolo, o targă îl aducea pe omul căzut de la înălţime. Pierduse şi el lupta cu viaţa. Am plecat alături de colegul meu la adresa bătrânului, încercând să ne amintim pe drum care dintre noi doi fusese ultimul care anunţase familia cuiva că cineva drag a murit şi al cui e rândul să anunţe acum. Am stabilit că acum treaba ingrată cădea în sarcina colegului meu. Deşi suntem instruiţi pentru asemenea cazuri, niciodată nu întâlneşti situaţii identice. Asemenea momente şi radarul sunt lucrurile care îmi displac cel mai mult la meseria mea. Am ajuns în scara blocului şi căutam la avizier apartamentul. Mirosea a mâncare gătită, dar numai la foame nu ne stătea mintea, deşi nu apucaserăm să mâncăm nimic. Am sunat la uşă cu inimile cât un purice. Îmi doream să deschidă uşa un bărbat puternic căruia să îi putem spune mai uşor ce s-a întâmplat. Când s-a deschis uşa, am realizat că de acolo venea mirosul de mâncare şi, totodată, speranţele mele cu privire la bărbatul puternic s-au năruit. Era o femeie de vreo 80 de ani, îmbrăcată cu un capot, cu un şorţ de bucătăreasă, înaltă şi slăbuţă, cu părul alb, îngrijită şi cu o privire blândă. Mi-am dat seama imediat că ea era în poza din portofel. Când ne-a văzut, şi-a dus mâna la inimă şi ne-a întrebat dacă

soţul ei e bine. Nu prea a fost nevoie de multe cuvinte, cred că feţele noastre au trădat imediat crudul adevăr. Femeia ne-a invitat înăuntru şi s-a aşezat pe un scaun. Ne-a spus că a presimţit ceva rău, mai ales că soţul ei plecase până la piaţă şi nu avea obiceiul să întârzie. Erau împreună de şaizeci de ani, iar noi eram martorii despărţirii lor definitive. Am stat cu bătrâna până a venit o rudă pe care o sunase şi apoi am plecat să ne continuăm treaba cu întocmitul documentelor. Deşi nu voia să arate, se vedea pe colegul meu că e răvăşit. La fel eram şi eu, dar nici eu nu voiam s-o arăt. Am terminat cu toate actele şi am plecat acasă cu gândul la biata bătrână. Am intrat în casă şi am găsit-o pe iubita mea uitându-se la televizor.

— Ai luat pâine?

— Pfff… Am uitat…

— Mă, serios acum, te plimbi toată ziua în oraş şi nu ai putut lua o pâine, eşti incredibil!

Am plecat în camera cealaltă, fără să mă afecteze morala ei, pentru că gândul meu era în altă parte.

Nu am mai vorbit nimic cu ea în seara aia.

Am adormit şi am visat că eram la trecerea de pietoni când dorea bătrânul să traverseze şi l-am ţinut de mână. Apoi eram la morgă şi nu înţelegeam de ce e acolo, întins pe targă, dacă eu îl salvasem. Eram din nou la trecere, dar acum mă aflam la volanul maşinii şi oprisem. Nenea traversa frumos şi plecam abia când ajungea pe trotuar. Conduceam mai departe şi vedeam un om căzând de pe un bloc. Ajungeam iar la morgă şi iar dădeam de bătrân. O vedeam pe bătrână cum

găteşte. Lângă oala de ciorbă, era cuponul de pensie al bătrânului. Se găseau pe-acolo şi ochelarii, dar nu erau sparţi. Am visat toată noaptea numai astfel de lucruri. M-am trezit cu greu şi obosit, de parcă nu dormisem deloc. Mi-am luat uniforma şi am plecat tiptil din nou, fără să fac gălăgie.

Următoarea zi, am fost liber. Iubita mea era la serviciu şi m-a sunat să-mi spună că vine pe la patru şi vrea să mergem să cumpărăm ceva de mâncare gata făcut, că e foarte obosită şi nu are chef de gătit. I-am zis că o aştept, apoi mi-a venit în cap o idee minimată. Ştiam că mă purtasem cam rece cu ea în seara cu accidentul şi acum era momentul să mă revanşez. Ce-ar fi să gătesc eu ceva şi să îi fac o surpriză? Da, ar fi frumos, dar în afară de cartofi prăjiţi şi ochiuri... altceva nu prea ştiu să fac. Din fericire, se inventase internetul şi era plin de reţete. Am hotărât să fac un piure de cartofi cu friptură şi salată. Am mers şi am cumpărat nişte cartofi, salată, lapte, unt şi restul de ingrediente de care aveam nevoie, conform reţetei. Eram pregătit să pun cartofii la fiert, când am dat peste o reţetă pe un alt site, care pretindea că piureul cel mai bun e cel făcut din cartofi fierţi direct în lapte, nu în apă. Pe aia am ales-o. Chiar îmi doream să fie cel mai bun piure. M-am apucat de treabă. Mirosul de friptură din tava din cuptor umplea deja bucătăria, iar eu căutam (tot pe net) cum se taie salata. Am aflat şi chiar mi-a ieşit. Cartofii erau fierţi, aşa că am oprit focul şi i-am pus în alt vas. După ce am scurs tot, am observat că fundul oalei nu mai era tocmai alb, devenise

maroniu. Din păcate, nu mi-am dat seama că, dacă dau focul mare, laptele se va arde. Piureul nu era ars, doar gustasem din el. Dar acum, după ce văzusem oala arsă, parcă şi piureul prinsese un gust vag de ars. Am aranjat masa şi mă uitam entuziasmat pe geam să văd când îmi vine acasă fetiţa. Nu am aşteptat mult şi am văzut-o. Mă sincronizasem la fix, totul era conform planului, vasele erau spălate şi cele două farfurii cu piure cu friptură erau aranjate, cu bolul de salată între ele. De cum a intrat în casă, şi-a dat seama după miros că gătisem, dar nu a putut să-şi manifeste bucuria deoarece vorbea la telefon cu o colegă de serviciu. A intrat în bucătărie şi, când a văzut masa pusă, m-a luat în braţe şi m-a pupat, vorbind în continuare la telefon. Ne-am aşezat amândoi la masă şi eu aşteptam să încheie conversaţia, mai ales că nu părea una de interes major, care nu ar fi suferit amânare.

— Vaaai! Ai gătit pentru mine? Ce frumos! Cum de-ai ştiut?

— Am căutat pe net.

— Nu a mai făcut nimeni pentru mine aşa ceva! Şi ţi-a şi ieşit bun!

Dacă tot gustase şi îmi spusese că e bun, mi-am permis să îi spun de prostia pe care o făcusem cu laptele la foc mare.

— S-a ars puţin cratiţa, dar nu a prins gust. Se simte vreun gust de afumat?

A luat o nouă lingură şi a mestecat parcă mai mult, pentru a simţi gustul mai bine, după care a aruncat lingura pe masă şi mi-a spus pe un ton răstit:

— Asta-i bătaie de joc!

Acum, când îmi reamintesc, mă gândesc că reacţia normală ar fi fost să-i pun piureul în cap, dar atunci îmi venea să plâng. Am putut doar să mă ridic de la masă şi să mă duc în dormitor. Nu-mi mai era foame deloc şi nu mai aveam chef de nimic. M-am îmbrăcat şi am ieşit în parc, unde m-am plimbat până spre seară. Când am ajuns acasă, nu mai era nimic pe masa din bucătărie, iar piureul meu, în care pusesem atâta suflet, era acum într-o pungă de gunoi, bine strânsă, în coş.

A doua zi mi-am făcut bocceluţa şi am plecat de tot, gândindu-mă că, dacă ar fi făcut ea pentru mine aşa ceva, aş fi mâncat piureul ăla oricât de nasol la gust ar fi fost. L-aş fi mâncat pe tot, cu noduri, şi i-aş fi zis că e cel mai bun piure pe care l-am mâncat vreodată.

Au urmat telefoane în care îşi cerea scuze şi îmi spunea că ştie că a greşit. După câteva săptămâni în care mai vorbeam la telefon şi chiar mă făcuse să cred că o prinsesem nervoasă şi că a reacţionat greşit, ne-am împăcat şi ne-am mutat din nou împreună. Aveam concediu şi învăţam pentru admiterea la Academia de Poliţie, pentru a trece de la agent la ofiţer de poliţie. Ea era ziua la muncă şi eu stăteam acasă şi învăţam. Deşi ne împăcaserăm, se simţea că există încă o ruptură între noi şi încă aveam dubii în privinţa relaţiei noastre. Îndoielile au dispărut în clipa în care mi-a spus că vrea să meargă şi ea cu mine la Bucureşti în perioada examenului şi că o să facă tot posibilul să se învoiască de la muncă pentru a fi lângă mine şi a mă susţine.

Mai era doar o săptămână până la examen când iubita mea m-a sunat şi mi-a spus că a văzut o rochiţă fainã la mail şi că ar vrea să şi-o cumpere, deşi nu prea mai are bani. I-am zis să şi-o cumpere dacă îi place aşa de tare. M-a sunat iarăşi după cinci minute şi mi-a zis că a uitat să îmi spună ceva.

— Auzi, am uitat să-ţi zic… ştii că ţi-am zis că vreau să merg cu tine la examen.

— Aşa… Să nu-mi spui că te-ai răzgândit.

— Aaa, nuuu, dar m-am gândit să îţi spun dinainte, eu merg cu tine la Bucureşti, dar sper că eşti conştient că mergem acolo în interesul tău aşa că… înţelegi ce vreau să-ţi spun… Nu am de gând să cheltui vreun ban pe acolo.

Nu îmi venea să cred ce auzeam, până unde se dusese ea cu gândul. Era clar pentru mine că eu voi cheltui bani, nu ea, dar mă deranja enorm să aud că ţine să-mi spună asta. Mi-am făcut iar bocceluţa şi am plecat definitiv. Învăţasem încă o dată că tot ce nu merge din prima nu o să meargă niciodată şi iar aveam în minte imaginea cu cratiţa de piure în capul ei.

Am plecat la examen, m-am cazat la un hotel din Otopeni şi, în loc să mă concentrez pe examen, mă gândeam tot la ea, că ar fi trebuit să fie cu mine. Cu toate astea, m-am concentrat foarte bine a doua zi la examen şi am avut media 9,10. Eram atât de fericit, încât reuşisem să-mi mai iau gândul de la ea. În ziua următoare trebuia să se afişeze lista candidaţilor admişi, dar cu media 9,10 chiar nu îmi făceam griji şi mă aşteptam să intru în primii zece, mai ales că, în niciun an din istoria

Academiei de Poliţie, ultima medie de intrare nu fusese mai mare de 9. Mă aflam împreună cu tatăl meu, acasă, când s-au afişat rezultatele pe internet. Am deschis lista cu cei admişi şi nu m-am văzut pe listă. Am căutat să dau pe pagina următoare, dar am văzut că era o singură pagină, pe care figurau toţi cei 28 de candidaţi admişi. M-am uitat la media ultimului şi am văzut că era 9,10, exact cât a mea. Am înţeles atunci că avusese notă mai mare decât mine la limba română şi că acela fusese criteriul de departajare.

Mi-am închis telefonul care suna în draci şi am plecat iarăşi în parc să mă plimb. Nu voiam să văd şi să aud pe nimeni.

Mi s-a terminat şi concediul, pe care îl sacrificasem să învăţ, şi m-am dus la serviciu. Auzeam de la toţi că le pare rău şi că nu le vine să creadă ce ghinion am avut.

Într-un colţ al biroului am observat sacul negru cu obiectele găsite la accidentul cu bătrânul. Nu venise nimeni să le ridice, iar atunci, pentru că nu erau lucruri absolut necesare, nu am considerat oportun să o bat la cap pe săraca femeie cu procesul meu de predare-primire. Numai de aşa ceva nu avea nevoie. M-am gândit să i le duc eu şi, cu ocazia asta.

să şi văd ce mai face. Am ajuns mult mai uşor la adresă şi am bătut direct la uşă. Când mă pregăteam să bat a doua oară, s-a deschis uşa de alături şi a ieşit o femeie, la fel de bătrână.

— Dacă o căutaţi pe vecina, a murit acum două săptămâni.

Înainte de a pleca la sală, iubita mea m-a

rugat să merg cu ea şi cu maică-sa până la mail, să facă nişte cumpărături. Deşi nu îmi place să merg la cumpărături nici singur, d-apăi cu două femei, m-am înarmat cu răbdare şi m-am dus. După ore bune de plimbat prin tot mall-ul, ne-am oprit la magazinul de încălţăminte, unde iubitei mele i-au făcut cu ochii nişte cizme. Se uita la ele pe toate părţile, le măsura, le punea la loc, iar se întorcea la ele, iar le privea. Se vedea că e încântată de ele. Văzând că ea nu se încumetă, am rugat-o eu pe vânzătoare să aducă mărimea potrivită şi am convins-o să le probeze. Îi veneau foarte bine, astfel că acum era şi mai entuziasmată. Se uita la mama ei, apoi se uita şi la mine şi ne întreba dacă să le cumpere sau nu. Într-adevăr, preţul era cam piperat. I-am spus să şi le cumpere dacă îi plac atât de mult, dar după ceva socoteli a ajuns la concluzia că ar rămâne fără bani dacă şi le-ar cumpăra, aşa că a renunţat. Am plecat de-acolo văzând că e tristă că nu şi-a putut permite cizmele. Le-am dus acasă, am descărcat cumpărăturile şi eu am plecat la sală, acolo unde ar fi trebuit să ajung cu vreo două ore în urmă. Pe drum... îmi era gândul la iubita mea şi la cizmele ei, aşa că am schimbat ruta şi nu m-am mai dus la nicio sală. M-am dus acasă să văd ce bani mai am eu. Am calculat că, dacă îi cumpăr cizmele, voi rămâne cu vreo cincizeci de lei până la salariu, adică pentru următoarele zece zile. Dar să o văd pe iubita mea fericită conta mai mult pentru mine, aşa că am renunţat să mă mai gândesc la situaţia mea financiară şi m-am dus glonţ la magazinul de încălţăminte. De cum am intrat, vânzătoarea s-a

prins de ce m-am întors şi a zâmbit. Era o doamnă cam la vreo 50 de ani. Nu ştiu dacă era chiar o femeie care îmi voia binele sau dacă era o vânzătoare care nu primea procent din vânzări, pentru că m-a mirat ce mi-a spus şi totodată m-a făcut să mă simt cam prost.

— Mă, băiatule, fata aceea era soţia ta?

— Nu, e iubita mea.

— Şi de ce faci tu gestul ăsta pentru ea, dacă ea nu s-a îndurat să şi le cumpere singură?

— E normal să fac aşa, vreau să văd că se bucură şi abia aştept să-i văd reacţia când i le voi duce.

— Dar ia spune tu, sincer, mamei tale când i-ai cumpărat ultima oară ceva, doar ca să vezi că se bucură?

M-am înroşit pe loc şi, spre ruşinea mea, nu am reuşit să îmi aduc aminte când îi luasem ceva mamei mele.

— Aveţi dreptate, am să-i iau ceva şi mamei mele când voi lua salariul. Acum daţi-mi, vă rog, cizmele acelea.

Vânzătoarea s-a uitat la mine fără să spună nimic, deşi faţa ei exprima clar „mă, da prost mai eşti!”, şi mi-a ambalat frumos cizmele pe care le-am plătit şi am plecat nerăbdător spre casa iubitei mele.

Am ajuns la ea şi, până să mă întrebe de ce nu m-am mai dus la sală, a observat punga cu marca magazinului de încălţăminte şi m-a luat în braţe. S-a bucurat atât de tare, că aproape îi dăduseră lacrimile. La fel de tare m-am bucurat şi eu, iar gândul îmi fugea la vânzătoarea cea rea,

care fusese cât pe ce să mă facă să nu le mai cumpăr.

La o săptămână după surpriză, iubita mea s-a gândit că ar fi tare frumos să mă surprindă şi ea pe mine. Şi a reuşit. Eram la serviciu când m-a sunat.

— Ce facem azi când vii de la muncă?

— Vii pe la mine sau vin eu pe la tine.

— Şi stăm în casă? Hai să ieşim pe undeva!

— Aş ieşi, dar, sincer să fiu, mai am fix zece lei în buzunar şi abia poimâine iau salariul.

— Bă, las-o naibii de treabă! Dar ce naiba ai făcut cu banii? Chiar nu eşti în stare să îţi ţii socotelile ca să te ajungi cu banii de la o lună la alta?

Nu îmi venea să cred ce aud, dar, din păcate, nu visam. Poate am fost nesimţit că i-am zis asta, dar nu m-am putut abţine.

— Dacă nu aveam nişte cheltuieli neprevăzute, acum aş mai fi avut bani.

— Aaa, îmi scoţi ochii acum? Mai bine nu îmi luai, mă, cizmele alea, decât să-mi scoţi ochii acum. Ia, hai, că deja m-ai enervat cu cizmele tale cu tot. Pa!

Nu am mai apucat să îi zic „pa” că mi-a închis. Stăteam în maşina de poliţie şi mă gândeam la femeia aia cu gura ei pocită. Dar, mai ales, mă gândeam la… mama.

J\ni s-a o fată la mine… să vedem un film. După ce s-a terminat filmul, din care nu văzusem nici măcar o scenă, am pornit calculatorul şi am început să joc «Vrei să fii miliardar?».

Următoarea întrebare s-a afişat pe monitor:

Care este cel mai greu animal de uscat?

A. Elefantul african

B. Rinocerul

C. Elefantul asiatic

D. Balena albastră întotdeauna una dintre variantele de răspuns este cretină, aşa cum era aici varianta D.

Oscilam între A şi C, când aud fata:

— Balena albastră, balena albastră, balena albastră!

M-am uitat uimit spre ea şi i-am spus:

— Nu cred că ai zis asta!

— Cum, mă? Tu nu-ţi dai seama ce greu usuci o balenă?

M-am întristat… Păcat… filmul fusese chiar captivant”.

Scrisesem asta pe Facebook şi stârnisem adevărate polemici. Oamenii comentau care mai de care. Unii îi dădeau dreptate fetei şi spuneau că a interpretat corect gramatical, alţii o jigneau. Am revenit cu explicaţii şi am scris că eu, unul, nu am văzut în viaţa mea o balenă de uscat. În urma acestui comentariu, cineva mi-a trimis o fotografie şi mi-a spus că ţine să mă contrazică şi că balenele de uscat chiar există. Nu m-am putut abţine şi am postat fotografia.

Era o poză cu o domnişoară ceva mai plinuţă, ca să nu zic grasă de-a binelea, care stătea în braţele iubitului ei pe o băncuţă, într-un parc. Poza mi s-a părut amuzantă, nu pentru că era fata cât malul râului lângă care era parcul, ci pentru că bietul băiat, cel pe care-l călărea, era foarte firav în comparaţie cu ea şi nici nu prea se vedea

în poză. În plus, chiloţeii roz ai fetei erau la vedere, dar ea nu părea să aibă o problemă cu asta. Poza a atras o sumedenie de comentarii, unii nu se mulţumeau doar să râdă, ci adăugau replici foarte răutăcioase la adresa bietei fete. M-am simţit şi eu prost şi răutăcios când am citit şi am râs la un comentariu care spunea că acea fată, după ce termină de sugrumat băiatul, smulge gardul din spatele ei, sare în Dâmboviţa (ăsta era râul din spatele băncuţei), înoată contra curentului până la Dristor, iese la suprafaţă, falimentează două fast-food-uri şi apoi se întoarce la băiat ca să-l mai drăgălească niţel. Pe lângă astfel de comentarii răutăcioase, au apărut şi foarte multe

M

care mă blamau şi spuneau că a fost un gest foarte urât din partea mea să-mi bat joc de fată doar pentru că e grasă. Am încercat să le răspund câtorva şi să le explic că m-a amuzat diferenţa de greutate dintre cei doi, nicidecum faptul că era grasă fata, dar pentru că astfel de comentarii se înmulţeau, m-am lăsat păgubaş. Comentariul care mi-a pus capac suna cam aşa:

„Îmi pare rău că am dat like acestei pagini, chiar aveam o părere bună despre tine şi credeam că eşti un om bun, dar să-ţi baţi joc de un om doar pentru că nu se încadrează în nişte standarde bolnave ale societăţii în care trăim denotă ce fel de om eşti. Păcat… Te urmăream cu plăcere”.

Am văzut că acest text venea de la o fată şi primul gând a fost că e vreo grasă ce s-a simţit lezată. Lucrul ăsta nu mi-a picat bine şi mă

gândeam că ar fi frumos să-i scriu şi să îmi cer scuze pentru că am făcut-o să se simtă jignită. Când am văzut că e şi din Braşov, am intrat pe profilul ei să văd dacă nu cumva o ştiu. Nici nu o cunoşteam, nici grasă nu era. Dacă era frumoasă, nu ştiu, nu am urmărit asta, însă nu m-am putut abţine să-i scriu.

— Servus, dacă din poza respectivă asta ai înţeles, că eu mi-am bătut joc de un om pentru că e gras, o să îmi faci un favor dacă nu o să îmi mai urmăreşti pagina.

— Exact asta ai făcut. Ai râs de ea că e grasă.

— Ba nu, am râs de poziţia în care stătea, de diferenţa de gabarit dintre ei şi de faptul că nu avea nicio jenă să stea cu chiloţii la vedere.

— Şi dacă era una cu corp de fotomodel căreia i se vedeau chiloţii? Mai era de râs? Cu siguranţă, nu!

Au urmat alte replici între noi, toate în contradictoriu, după care conversaţia s-a încheiat destul de amiabil. Am fost de acord că nu suntem de acord. Spre seară, mi-a fugit gândul la fata asta, care mă luase atât de tare şi nu se lăsase până la final. I-am scris şi am întrebat-o ce face.

Mi-a răspuns şi mi-a zis că ştia că o să-i scriu. Au urmat conversaţii întregi din care am aflat că se află departe, deşi e din Braşov, lucrând pe un alt continent. Eu avusesem în trecut o relaţie la distanţă şi mă jurasem că nu mă voi mai băga niciodată în aşa ceva. Nici nu se punea problema, mai ales că ea nici nu urma să vină acasă prea curând. Cert e că îmi demonstrase că e o fată foarte deşteaptă, la locul ei, complicat de simplă,

iar discuţiile cu ea mă captivau şi uitam de trecerea timpului. Vorbeam ore în şir. Când auzeam telefonul, simţeam că mi-a scris şi mă bucuram când mă uitam şi vedeam că nu mă înşelasem şi că pe ecran stătea scris: Mariaaan. La fel, când îi scriam eu, conversaţia începea cu: Anaaa.

Deşi era imposibil să ne vedem în realitate, ziua mea începea cu Mariaaan, iar a ei cu Anaaa. Prost sau nu, mă cam luase valul cu fata asta şi am realizat că a reuşit să mă captiveze atât de mult doar cu banalele conversaţii dintre noi, încât nici măcar din curiozitate nu mă uitasem vreodată la fotografiile ei. Îi ştiam doar poza de profil care mă fascina de câte ori îmi apărea pe telefon. I-am luat toate pozele la control şi am aflat că era la fel de frumoasă şi fizic, pe cât era de frumoasă ca om.

Se apropia perioada ei de concediu, dar nu urma să vină în ţară, pentru că era deja stabilit ca mama ei să meargă la ea în vizită şi să îşi petreacă împreună concediul. Îmi făceam bagajele să plec la Deva, unde eram invitat la gala „Premianţii fără premii”, când m-a sunat Ana şi mi-a spus că are o problemă. Mama ei îşi făcuse paşaport temporar şi astfel au oprit-o la aeroport, fără să mai poată ajunge la ea. Din cauza acestui lucru, luase hotărârea să vină ea în ţară. Deşi îmi părea rău pentru ce păţise femeia, aş minţi să spun că nu m-am bucurat. Am ajuns la Deva în acelaşi timp în care a ajuns Ana în Braşov. Vorbeam la telefon seara când mi-a trecut prin cap să îi propun să vină şi ea la Deva. Nu mă aşteptam să accepte şi nici nu a acceptat, dar simţind că a ezitat când a

spus „nu”, am insistat, aşa că discuţia noastră s-a încheiat pe net, căutând un tren care să plece în dimineaţa următoare de la Braşov la Deva. Am aflat atunci că glumele ce se fac în legătură cu transportul românesc pe căile ferate nu sunt deloc exagerări şi că un tren poate face şi şapte ore de la Braşov la Deva. Soluţia cea mai bună a fost alegerea unui tren care ajungea ceva mai repede, dar numai până la Sibiu. M-am băgat la somn cu gândul la ziua ce mă aştepta. De dimineaţă, urma să fiu premiat în cadrul galei şi urma să vorbesc pentru prima oară în faţa unui public, iar apoi trebuia să merg la Sibiu, unde aveam să o cunosc pentru prima oară, în carne şi oase, pe Ana.

M-am trezit dimineaţa devreme şi am sunat-o. Mai era o oră până la premiere. M-a întrebat dacă am emoţiil-am spus că sunt foarte emoţionat şi că abia aştept să văd cum va fi. M-a încurajat şi mi-a zis că va fi bine, mai ales că după-masă ne vom întâlni. I-am explicat că la întâlnirea cu ea mă refeream când am spus că sunt foarte emoţionat şi a început să râdă.

Am fost cu adevărat emoţionat şi la premiere, nu mă aşteptam să vină atâta lume şi să cunosc atâţia oameni frumoşi. Imediat după gală, am plecat spre Sibiu cu inima cât un purice. Ora cinci m-a găsit pe peronul gării din Sibiu, cu un buchet de flori în mână, aşteptând emoţionat să o văd pe Ana. Din trenul abia oprit, am observat o fată înaltă şi slăbuţă, îmbrăcată ceva mai gros decât era cazul, trăgând după ea un troller îndeajuns de mare cât să lase impresia că tocmai îşi schimba domiciliul. S-a apropiat de mine zâmbind, i-am

oferit buchetul de flori şi am luat-o în braţe. Tremuram amândoi de emoţie şi ne strângeam în braţe destul de tare. Am stat aşa mult timp, dar eram prea timizi amândoi ca să ne dăm drumul şi să ne privim în ochi. După minute bune, am luat-o de mână şi am plecat spre maşină. Am rămas în Sibiu, unde am băut un ceai şi am schimbat câteva vorbe. Cuvintele mele ieşeau mult mai greu pe gură, decât plecau spre ea din tastatură, atunci când era departe. Asta pentru că eram prea ocupat să o privesc şi să o admir. Eram fascinat de frumuseţea ei fizică, dar mai ales de chipul ei care emana bunătate. La un moment dat, s-a ridicat pentru a merge la toaletă şi am avut pentru prima oară ocazia să-i văd mersul. Deşi corpul îi permitea să aibă un mers din acela de gazelă sau de manechin aflat pe un podium, la o prezentare de modă, Ana avea un mers simplu, care denota modestie. Se spune că pe omul prost îl vezi şi după mers. Dacă ai recunoaşte şi un om bun după mers, acela sigur ar merge ca Ana.

Am ajuns în Deva, de unde am plecat a doua zi la Hunedoara şi am vizitat Castelul Huniazilor. Eram amândoi fascinaţi unul de celălalt şi am uitat să plătim biletele de intrare. Am intrat fără să vedem casa de bilete şi am ieşit la fel. Eram în lumea noastră.

După vizitarea castelului, am plecat spre casă, dar ne-am oprit să ne mai plimbăm prin Sibiu. Mergeam ţinându-ne de mână şi căutam un loc bun unde să bem o cafea. Treceam pe lângă vitrinele magazinelor şi povesteam una, alta, când am simţit o smucitură şi am auzit-o pe Ana

exclamând să mă opresc. Mă gândeam că tocmai trecusem pe lângă o vitrină ticsită cu pantofi, cizme, poşete ori alte chestii d-astea ce pot face femeile să se oprească atât de brusc. Dacă eram deja îndrăgostit de Ana pe jumătate, când m-am întors şi am văzut motivul pentru care ea se oprise, m-am simţit îndrăgostit pe de-a-ntregul. Ne aflam în faţa unei librării, iar poşetele şi cizmele, la care îmi fugise mie gândul, erau de fapt stive de cărţi. Întotdeauna îmi dorisem o fată care să aibă acasă mai multe cărţi decât haine şi pantofi.

Pe drumul spre Braşov, sfârşitul apropiat al celor două zile în care fuseserăm aproape lipiţi unul de celălalt mi-a indus o stare de tristeţe şi de nelinişte. Mă ofticam că totul trecuse atât de repede. Starea ei era cam la fel. Cu cât ne apropiam mai mult de Braşov, cu atât ne întristam mai tare şi vorbeam mai puţin. Văzând că nu prea mai zice nimic, mă gândeam că pentru ea a fost doar o excursie de două zile, în timp ce eu mă ataşasem de parcă ne-am fi petrecut împreună ultimii zece ani. Am ajuns în faţa blocului ei şi nu am vrut să mai amân momentul despărţirii. Am coborât imediat din maşină, i-am scos trollerul din portbagaj, am îmbrăţişat-o şi ne-am încheiat excursia cu un sec „mi-a părut bine”.

Am ajuns şi eu acasă şi am adormit cu gândul la ea. Nici eu şi nici ea nu am dat vreun semn. A doua zi m-am dus la serviciu, aşteptând să văd dacă îmi va trimite vreun mesaj. Nimic. Nu aveam de unde să ştiu pe atunci că şi ea era exact în postura mea, bănuind că fusese pentru mine doar o aventură de două zile. Mi-am luat inima-n dinţi

şi am sunat-o. Astfel am reuşit să ne dăm seama cât de bolovani am fost. Seara, când am ieşit de la serviciu, m-am dus direct la ea. Avea de stat două săptămâni în ţară, după care urma să plece iarăşi pentru mult timp. Am profitat la maximum de acea perioadă şi, în afara timpului în care eram la serviciu, stăteam numai bot în bot. A sosit şi ziua în care a fost nevoită să plece. Oricât aş vrea să descriu în cuvinte cum a fost despărţirea, nu pot. Cert e că s-a rupt ceva în mine când m-am îndepărtat de ea ştiind că nu aveam să o mai văd prea curând.

Deşi nu era totuna, ne mulţumeam cu tehnologia vremii, care ne permitea să ne auzim şi să ne vedem zilnic, destul de mult. Vorbeam până noaptea târziu şi pierdeam noţiunea timpului. Ana era pasionată de astronomie şi mă încânta cu poveştile ei despre astre, planete, navete spaţiale şi misiuni ale NASA. De multe ori purtam discuţii pe diferite teme şi ne contraziceam. Pentru că pierdusem o astfel de discuţie în contradictoriu, după cum ne fusese vorba dinainte, trebuia să îi scriu timp de o săptămână, zilnic, la ora 7: 47, câte un mesaj frumos.

Deşi nu mai scrisesem vreodată poezii pentru vreo fată, mi s-a părut interesant să îi compun o poezie având ca temă pasiunea ei legată de planete. M-am documentat puţin pentru că nu prea aveam habar despre Univers şi, în dimineaţa următoare, la ora 5: 47, pentru că era diferenţă de fus orar, i-am trimis primul poem pe care îl adresasem eu vreodată unei fete:

ASTRONOMIE

Dac-aş fi trăit pe Soare.
M-aş fi ars şi asta doare…
După cum nici pe Mercur Nu e mediul cel mai pur, Temperatura e prea mare şi normal, că-i lângă Soare.
Pe Venus să mă fi născut.
Ar fi trebuit să am un scut.
Vânturi mari, e şi fierbinte îmi iese şi asta din minte.
Nu vorbesc despre Pământ, îi las ultimul cuvânt.
Aş putea să-mi iau o carte şi să fug puţin pe Marte.
Dar nici acolo nu e bine.
Locui vitreg pentru mine.
Cu tot apusul lui albastru, Viaţa acolo-i un dezastru.
Nu tu aer, nici mâncare.
Apă lipsă, e trist tare.
Pe Jupiter de mă năşteam.
Din prima zi mă-mbolnăveam. Eu, aşa mic şi mărunt.
Cum să stau în gerul crunt?
Ea cu şaişpe sateliţi.
Să rămână fericiţi!
Decât să-nghit amoniac.
Mai bine-un gât de coniac. După un straniu vis nocturn, Să mă trezesc fix pe Saturn, Fiindcă-i frumos, are inele, îl ţin în gândurile mele. Minunat corpul ceresc.
Dar nici acolo nu trăiesc. Heliu, argon şi hidrogen Aş fi acolo alogen.
Pe Uranus… e metan.

Nu-i pare verde, cu castan.

Cu sateliţi şi cu inele Nu cresc acolo micşunele.

Să fie, oare, oportun.

Să dau o fugă pe Neptun? Condiţii grele-s şi acolo, îi las pe cei de pe Apollo.

De Pluto ce-aş putea să zic.

Că ăsta e atât de mic…

Ba e *dwarf*, ba e planetă.

De-l loveşte vreo cometă Nimeni nu face anchetă.

Din fericire-s norocos.

Căci m-am născut în loc frumos.

Aer, apă şi natură.

Este şi frig, dar şi căldură.

Dar norocul cel mai mare Vine dintr-o întâmplare Ce-a făcut să te-ntâlnesc.

Să te plac, să te-ndrăgesc.

Fiindcă doar tu, Ană frumoasă, îmi faci viaţa armonioasă, îţi spun din suflet ce gândesc:

Anuca dragă, te iubesc!

După cum eram înţeleşi, au urmat şi celelalte, toate trimise la ora 5: 47.

DESPRE CUM NE-AM CUNOSCUT

Nu demult, mi-am pus în gând:

O voi găsi, dar nu ştiu când… în luna-a noua, douăşapte.

Destinul a trecut la fapte.

O balenă de uscat.

Sufoca un biet băiat.

Ce destin rău şi meschin

L-a supus pe el la chin! însă menirea lui şi a balenei Nu era să se iubească.

Era o alta, mai profundă.
Marian pe Ana s-o cunoască.
Aşa că Ana mea iubită.
Atunci când n-ai putut să taci.
Te-i fi gândit măcar o clipă că nu aveai habar ce faci?
Iubita mea cu chip angelic.
Când comentai cu răutate.
Ai intuit măcar un pic că poate-s a ta jumătate?
POEMUL DE LA FĂRĂ 13
Privesc la ceru-ngălbenit.
Se vede-o lună-atât de mare.
Iar eu… atât de-ndrăgostit… în minte chipul tău mi-apare.
Chipul tău cuminte, blând.
Care emană bunătate.
Nu-mi poţi ieşi nicicând din gând, Vreau să ajungem în etate!
Uite-au apărut şi stele!
Ana mea cu ochi de jar.
De-ar fi toate ale mele.
Ţie ţi le-aş da în dar.
Iubita mea, romantic nu-s.
Simt nevoit s-o recunosc.
Dar m-am lăsat de versuri dus.
De când pe tine te cunosc.
Tu eşti de o fineţe rară.
Iar eu… atât de norocos!
Până Ana să apară.
Nu trăiam aşa frumos.
Ce se-ntâmplă între noi.
E sublim, poate ceresc, îmi rămâne să-ţi

şoptesc.

Ana, dragă, te iubesc!

Deşi se încheiase pariul, îi mai trimiteam Anei câte o poezie din când în când. Într-una din zile, ne-a venit ideea să ne luăm cumva trei zile libere fiecare şi să ne vedem. Ana voia să vină cu avionul până la Bucureşti şi să ne vedem acolo, dar am considerat că efortul din partea mea ar fi prea mic, aşa că ne-am gândit să alegem un teren neutru. Astfel am ajuns la Atena. Pentru mine, un zbor dus-întors până la Atena presupunea un efort financiar destul de mare, aşa că m-am împrumutat de nişte bani de la cel mai bun prieten al meu şi ziua de 17 noiembrie mă găsea în aeroportul din Otopeni cu destinaţia Atena. Deşi avionul decola la ora 10, am ajuns în aeroport de la 6. Plecasem din Braşov cu noaptea în cap, de frica vreunui blocaj în trafic şi de nerăbdare.

Am ajuns pe aeroportul din Atena cu douăzeci de minute înaintea sosirii Anei. Cred că au fost cele mai lungi minute din viaţa mea. Eram la poarta sosirilor când am văzut-o venind. Ne-am strâns în braţe tare şi, la fel ca prima oară când ne văzuserăm, am stat aşa minute bune. Drumul până la hotel l-am petrecut la fel, lipiţi unul de celălalt. Am petrecut două zile minunate în capitala Greciei, am vizitat obiective turistice, ne-am plimbat, ne-am relaxat. În seara dinaintea plecării, am simţit-o pe Ana cam rece. Am întrebat-o dacă s-a întâmplat ceva, dar, deşi a spus iniţial că nu are nimic, la insistenţele mele mi-a răspuns că, din păcate, simte că în relaţia noastră lipseşte ceva. A continuat, adăugând că nu simte ce ar trebui şi că

nu vrea să ne complicăm existenţa, iar eu ar trebui să apreciez că e sinceră şi îmi spune asta. Cine nu apreciază sinceritatea? Dar în acele momente, nu îmi venea să cred şi nu înţelegeam nimic din ce se întâmplă. Atât de brusc trecuse de la o stare la alta, încât pe mine mă lăsase undeva în urmă. Nici ea nu ştia să îmi spună ce-i lipseşte şi ce nu e bine, cert e că între noi totul se terminase la fel de brusc cum începuse. Mă descria ca pe un băiat minunat, cum nu a mai avut, şi spunea că regretă că sentimentele i s-au schimbat în asemenea fel încât nici ea nu înţelege. Am petrecut ultima noapte în Atena dormind la distanţă. De fapt, stând cu ochii-n tavan, pentru că nu am reuşit să adorm. Dimineaţă am plecat împreună la aeroport, ea având zborul cu patru ore înaintea mea. Când a venit vremea plecării, ne-am luat în braţe scurt şi a plecat. Nu am avut puterea să mă uit spre ea când se îndepărta. Am rămas acolo singur, pierdut şi cu ochii înlăcrimaţi. Nu voiam decât să ajung mai repede acasă. Cele patru ore până la decolarea avionului mi le-am petrecut dând ture prin aeroport. M-am aşezat pe o băncuţă şi nu m-am mai putut abţine, am izbucnit în plâns. Deşi încercam să nu fiu observat, s-au apropiat de mine doi poliţişti şi m-au întrebat dacă am vreo problemă. Am zâmbit, amintindu-mi de Radu, cel înşelat de soţie, pe care îl consolaserăm eu şi colegul meu când eram la muncă şi savuram o cafea. Acum rolurile se schimbaseră şi eu eram cel consolat de poliţişti. Am realizat atunci cât de mult am contat noi pentru Radu, pentru că am simţit pe pielea mea

cât cântăreşte o vorbă bună, spusă la momentul potrivit, chiar de un străin. Le-am spus poliţiştilor că sunt şi eu poliţist în România şi astfel am avut companie până la decolare. La final, am făcut o poză cu maşina lor de poliţie, poză pe care am postat-o pe Facebook şi în care se vede că eram plâns.

Am ajuns acasă seara târziu şi nu am reuşit să adorm deloc. Au urmat zile urâte, dar, treptat, mi-am revenit. Din păcate, acestui capitol nu îi găsesc niciun final şi se încheie la fel de sec ca şi povestea dintre mine şi Ana.

FLASH-URI DIN SENS OPUS

— Aim plecat spre Sibiu, simţind că mă încearcă o răceală. Mă durea capul şi aveam frisoane.

Într-un oraş de pe drum, am observat o farmacie şi am oprit să-mi iau ceva, preventiv. La ghişeu era o doamnă în vârstă cu o reţetă, iar în spatele dumneaei, la coadă, era un tânăr care mi-a atras atenţia imediat. Părea deranjat că intrasem şi eu în farmacie, era agitat, se foia, se tot uita să vadă dacă mai intră cineva. Deşi nu ploua, purta glugă. Era genul de persoană căreia i-aş fi cerut buletinul seara, pe stradă. Arăta a golănaş, iar felul în care se purta m-a dus cu gândul că nu are intenţii prea bune. Doamna de la ghişeu a plecat cu medicamentele cumpărate şi a venit rândul tânărului. Când a ajuns la gemuleţ, a băgat mâna în buzunar. Eu eram pregătit, deja aveam tot filmul în cap. A scos din buzunar un telefon pe care l-a dus la ureche şi i-a spus farmacistei că l-a trimis un prieten să-i cumpere ceva, dar nu ştie

ce.

— Alo, am ajuns, mă! Ce îţi iau? Ce? Viagra? Bine. O pastilă de viagra, vă rog.

Farmacista i-a spus că îi trebuie reţetă iar tânărul a plecat în viteză, fără ca măcar să salute. Am ajuns şi eu la rând.

— Bună ziua! Am un prieten pe care-l încearcă o răceală. Ce i-aţi recomanda?

* * *

Maşina ce venea din sens opus îmi făcea flash-uri de zor, avertizându-mă să merg încet că e poliţie. I-am mulţumit, salutând cu mâna stângă, în timp ce, cu dreapta, apăsam butonul „înregistrare”. Mergea cam tare…

* * *

Se pare că mediatizarea cazurilor de înşelăciune prin metoda „accidentul” dă roade. Oamenii au devenit mai suspicioşi şi mai prevăzători, iar asta e bine. Ieri am sunat de patru ori pe cineva, recomandându-mă ca fiind de la poliţie, şi de patru ori m-a trimis la origini.

* * *

Nu sunt misogin, dar conform statisticilor făcute de mine, noaptea, la volanul unei maşini care circulă fără lumini, se află un bărbat beat sau o femeie trează.

Am oprit un nene născut în apropierea restauraţiei carliste. Schimba benzile aiurea… Mi-a zis că se grăbeşte… îl aştepta taică-său la uşă că nu avea cheie…

* * *

Stăteam pe net, când am primit un mesaj de la o fată: „Bine, pe acasă, tu ce faci?” M-am mirat,

pentru că nu îmi aminteam să o fi întrebat ce face. Am deschis fereastra mesajului şi am observat că îi scrisesem în august 2013. Ca să nu stric şirul logic, o să-i răspund în 2017… pe 31 august, de Ziua Limbii Române.

* * *

Paradoxul limbii române îl reprezintă un cuvânt care, deşi e foarte masculin, e de gen feminin. Dacă nu îl ştiţi, mâine, când vă întâlniţi cu un prieten puneţi-i întrebarea:

— Mă, ţie ce ţi-a adus moşu?

* * *

— De ce conduceţi taxi dacă nu aveţi atestat?

— Un coleg de-al dumneavoastră mi-a spus!

— Cum să vă spună aşa ceva?

— Da, da! Mi-a spus că dacă beau, să merg cu taxiul.

E dovedit ştiinţific faptul că un om poate trăi fără mâncare până la 8 săptămâni sau chiar mai mult. Pe de altă parte, fără apă, un om ar supravieţui doar 3 – 5 zile. Aşadar, din grija pe care v-o purtăm, vă întrebăm dacă aţi băut ceva, fiind mai puţin important dacă aţi mâncat.

* * *

— Desigilaţi muştiucul, băgaţi-i capătul subţire în etilotest şi suflaţi constant până se opreşte sunetul şi se stinge ledul verde.

Omul suflă puţin şi se opreşte mirat.

— De ce v-aţi oprit? Trebuia să mai suflaţi.

— Păi am simţit că aerul pe care-l suflu iese pe undeva.

— Normal că iese pe undeva, nu vrem nici să bubuie aparatul, nici să vă explodeze fălcile.

* * *

Când mergi la „Tamponări”, trebuie să completezi o declaraţie tipizată. În sală, pe pereţi, sunt mai multe astfel de declaraţii, la scară mare, gata completate, ce servesc drept model. Desigur că au ca titlu cuvântul MODEL. Multe dintre declaraţiile completate de conducătorii auto conţin acest cuvânt în partea de sus. Asta mă face să cred că, pe lângă cunoscutele cauze ale producerii de accidente, mai există şi o alta… neoficială şi necuprinsă în statistici.

— Cum te-ai simţit, prima oară în viaţa ta, în mijlocul unei intersecţii mari şi aglomerate, dirijând traficul?

— Ai stat vreodată în fundul gol în Piaţa Sfatului, la o oră de vârf?

— Nu!

— Atunci, n-ai cum să înţelegi.

* * *

Am scris în mai multe rânduri pe pagină că atunci când îmi place un lucru, am un tic verbal şi spun: „Bun tare!”

Zilele trecute am sancţionat un tânăr şi la sfârşit l-am întrebat:

— Obiecţiuni aveţi de făcut?

— Da, scrieţi acolo!

— Spuneţi, vă rog, ce menţionez?

— Bun tare!

* * *

— Soţul meu nu poartă niciodată centura şi mereu îl băteam la cap. Îmi spunea că lui i se rupe p… de poliţie şi de amenzi şi că nu o să o poarte niciodată. Săptămâna trecută eram cu el, ne-a

oprit poliţia şi i-a dat amendă, iar eu fac mereu mişto de el de atunci. Dar tot nu o poartă şi, când vede un poliţist, spune cuvântul ăla cu „p”. Îmi faci nişte versuri să mai râd de el?

— Dacă tot îi place lui aşa mult cuvântul ăla de începe cu „p”, eu i-aş spune aşa:

Vei fi vreodată neatent.
Şi în caz de accident.
De nu vei purta centură.
Am să-mi caut altă…

* * *

De câte ori merg în scara unui bloc pentru a duce vreo citaţie sau pentru a căuta pe cineva la domiciliu, mi se întâmplă acelaşi lucru. La unul dintre etaje, se întredeschide o uşă şi, pe lângă mirosul specific de „casa bunicilor”, apare im cap de babă care se uită la mine şi mă întreabă: „Daa… daa… ce s-a-ntâmplat?”

Cred că o ştiţi cu toţii pe tanti. E cea care ştie tot ce mişcă prin zonă, care vede când vii acasă cu altă femeie, vede când te conduce alt bărbat seara acasă, aude când tragi apa, ştie când ţi-a adus poştaşul vreun colet, vede că ai rămas în urmă cu întreţinerea sau că ai plătit în avans. Deşi are vederea şi auzul atât de dezvoltate, nu e niciodată de ajutor când se sparge vreun beci sau se fură vreo bicicletă. Atunci nu vede şi nu aude nimic.

Cum să rateze ea o asemenea ştire? Un poliţist caută pe cineva de la noi din bloc?

Să revin la întrebare: „Daa… daa… ce s-a întâmplat?”

Îi spun mereu că nu s-a întâmplat nimic, deşi în mintea mea e cu totul alt răspuns.

Sper să îl ghiciţi voi.

Aşadar… ce s-a-ntâmplat?

* * *

Se vorbea că societatea civilă trebuia să îşi aleagă nişte reprezentanţi care să participe la o întâlnire cu şeful statului. Citisem pe mai multe site-uri că aş fi fost propus să particip şi eu. Nu aş fi mers la o asemenea întâlnire din mai multe motive:

1. Sunt suficient de deştept încât să realizez că nu sunt suficient de deştept.

2. O vorbă din bătrâni spune că sacul merge la moară, nu moara la sac, ori eu consider că poporul este moara.

3. Atât eu, cât şi domnul preşedinte, suntem ardeleni, astfel că am fi avut o comunicare destul de greoaie, iar eu nu mai am concediu anul ăsta.

* * *

— Vaaai, am emoţii, e prima oară când mă opreşte poliţia, trebuie să iau ceva în gură!

I-am îndeplinit dorinţa tinerei şoferiţe începătoare şi i-am întins un etilotest. Nu băuse, exprimarea ei neinspirată era din cauza emoţiilor.

* * *

Toată lumea ştie că toate centurile de siguranţă au un sistem de blocare. Pe cât de util este în cazul unui accident, pe atât de tare te încurcă atunci când nu porţi centura şi observi poliţia.

Între centura de siguranţă şi prezervativ există câteva asemănări importante:

Nu ne place să le folosim, dar ne pot salva viaţa.

Ambele se montează la plecarea de pe loc; în caz contrar, e greu de crezut că le vei mai pune din mers.

Dacă nu le pui cum trebuie, nu te ajută cu nimic.

Ambele se reglează în funcţie de mărimea pasagerului.

Femeile gravide nu mai sunt nevoite să le folosească.

Nu trebuie să le porţi atunci când dai să mergi cu spatele.

Instructorii care doar participă şi dau sfaturi nu trebuie să le poarte.

Dacă nu le porţi, ai şanse să plăteşti sume de bani consistente pe amenzi sau pensii alimentare.

Dacă nu-ţi convine, în ambele cazuri poţi contesta la judecătorie.

Pe de altă parte, sesizăm şi diferenţe:

În cazul nefolosirii centurii, nu se va declanşa airbag-ul, în timp ce în cazul nefolosirii prezervativului, airbag-ul se va declanşa încă din prima zi şi va creşte până în luna a nouă.

Poţi să-ţi pui centura şi dacă eşti obosit ori te simţi cam moale.

Centura nu se aruncă după folosire.

Nu s-au inventat centuri cu gust de cireşe şi, chiar dacă s-ar inventa, nu s-ar gândi nimeni să guste din ele.

ÎNCHIDEREA ŞI REDESCHIDEREA PAGINII DE FACEBOOK

(Zei care mă urmăresc încă de la început, ştiu că pagina mea de Facebook, unde postasem vreo patru texte dintre cele incluse şi în cartea de faţă,

a fost închisă pentru o zi, după care a fost redeschisă. Presa a speculat că îmi fusese închisă de către şefi. Nu am vorbit niciodată despre acel episod, deşi era întrebarea care mi se punea cel mai des. Nu am vrut atunci să răspund, nu din laşitate, ci pentru că, pur şi simplu, eu doream doar să fiu liber să scriu şi tocmai ce obţinusem asta. Nu-mi doream să încep războaie cu nimeni, voiam doar să fiu lăsat să fac ceea ce-mi place. Faptul că scriu despre asta abia aici, în carte, nu înseamnă că doresc să fac rău cuiva, scriu acum pentru că în aceste pagini mi-am expus majoritatea momentelor marcante ale vieţii, iar ziua în care s-a închis pagina de Facebook a fost cu siguranţă cea în care am încasat cea mai mare porţie de umilinţă de când mă ştiu. Să vă spun cum a fost.

Am ieşit de la duş şi m-am băgat în pat, pregătindu-mă să dorm, pentru că a doua zi, la 7, trebuia să fiu la serviciu. După cum aveam prostul obicei, am luat telefonul şi am intrat pe net să văd ce şi cum. Aveam şi eu un cont de Facebook, dar nu eram prea pasionat, mi se părea o prostie. De aceea, aveam ca prieteni doar cunoscuţi. Postasem câteva întâmplări de la serviciu şi îmi venise ideea să scriu o carte şi să o tipăresc într-un singur exemplar, pe care să îl citesc la bătrâneţe. Am intrat pe Facebook şi am observat că ecranul telefonului meu e roşu. La cererile de prietenie îmi apărea 1.3 k şi nu ştiam ce înseamnă asta. Am realizat că erau 1.300 de cereri de prietenie şi nu înţelegeam cum se poate. Credeam că telefonul meu a luat-o razna. Între cele câteva

sute de mesaje, l-am citit şi pe al verişoarei mele, care îmi trimitea un link al unui ziar online de la Iaşi, care făcuse o ştire din una dintre întâmplările povestite de mine. Abia atunci am făcut legătura şi mi-am dat seama ce se întâmplase. La scurt timp, multe alte publicaţii au preluat postarea şi astfel a devenit virală. Mă uitam la titluri şi la comentariile oamenilor şi teama că voi fi certat la serviciu pentru că am apărut în presă a început să dispară treptat. De obicei, poliţiştii ce apar prin ziare sunt prezentaţi într-o lumină negativă, pentru fapte de corupţie, abuzuri etc. Spre surprinderea mea, eu eram pus pe un piedestal şi absolut toate articolele mă prezentau pozitiv, ca fiind un poliţist care a schimbat multora părerea despre această breaslă.

A doua zi, am mers ia serviciu, iar pe la ora 8, am fost sunat de şeful meu, care mi-a spus să merg la birou pentru că trebuie să mă prezint la inspectorul-şef. Eram îngândurat, dar bănuiam mai mult că doreşte să mă felicite, decât să mă certe, mai ales că îl ştiam pe şeful de inspectorat ca fiind un om deschis şi era unul dintre puţinii şefi cărora le purtam un respect deosebit.

Am ajuns în biroul inspectorului-şef, însoţit de şeful meu, iar acolo i-am observat şi pe şeful Poliţiei Municipiului Braşov, adjunctul şefului de inspectorat şi, bineînţeles, şeful de inspectorat, care m-a invitat să iau loc şi a pornit discuţiile.

— Ştii de ce te-am chemat, nu?

— Bănuiesc.

— Tu ai probleme acasă, ceva probleme personale, familiale?

— Nu.

— Atunci ce ai? Ai ceva frustrări, ceva refulări, ai probleme în dragoste?

— Nu.

— Ba da. Eu zic că ai, ceva nu e normal la comportamentul tău. Ce naiba e în mintea ta? Ai văzut ce-ai făcut? Cum ai putut să scrii asemenea prostii? De unde ai tu vocabularul ăla? Ne-ai făcut de tot râsul. Şi mai ales pe tine te-ai făcut de râs. Ai văzut că ai apărut în ziar?

— Am văzut, dar nu e niciun titlu negativ, au fost percepute bine.

— Mă, tu nici măcar nu realizezi că ăia râd de tine, fac mişto. Tu crezi că ăia din presă au pus titlu aşa pentru că te plac? Au pus aşa, ironic, doar ca să râdă de tine. Băiatule, euţ i-am zis că tu ai probleme grave. Ai citit vreodată din Freud? Tu ai un comportament de studiat de Freud.

Toţi din birou râdeau, în timp ce eu mă înroşeam tot mai tare şi îmi venea să intru în pământ.

— De ce te-ai apucat să scrii tu porcăriile alea?

— Pentru că vreau să scriu o carte.

Vorbeam atât de încet, încât mi-am dat seama că m-au auzit doar pentru că au început iar să râdă cu toţii. Primul care dădea tonul râsului era inspectorul-şef, iar ceilalţi râdeau că, no... dacă şeful râde, înseamnă că e de râs.

— Ce carte să scrii tu, mă? Ce carte? Cu mizeriile alea?

— Dacă îmi permiteţi, sunt oameni care citesc cu drag şi astfel încep să vadă meseria de poliţist

şi din alt unghi. Primesc numai mesaje de apreciere.

— Ce oameni, mă? Cine îşi pierde timpul să îţi citească ţie mizeriile? îţi zic eu cine. Cefe late şi oameni fără carte, că un om serios nu citeşte aşa ceva. Vrei să îţi arăt eu carte scrisă de mine? Poftim!

Inspectorul-şef s-a ridicat de pe scaun, s-a îndreptat spre un raft cu cărţi de unde a luat o carte şi a venit spre mine.

— Uite! Asta e carte! E scrisă de mine, că d-aia am doctorat. Uită-te în ea, ia-o în mână, ca să vezi ce înseamnă o carte!

Stăteam cu capul plecat, mă abţineam să nu îmi dea lacrimile şi îmi doream să ies cât mai repede din acel birou.

— Ridică-te, mă, de pe scaun! Ia cartea! Poftim!

A împins cartea spre mine şi m-am văzut obligat să o iau. Eram acum în picioare, cu cartea scrisă de domnul chestor în mână.

— Uite, acum ai o carte adevărată. Dacă vrei, ţi-o dau să o citeşti. Nu porcăriile tale la care se amuză scursurile societăţii.

— Domnule comandant, să ştiţi că simt scriitori veritabili care mi-au trimis mesaje de apreciere.

— Ia citeşte, mă, un mesaj d-ăla.

Am căutat în telefon unul şi l-am citit. Era de la o scriitoare care îmi transmitea mulţumiri pentru că reuşesc să mai descreţesc frunţile oamenilor şi adăuga că, prima oară când a citit, a rămas uimită că rândurile sunt scrise de un

poliţist tânăr şi pe deasupra chipeş. Mă văd foarte bine şi niciodată nu am avut în cap că aş fi chipeş, dar eu îi citisem exact comentariul primit.

— Aia e femeie, care ţi-a scris aşa?

— Da.

— Auzi la ea, că îi descreţeşti fruntea. Dar că i se întăresc sfârcurile, nu ţi-a zis?

Iarăşi ceilalţi şefi au început să râdă.

— Mă, dar acum fii sincer! Tu când citeşti comentariile ăstora, te exciţi? Uite ce te întreb eu... dar tu fii sincer! De câte ori ai citit comentariul ăsta de la asta, de zici tu că e scriitoare? Eu zic că l-ai citit de foarte multe ori acasă. Ia fii sincer, te masturbezi când citeşti comentarii de la femei?

Nu îmi venea să cred ce mi se întâmplă. Eram în stare de şoc şi nu-mi venea să cred ce aud. Iar el continua, având fundalul asigurat de râsetele celorlalţi.

— Spune, mă. Te masturbezi?

— Domnule comandant, aş dori să plec dacă se poate. Vă rog.

— Păi oricum o să pleci, dar o să pleci de tot! Până una, alta, acum te duci de urgenţă acasă şi ştergi tot. Închizi mizeria aia de pagină şi ştergi tot!

Ai înţeles? Tot ştergi. Şi, de mâine, o să discutăm în consiliu despre ce o să facem cu tine.

— Am înţeles. Dacă-mi permiteţi, mă retrag.

— Mai repede!

— Să trăiţi!

Am ieşit din acel birou şi nu mai vedeam să merg, credeam că visez urât. Deşi trecusem prin

multe, nu fusesem niciodată umilit în halul ăla. Sau fusesem, dar de către recidivişti, infractori, oameni de ultimă speţă pe care îi întâlneam prin natura serviciului, nu de către un chestor de poliţie pe care eu îl respectasem întotdeauna până în acea zi.

Am ajuns acasă, am închis pagina de Facebook şi m-am aruncat direct în pat, fără să mă schimb de uniformă. Eram negru de supărare, scârbit şi mă simţeam cel mai mic şi mai umilit om de pe planetă. M-am tot gândit şi am hotărât ca a doua zi să mă prezint la serviciu şi să fac un raport de încetare a raporturilor de serviciu, adică să îmi dau demisia şi să renunţ la meseria pe care o iubeam mai mult decât pe mine şi pentru care luptasem atât de mult. Am făcut totul de unul singur şi pe calea grea. Am realizat că nu voi mai fi poliţist şi am început să plâng. Plângeam în hohote. Mă gândeam la şcoala de poliţie, la părinţii mei, care se chinuiseră atâta cu mine... Nici vorbă să adorm. Mi-am deschis telefonul şi am primit o grămadă de mesaje. Toţi mă întrebau ce am păţit, dacă sunt bine şi dacă ştiu ce se petrece pe Facebook. Nu ştiam. Nici nu aveam de unde să aflu, pentru că nu mai aveam cont.

M-a sunat o prietenă şi mi-a zis că lumea a luat foc rău pentru că şefii mei mi-au închis pagina de

Facebook şi s-a făcut chiar o petiţie online. Am intrat de pe contul ei şi am început să citesc. În scurt timp, toată presa publica articole cu titluri jignitoare la adresa şefului IPJ Braşov. Oamenii îl numeau comunist, încuiat, alţii erau chiar mai duri

în exprimare. Citeam comentariile celor ce semnaseră acea petiţie online şi nu îmi venea să cred. Aş putea scrie o sută de pagini despre asta şi tot nu aş putea descrie ce simţeam în acele momente, în care vedeam că oameni care nu mă cunoşteau, care nu mă văzuseră niciodată, scriau cuvinte atât de frumoase despre mine şi mă susţineau cu atâta înverşunare. Se distribuise şi un link cu trimitere la un formular prin care se pot face sesizări online la IPJ Braşov şi oamenii se îndemnau să completeze cât mai mulţi. Urma să aflu a doua zi că serverul Poliţiei crăpase în acea seară. Crăpase la propriu.

Nu am reuşit să dorm deloc în acea noapte şi încă îmi era gândul la demisie. A doua zi, stăteam tot în pat, cu o durere cumplită de cap, după o noapte în care mai mult plânsesem şi mă tot gândisem pe ce cale o voi lua, când a sunat telefonul. Era numărul de telefon fix al Poliţiei Braşov. Gata, mă cheamă iar acolo, iar îşi vor bate joc de mine şi mă vor umili. Am răspuns şi dispecerul mi-a spus că vrea un şef să discute cu mine şi că îmi face legătura:

— Alo!

— Să trăiţi! Vă rog să dispuneţi!

— Ooo, să trăiţi domnul Godină, ce faceţi?

Tonul lui m-a surprins, îmi vorbea ca unui prieten vechi pe care nu îl văzuse de mult timp, deşi mă văzuse cu o zi în urmă, când şi domnia-sa îmi spusese să mă duc urgent acasă şi să şterg tot.

— Ce aş putea să fac? Fac rău!

— Păi de ce? Hai dom ne fii bărbat, ce naiba? Uite de ce te-am sunat, haide să vedem ce facem

ca să îţi salvăm situaţia asta în care te-ai băgat. Uite ce trebuie să faci tu acum… eşti acasă?

— Da.

— Bun. Intră pe internet, porneşte iar pagina aia de Facebook şi revino cu următorul mesaj: „Închiderea paginii mele de Facebook a fost strict opţiunea mea personală, nu mi-a impus nimeni să fac acest lucru, dar aşa am considerat eu să fac, deoarece lucrez la o carte, iar presa a început să îmi distribuie articolele fără să aibă drepturi de autor. M-am hotărât să redeschid pagina, însă rog presa să nu îmi mai preia articolele fără acordul meu”.

Am realizat atunci că acei oameni chiar mă credeau tare prost. Nici măcar nu trebuia să fiu inteligent ca să realizez că situaţia se răsturnase, iar acum şefii mei erau foarte presaţi ca pagina mea să reapară. Şi trebuia să reapară repede, pentru că articolele din presă în care erau terfeliţi, precum şi reclamaţiile la adresa Poliţiei Braşov nu se opreau. Chiar şi un om din guvern ieşise public şi declarase că este o mare greşeală ce au făcut cei din conducerea IPJ Braşov. Aşadar, erau acum tare speriaţi. Am simţit că mingea e în terenul meu şi nu ştiu dacă acum, la calm, aş reacţiona la fel, dar atunci, am simţit nevoia să mă răzbun.

— Cum să o redeschid? Nu şeful de inspectorat mi-a ordonat ieri să o închid?

— Ba da, dar acum am ieşit de la dumnealui din birou şi am discutat să îţi salvăm cumva situaţia.

— Dacă inspectorul-şef mi-a spus să o închid, o voi deschide tot când îmi va spune dumnealui.

Şi, oricum, nu o mai deschid pentru că nu mai vreau.

— Domnule Godină, haideţi totuşi să vă salvaţi situaţia asta…

— Nu! Să vă salvaţi voi pielea şi scaunele. Nu vreau să mai vorbesc. Să trăiţi! Pagina va rămâne închisă.

Am închis, ştiind precis că voi fi sunat iar şi iar. Aşa s-a şi întâmplat.

— Alo, de ce mi-aţi închis? Haideţi să ne calmăm puţin.

— Vreau să mă sune inspectorul-şef, cel care scrie cărţi adevărate, de doctorate.

— Bine, am să îi transmit să vă sune.

După aproximativ cinci minute, am fost sunat de scriitorul de renume mondial:

— Alo, Mariane, da, eu am zis să redeschizi pagina.

— Să trăiţi, nici nu aveam vreun dubiu că nu aţi fi zis dumneavoastră asta. Dar voiam să ştiu de unde schimbarea asta bruscă de opinie. Cum să deschid o pagină pe care scriu mizerii?

— Măi, Mariane, eu nu am timp nici să-mi văd capul, nu am stat ieri să analizez prea bine. Dar azi, m-am uitat şi eu mai bine şi chiar mi-a plăcut. Doar să ai mai multă grijă la limbaj. Acum, poţi să o redeschizi şi să revii cu mesajul ăla ce ţi-a fost transmis.

— Ăla în care să spun că am închis pagina pentru că aşa am vrut eu?

— Păi, da, trebuie să faci cumva ca să ieşi din situaţia asta jenantă şi să te salvezi.

Eram din nou uimit de acest om şi de

atitudinea lui. După ce că nu avusese demnitatea să mă sune el personal din prima şi îl pusese pe un subaltern s-o facă, acum avea neruşinarea să îmi spună că eu sunt cel ce trebuie salvat.

— Am înţeles. Aşa o să fac. Doar că sunt acasă şi nu am internet, va dura ceva până voi face asta.

— Haide, că trimit acum pe cineva să vină cu un echipaj să te ia de acasă şi vii aici că avem internet.

Normal că aveam internet, dar îmi făcea plăcere să îi aud disperarea.

— Lăsaţi, că merg aici la un vecin. Haideţi, că mă grăbesc.

— Bine. Sună-mă, te rog, înainte să postezi, să vedem cum sună formularea.

— Am înţeles, vă sun imediat.

Am compus mesajul pe care aveam să îl postez şi l-am sunat pe domnul chestor doctor.

— Să trăiţi! Gata. Am scris. Vă citesc, ca să auziţi cum sună?

— Da, citeşte.

— Am scris aşa: „«închiderea paginii de Facebook a fost strict alegerea mea, nu mi-a fost impus de nimeni să fac acest lucru, am închis-o deoarece presa îmi prelua articolele fără drepturi de autor.» Cam aşa sună mesajul ce mi-a fost dictat azi prin telefon de către şeful IPJ Braşov, care vrea astfel ca eu să mint şi să îmi bat joc de acei oameni care m-au susţinut şi care au luptat pentru mine, doar pentru ca domnia-sa să îşi spele ruşinea care s-a abătut asupra lui pentru mentalitatea comunistă de care a dat dovadă”.

— A… a… ah… a… ai scris asta?

— Exact aşa cum v-am citit. Acum o postez.

— Mariane, stai aşa! Hai să vorbim ca între bărbaţi, nu acţiona la nervi. Te cred că eşti supărat, dar nu face asta. Tu mă ştii pe mine, ştii că ţin la tine ca un tată.

— Dar să ştiţi că tata nu m-a întrebat niciodată dacă mă excit şi dacă mă masturbez când citesc mesaje de la femei. Tata îmi dădea câte 50 de lei pe săptămână când eram la şcoala de poliţie, pentru că nu avea mai mult. Îmi mai punea ceva pe card, când avea. Tata nu a scris nicio carte şi nici nu cred că a auzit de Freud, pentru că nu are doctorat şi nici chestor de poliţie nu e, dar nici nu m-a jignit vreodată aşa cum aţi făcut-o dumneavoastră ieri. Domnule chestor, nu vă e ruşine? Cu ce drept mi-aţi vorbit mie aşa, ce vă datorez eu dumneavoastră?

— Mariane, am atâtea pe cap, ieri eram şi eu supărat, avem o grămadă de probleme, dar ştii că eu am apărat întotdeauna instituţia asta şi am muncit ca să ajung unde sunt acum. Haide, să nu facem lucruri urâte şi să nu acţionăm la nervi.

— Ce mi-aţi dictat dumneavoastră acolo nu am să scriu niciodată. Nu aş putea niciodată să mint în halul ăsta. Oamenii mi-au luat apărarea şi lor le datorez acum atitudinea dumneavoastră linguşitoare.

— Măi, Mariane…

— Dacă nu erau oamenii care să pună presiune pe voi, acum eram probabil în consiliul de disciplină. O să mă gândesc dacă redeschid pagina. Să trăiţi!

— Auzi, stai aşa să îţi spun şi eu una tare pe care am auzit-o la tamponări. A venit una acolo odată şi a zis că i-a intrat unul în fund. Ha, ha, ha!

Penibil…

PREMIANŢII FĂRĂ PREMII

După balamucul cu închiderea şi redeschiderea paginii de Facebook, am început să fiu contactat de majoritatea emisiunilor de cancan din România, care mă voiau în platou. I-am refuzat, deoarece nu îmi doream să devin un personaj monden. Am acceptat totuşi o invitaţie, venită din partea locuitorilor municipiului Deva, care organizau în fiecare sâmbătă o gală numită „Premianţii fără premii”. În cadrul acestei gale, erau premiaţi oameni pe care organizatorii îi considerau a fi de calitate şi care au contribuit cu ceva bun în societate. Festivitatea nu avea caracter politic, iar lucrul care m-a impresionat cel mai tare a fost că nu avea un buget. Totul era făcut benevol, iar premiantul câştiga o diplomă cu semnăturile tuturor oamenilor prezenţi şi un lucru de mai mare preţ – aplauzele acestora.

Mi-a plăcut mult ideea şi mi-am dorit să merg acolo în uniforma de reprezentare a Poliţiei Române, aşa că am făcut un raport prin care i-am solicitat şefului Poliţiei Municipiului Braşov să-mi aprobe acest lucru. Am fost sunat de şeful meu care mi-a spus că dumnealor mă lasă să merg la Deva, dar să o fac în timpul meu liber şi în calitatea mea de om, de blogger sau de ce vreau eu, dar nu de poliţist. Şi să merg acolo în civil. Eram uimit de acest răspuns, era un lucru benefic instituţiei ca un poliţist să fie apreciat şi premiat

de societate. Am primit raportul, pe care şeful Poliţiei Braşov scria: „Agentul se va prezenta la festivitate în ţinută civilă, decentă”. Mă întrebam de ce a trebuit să specifice ca ţinuta mea să fie decentă, dacă îmi era interzis să mă prezint în calitatea mea de poliţist şi mi se spunea să mă duc în timpul meu liber. Dacă aş fi vrut să merg în bermude şi în şlapi?

Am trecut peste supărarea cu uniforma şi m-am dus la Deva în ţinută civilă. Şi decentă. M-am dus cu bani împrumutaţi, pentru că mai erau patru zile până la salariu, dar tot efortul a meritat. Am întâlnit la Deva nişte oameni cum încetasem să cred că mai există. Nişte oameni minunaţi, printre care şi şeful IPJ Hunedoara, un om tânăr, cu o mentalitate vizibil diferită de cea a şefilor mei de la Braşov.

Am trăit o zi minunată şi am fost impresionat de prezenţa într-un număr destul de mare a oamenilor, care au ţinut să mă cunoască şi să mă felicite. Aplauzele lor şi cuvintele frumoase pe care mi le-au adresat au fost pentru mine cel mai de preţ premiu, iar pentru asta ţin să le mulţumesc încă o dată şi aici.

...UNUL PENTRU TOŢI

l ja Poliţia Rutieră Braşov era o stare de tensiune şi de nemulţumire. Programul de lucru era cu mult peste norma legală, nu aveam decât un weekend liber pe lună şi lucram câte şapte zile consecutiv, urmate de două zile libere. De câte ori ne adunam mai mulţi colegi, numai asta auzeam: „Mă, eu nu mai suport, nu mai rezist, hai să facem ceva, nu e normal”. În fiecare zi auzeam asta, cam

de la toţi colegii. Eu eram la început şi nu prea înţelegeam de ce se vaită toţi, dar nu fac nimic în sensul ăsta. La prima şedinţă cu şeful de birou, după ce a terminat domnia-sa ce a avut de spus, a urmat întrebarea de final: „Voi aveţi ceva probleme?” Asta e o întrebare cu un rol de încheiere, la care nu se aşteaptă nimeni să întrebe careva ceva. Cum să spună un agent unui şef altceva decât „Am înţeles!”…?

M-am ridicat şi am spus că există o problemă.

— Ce problemă?

— Nu mai suportăm programul, e mult prea obositor şi, mai ales, nu este legal.

Şeful meu era roşu la faţă şi nu îi venea să creadă că cineva a ridicat o astfel de problemă. Mai ales un tilicar, cu niciun an vechime.

— Dar tu de ce vorbeşti în numele tuturor, eşti vreun lider de sindicat sau ce?

— Vorbesc în numele tuturor, pentru că e problema tuturor, toţi suntem nemulţumiţi.

— Care toţi? Ia spune, Marius, ţie nu îţi convine programul?

Îmi convenea de minune că îl nimerise cu întrebarea tocmai pe Marius, el era unul dintre cei mai înverşunaţi împotriva programului de lucru, era cel pe care îl auzeam cel mai des văitându-se nervos.

— Şefu’ … ce să zic… e puţin cam obositor, dar nu pot spune că nu îmi convine.

— Ilie, ia spune, ţie nu îţi convine programul?

— Ba da, şefu’, nu am nicio problemă.

Nu îmi venea să cred ce aud. Mă simţeam trădat tocmai de cei care se plângeau cel mai tare.

— Vezi, Mariane? Te-ai găsit să vorbeşti tu. Altă dată să vorbeşti în numele tău.

Am plecat dezamăgit şi mă gândeam că oamenii ăştia îşi merită soarta.

Programul a rămas la fel, iar după câteva luni, unul dintre colegii mei a venit la mine şi mi-a spus că vrea să deschidă o acţiune în instanţă, prin care să dea în judecată Poliţia Braşov pentru modul defectuos şi ilegal de organizare a planificării, fiecare agent ajungând să strângă ore suplimentare neplătite. Şi nu puţine.

— Am vorbit şi cu ceilalţi colegi şi vor semna aproape toţi.

— No, bine, eu semnez, dar tare mi-e că vor da înapoi.

— Nu vor da.

S-a făcut lista pe care eram 20 de persoane şi cererea a fost introdusă în instanţă fără ca vreun şef să ştie de ea. Au aflat abia când au fost citaţi şi tot atunci au redactat nişte cereri tipizate prin care se renunţa la chemarea în judecată. Trebuiau doar completate şi semnate de reclamanţi. În prima zi, au fost invitaţi la şef în birou trei colegi. Au completat şi au semnat, aşa că pe listă rămăseserăm 17.

Au urmat alte zile şi alte renunţări. Cei care rămâneau ştiau că vor fi şi ei chemaţi şi că li se va sugera să se retragă, pentru că… e mai bine aşa. Dar erau vehementţi şi spuneau că ei nu se vor retrage nici picaţi cu ceară. La primul termen, la tribunal am fost vreo 10. La următorul, 4, iar în final 2, dintre care unul şi-a dat demisia şi a plecat din ţară, renunţând astfel şi el.

La final, prin sentinţa Tribunalului Braşov, s-a admis cererea formulată de reclamantul Godină Marian în contradictoriu cu pârâtul Inspectoratul de Poliţie al Judeţului Braşov.

Rămăsesem din nou singur.

STOP! TRECE DOREL!

Ie Dorel îl cunoaştem cu toţii, e un personaj devenit stereotip. Este lucrătorul de la gaze care vrea să schimbe contorul şi dărâmă blocul. Tot el asfaltează când plouă şi o face cu atât de mult simţ de răspundere, încât nici liniile de tramvai nu-i stau în cale. Asfalt să fie. Dorel verifică butelia de gaz cu bricheta şi provoacă incendii schimbând de unul singur instalaţia electrică. Nu are încredere în inginerii germani şi aduce nişte îmbunătăţiri maşinii. Ştie el mai bine. Când vrea să descarce, răstoarnă camionul cu totul. Tot lui, proiectele îi dau cu virgulă şi instalează stâlpul în mijlocul drumului. În concluzie, unde munceşte Dorel, rămân urme.

Din păcate, deşi îmi place să cred că lucrurile se vor schimba în curând, România este încă o ţară în care Dorel poate ajunge om cu funcţie. Om care trebuie să ia decizii de care depind apoi cetăţeni mult mai pregătiţi decât el şi care au de suferit de pe urma gafelor lui.

Mai grav e când un astfel de Dorel, dintr-o funcţie de conducere, colaborează cu un alt Dorel şi împreună ajung la o hotărâre marca Dorel la puterea a doua.

Dintr-o astfel de colaborare, la Braşov s-a născut prima stradă din lume cu drum înfundat care are calitatea de drum cu prioritate.

Braşovenii ştiu despre ce vorbesc, iar celorlalţi o să vă explic.

Este vorba de strada Dimineţii. O stradă de aproximativ 100 de metri care face accesul în parcul auto al IPJ Braşov. Această stradă iese în strada Nicolae Titulescu, una destul de circulată, dar nu aglomerată. Ei bine, probabil după lungi studii, exerciţii de masări ale tâmplelor, eventual ceva şedinţe de meditaţie, cei doi Dorel au ajuns la concluzia că acea străduţă trebuie să fie drum prioritar, aşa că au fost instalate indicatoare în acest sens. Astfel, pe strada Nicolae Titulescu au fost montate indicatoare „Cedează trecerea”, iar la ieşirea de pe strada Dimineţii (cea înfundată) a fost instalat indicatorul „Drum cu prioritate”.

Am ajuns la muncă şi am rămas mut când am văzut aberaţia asta. La fel erau şi toţi colegii mei. Pentru că şoferii nu se aşteaptă ca atunci când merg cu maşina pe o stradă cât de cât mare, să le apară un indicator „Cedează trecerea” la intersecţia cu o străduţă cu drum înfundat. Nimeni nu respecta indicatoarele, mai ales că erau proaspăt montate.

Ingeniosul Dorel a găsit repede rezolvarea la acest caz complex al carierei sale şi a dispus ca un agent de circulaţie să stea acolo, să oprească fiecare maşină în parte şi să îi spună conducătorului auto nedumerit:

„Bună ziua, dorim să vă informăm că avem indicatoare noi în această intersecţie, aşa că vă rugăm să le respectaţi”.

Vaaai! Minunată soluţie! Dorel ăsta chiar are cap. E motivul pentru care nu-i plouă-n gât. Pentru

că îţi ia vreo 30 de secunde să-i zici fiecărui şofer poezia asta, după zece minute de la începerea „activităţii de informare”, strada era blocată şi coloana de maşini nu se mai termina.

Cetăţenii braşoveni s-au inflamat, pe bună dreptate, şi a fost iniţiată o petiţie pentru a resistematiza intersecţia. Atunci a apărut şi explicaţia lui Dorel pentru măsura luată. A argumentat că de pe acea străduţă ies maşini de poliţie care se grăbesc la intervenţii.

Dar atunci, de ce mai au girofar şi sirene? Dorel a găsit o explicaţie şi pentru asta şi a motivat că nu toate maşinile de poliţie sunt inscripţionate şi au girofar. Aşa că măsura venea în ajutorul celor care merg grăbiţi la intervenţii, cu maşini neinscripţionate, în civil.

Bine, dar ce se fac ăia cu maşinile lor neinscripţionate atunci când dau de primul semafor roşu? Sau de primul indicator „Cedează trecerea”? Pe baza logicii lui Dorel, eu aş propune ca toate semafoarele dinspre sediul Poliţiei să fie vopsite verde şi toate străzile să fie cu prioritate. Dar ce se fac apoi la întoarcerea spre sediu? No, că i-am dat iar de gândit lui Dorel, dar sunt convins că va găsi ceva deştept.

Important e, dragi braşoveni, să privim partea plină a paharului şi să fim mândri că în oraşul nostru, pe lângă strada Sforii care e cea de-a treia cea mai îngustă stradă din Europa, avem acum şi strada EKmineţii, singurul drum prioritar… înfundat.

TE-AI MAI FACE POLIŢIST?

Sunt întrebat destul de des ce aş face dacă aş

putea să dau timpul înapoi. M-aş mai face poliţist sau aş alege altceva?

Poate că sunt subiectiv acum, dar cred că profesia de poliţist e una dintre cele mai frumoase şi complexe meserii.

Îmi aduc aminte prima zi la serviciu. Fuseserăm repartizaţi zece absolvenţi la Poliţia Rutieră Braşov. Timp de o săptămână nu am fost puşi să lucrăm efectiv pe stradă. Ni se ţinea în fiecare zi un fel de instructaj, în care şeful nostru de atunci ne pregătea pentru munca de teren.

În liceu, profesoara mea de geografie, când a auzit că vreau să devin poliţist, mi-a zis că e păcat de mine, că e un sistem mizerabil şi corupt. I-am spus că eu nu voi fi aşa niciodată şi a început să râdă.

— Mariane, nici nu spun că tu te duci acolo cu gândul să faci mizerii, dar sistemul te va transforma şi te va forma fără să-ţi dai seama. În final, ori vei deveni ca ei, ori vei fi eliminat.

La acele instructaje de care vă vorbeam mai sus, îmi fugea gândul tot mai des la profesoara de geografie. Ni se explica mereu ce înseamnă să fim băieţi orientaţi. Ce însemna să te orientezi? însemna să te uiţi şi tu la omul pe care îl opreai în trafic. Dacă ocupa vreo funcţie, ceva, dacă era cineva… mai puteai să îl laşi fără amendă… că, no… nu trebuia să faci pipi contra vântului. Deci, dragi băieţi, orientare! Ăsta era cuvântul de bază şi nu cred că există vreun poliţist în România care să nu fi auzit de verbul acesta, „a te orienta”.

Au trecut acele zile în care ni s-a explicat ce înseamnă să ne orientăm, şi am intrat în pâine.

Am fost introduşi pe teren, să învăţăm munca la firul ierbii. După cum am zis, eram zece tineri veniţi din şcoală. Ni s-a dat fiecăruia dintre noi câte o intersecţie şi eram trimişi acolo, fără maşină, fără procese-verbale. Nici de dirijat nu era cazul, oricum nu ştiam. Trebuia doar să stăm şi să fim la vedere. Era exact sfârşitul lui decembrie şi, după treizeci de minute de stat afară, erai bocnă. Cam asta era viziunea şefilor în anul 2006, să trimită zece poliţişti pe stradă, să stea în intersecţii şi să nu facă nimic altceva în afară de a îngheţa. După trei astfel de zile, începusem să regret alegerea făcută. Deşi mă îmbrăcam cât de gros puteam, după o oră de stat în picioare, în frig, eram vânăt. Şi nu m-aş fi plâns, ştiam că mă vor aştepta şi astfel de momente, dar când se impunea cu adevărat, nu doar aşa, ca să ne călim. Când am întrebat de ce nu ne trimit şi pe noi cu maşini de poliţie, au început să râdă şi ni se povestea cum era când veniseră ei în poliţie, cum pupaseră ei maşini de poliţie abia după câţiva ani. Ce mentalitate veche... de parcă era important cum fusese pe vremea lor. Şi de astfel de mentalităţi m-am lovit în toţi aceşti nouă ani.

Am trecut de perioada de călire şi am primit şi noi procese-verbale. La scurt timp, m-am lovit de primul caz în care nu am ştiut să mă orientez. Ca să fiu sincer, nu am vrut. Se spunea că legea e ca o barieră de care se lovesc proştii, în timp ce şmecherii trec pe deasupra sau pe dedesubt. Nu aş fi dormit niciodată bine, ştiind că după ce am amendat un pensionar, un muncitor sau un taximetrist, ar fi trebuit să las în pace pe cineva

care greşise la fel, dar care era intangibil datorită ocupaţiei. Îmi pusesem în cap să nu fac asta niciodată.

Progenitura unui localnic sus-pus făcuse viraj la stânga peste marcajul continuu, de faţă cu mine. Mi-a spus cine e şi că se grăbeşte. Văzând că nu prea mă interesează cine e, m-a întrebat dacă e nevoie să dea un telefon. Am ignorat-o şi i-am scris amendă, iar când i-am dat actele, nu a vrut să le ia. A demarat în trombă şi mi-a zis că îi voi duce actele personal acasă şi îmi voi cere scuze. Am ajuns la birou, unde şeful meu fusese deja informat.

— De ce ai amendat-o? Nu ţi-a zis cine e?

— Ba da, mi-a zis, dar a făcut stânga peste marcajul continuu, chiar sfidător, pentru că mă văzuse acolo.

— Aşa, şi? S-a dărâmat Tâmpa dacă a făcut ea stânga? A făcut ceva aşa de grav? Sunt atâţia care fac asta şi tu tocmai pe ea ai găsit-o.

— Dacă făcea vreun lucru mai grav, sigur era o sancţiune mai gravă. Eu am amendat-o exact pentru ce a făcut.

Am plecat din biroul şefului ştiind că i-am lăsat acestuia impresia că simt bătut în cap. După alte câteva speţe de genul ăsta, nici măcar nu se mai chinuiau să mă cheme. Înţeleseseră că simt cam prost şi că nu au cu cine. Dar nici nu eram văzut bine. Colegii îmi spuneau mereu să am grijă, că vor fi cu ochii pe mine.

— Mariane, tu te pişi contra vântului!

Astea erau vorbele pe care le auzeam cel mai des.

Se mai întâmpla să opresc câte un şmecher care, atunci când vedea că nu mă interesează altă calitate de-a lui în afară de cea de conducător auto, scotea telefonul şi suna. Pot bănui că sima vreun şef de-al meu, pentru că auzeam ce vorbea:

— Salut, uite m-a oprit un băiat de-al tău, dar a zis că nu vrea să vorbească la telefon cu nimeni. Nu ştiu cum îl cheamă… cum te cheamă? Mai spune-mi o dată!

— Godină!

— Godină îl cheamă.

După ce îi transmitea numele meu, convorbirea telefonică se încheia brusc şi pot doar să deduc care era replica.

— Aaa… Godină… ăla e cam prost. Nu te pot ajuta.

Deşi eram ca un ghimpe, povestea asta cu pişarea contra vântului mi-a prins bine la final. Biroul Rutier Braşov a fost, de curând, decimat de Direcţia Naţională Anticorupţie care a trimis în judecată doisprezece agenţi de poliţie, în frunte cu şeful Serviciului Rutier. Toţi au fost condamnaţi definitiv şi, implicit, daţi afară. Şi-au pierdut slujba pentru care au muncit la fel ca mine, pentru că au ales să fie liniştiţi şi să nu creeze probleme la locul de muncă. Nu au dorit să intre în conflict cu şeful care îi suna pentru a interveni pentru diverşi conducători auto. Deşi legal sunt vinovaţi, aş căuta vina undeva mai sus. Dacă şeful te sună şi îţi dă de înţeles că nu trebuie să-l amendezi pe şoferul din faţa ta, ce faci? îţi calci pe orgoliu şi îl laşi în pace, gândindu-te că ai copii acasă, sau te pişi contra vântului şi le devii un fel de duşman?

Grea alegere. Mai ales pentru colegii mei care erau mai în vârstă şi aveau familii de întreţinut. Eu am ales-o pe a doua şi numai eu ştiu prin câte am trecut.

Îmi amintesc că şeful Poliţiei Braşov făcuse o listă cu nişte agenţi pe care trebuia să îi mute de la Poliţia Rutieră. Eram în mod clar pe acea listă şi se zvonea că voi fi trimis undeva, departe, la ţară. O listă făcută de un şef care nu a călcat în viaţa lui în Şcoala de Poliţie sau în Academia de Poliţie. A fost angajat direct, din sursă externă, având studii superioare în domeniul ingineriei. Ca o coincidenţă, a fost numit în funcţie la scurt timp după numirea primarului. La un chef, dansa descheiat la cămaşă, cu un prosop pe cap. Tot întâmplarea face că prosopul era de aceeaşi culoare cu cea a primarului politic. Mai rău e că, ajunşi în funcţia de şefi, confundă poliţia cu o societate comercială ai cărei patroni sunt şi ajung să folosească agenţii de poliţie în scopuri personale. Iată doar un exemplu: în faţa Poliţiei Braşov, zilnic, de luni până vineri, în faţa clădirii se află un poliţist rutier. Ce rol are el? Fie că plouă, ninge sau bate vântul, trebuie să fie prezent acolo de la ora 7: 30. Îl aşteaptă pe şeful de inspectorat şi, dacă e nevoie, îi facilitează intrarea cu maşina. Când şeful coboară, poliţistul ia poziţia de drepţi şi salută cu mâna la caschetă. Am fost şi eu de zeci de ori de serviciu acolo şi cel mai urât mă simţeam când salutam cu mâna la caschetă, în gol, pentru că şeful nici nu se sinchisea să-mi arunce o privire. După partea cu salutul, poliţistul de acolo nu mai face nimic. Pe româneşte, stă şi

freacă menta. Are grijă să nu parcheze maşini aiurea, deşi sunt indicatoare rutiere care interzic asta, şi din când în când mai facilitează ieşirea vreunui şef, oprind traficul pentru ca domnia-sa să nu aştepte deloc. Am întrebat de mai multe ori ce rol are acel poliţist acolo şi mi s-a răspuns că şeful doreşte să îi fie asigurat confortul psihic. În acelaşi timp, la Biroul Tamponări este un singur agent de poliţie, care trebuie să facă faţă unui municipiu cu peste 300.000 de locuitori. Oamenii stau la coadă ore întregi. Se pare că nu interesează pe nimeni confortul psihic al poliţistului de acolo şi nici cel al oamenilor care stau şi aşteaptă.

Braşovenii ştiu de asemenea că, zilnic, pe strada Griviţei, e un echipaj de poliţie care stă numai pe acolo. V-aţi întrebat vreodată de ce? O fi aia strada cu cele mai multe probleme din oraş? Nici vorbă! E zona în care locuieşte cineva care doreşte confort psihic.

* * *

O altă întrebare care mi se pune des:

— Aveţi un plan de amenzi, trebuie să daţi un anumit număr de amenzi pe z.i?

La această întrebare nu pot răspunde cu un simplu „da” sau „nu”. Eu am considerat întotdeauna că rolul Poliţiei Rutiere este mai întâi de a preveni, şi nu de a sancţiona. Nu şi şefii mei. Niciodată nu am stat prea bine la numărul de amenzi şi nu exista şedinţă în care să nu mi se atragă atenţia că am prea puţine amenzi şi prea multe avertismente. Ca să mă facă să nu mai dau avertismente, mi se insinua că dau avertismente

cu un motiv, că primesc eu ceva favoruri de dau avertismente. Era o tehnică menită să mă facă să renunţ la a avertiza şi să aplic doar amenzi. Am învăţat să vorbesc mereu doar în numele meu, însă nu cred că există vreun agent de poliţie rutieră care să nu fi fost certat pentru că nu a dat multe amenzi. La sfârşitul unei zile, întocmeşti un raport de activitate. Nu contează că ai dirijat patru ore, că ai fost la două accidente, că ai îndrumat zeci de persoane sau ce ai mai făcut. Contează câte amenzi ai dat şi cam atât. La sfârşit de an, la acordarea calificativului, la fel. Câte amenzi ai dat anul ăsta? Aşadar, există plan de amenzi?

Referitor la această presiune de a da cât mai multe amenzi, îmi aduc aminte de o zi de vineri. Era Vinerea Mare, înaintea Paştelui. În oraş era forfotă mare, agitaţie şi aglomeraţie. În acest timp, ni se ceruse să stăm cu radarul pe şoseaua ocolitoare. Adică omul scăpa cu greu din aglomeraţia oraşului şi, când, în sfârşit, avea ocazia să circule, dădea de noi cu odiosul radar. Am oprit un şofer şi l-am amendat pentru fabuloasa viteză de 81 km/h pe sector de drum cu limita 70 km/h. I-am dat amendă pentru că eram certat pentru fiecare avertisment şi eram cam sătul. Omul a luat procesul-verbal şi mi-a zis să mă uit în ochii lui:

— Abia am avut bani să cumpăr ceva de Paşte şi acum am primit amenda asta de la tine... Să-ţi dea Dumnezeu un Paşte negru!

Mi se întâmplă des să fiu înjurat sau blestemat. Numai un om dobitoc recurge la astfel

de mijloace, dar pe nenea ăsta mă chinuiam să-l înţeleg şi parcă îi dădeam dreptate. Eu mă făcusem poliţist ca să ajut oamenii, nu să le fac rău. Încălcase legea, într-adevăr, dar strada aia arăta aproape ca o autostradă şi mă făcea să cred că aceia care au fixat limita aia de viteză acolo au făcut-o pentru ca noi să putem sta cu radarul şi bugetul local să crească.

L-am sunat pe şeful meu şi i-am spus ce păţisem, că un om m-a blestemat şi că eu nu mai vreau să stau cu radarul pe strada aia, mai ales în Vinerea Mare şi mai ales în condiţiile de trafic care nu reprezentau un pericol pentru nimeni. Mi-a răspuns că îmi pot găsi altceva de muncă dacă nu-mi place, iar dacă îmi e milă, să mă fac preot. Am înţeles atunci că sunt un simplu pion, dar m-am gândit că, uneori, cu pionii se poate da şah mat.

După tot balamucul cu condamnarea şefului Poliţiei Rutiere, lucrurile s-au schimbat enorm. Nu am mai întâlnit vreun şofer care să scoată arogant telefonul şi să sune pe cineva. Şi dacă ar suna, nu cred că şi-ar mai permite cineva să intervină.

De curând, pe când mă pregăteam să plec acasă după ce fusesem schimbul unu. m-am întâlnit cu un coleg. L-am întrebat ce caută la poliţie, ştiind că e liber şi văzându-l îmbrăcat civil. Mi-a zis că l-a sunat şeful nostru şi i-a spus că trebuie să vină urgent la adjunctul şefului de inspectorat, pentru că amendase pe cineva cu o zi în urmă. Colegul meu e tânăr şi abia a venit din Academia de Poliţie, îmi era milă de el când îl vedeam cât e de speriat şi de îngrijorat. Fusese

chemat din timpul lui liber, pentru că îşi făcuse meseria. Ştiam ce îl aşteaptă şi parcă mă vedeam pe mine cu opt ani în urmă. Credeam că vremurile respective sunt de mult apuse şi nu îmi venea să cred că încă se mai practică aşa ceva. I-am spus colegului să fie tare şi, dacă are probleme, să mă sune să stăm de vorbă.

Eram acasă, seara, când m-a sunat. Avea vocea tremurândă, aproape că plângea. Mi-a povestit că a intrat în biroul şefului şi a fost întrebat de cât timp lucrează la Poliţia Rutieră. Apoi i s-a reproşat că a oprit, cu o zi în urmă, un şofer care transporta brazi şi care nu purta centura de siguranţă. I-a cerut actele, iar şoferul i-a spus că vine chiar de la poliţie, unde dusese unul sau mai mulţi brazi. Colegul meu l-a sancţionat cu amendă pentru că nu folosea centura şi nu i-a păsat de unde venea şoferul şi ce făcuse. Acum, îi era reproşat modul de adresare, nu faptul că a aplicat sancţiunea cu pricina. Era clar că băiatul nu vorbise deloc nepoliticos şi că a fost chemat pentru că amendase pe cine nu trebuia. Că nu se orientase. Ba mai mult, şeful a crezut de cuviinţă să îi explice că poate omul ăla nu purta centura ca să poată coborî mai repede în caz că ar fi încercat cineva să îi fure brazii. Colegul meu era acum profund dezamăgit, iar eu încercam să îi ridic moralul. I-am spus să continue tot aşa şi să nu pună la suflet. I-am povestit şi eu o situaţie similară prin care trecusem cu exact acelaşi şef, cu ceva ani în urmă.

Eram de serviciu la Biroul Tamponări. Au venit două persoane care se tamponaseră şi nu

doreau să încheie formular de constatare amiabilă. Şoferul nevinovat era dispus ca totul să se rezolve amiabil, însă tocmai cel vinovat era cu gura mare şi făcea scandal, deşi speţa era foarte clară. Ieşise depeo stradă unde avea stop şi acroşa să o maşină care circula pe drumul prioritar. După ce a încheiat cearta cu celălalt şofer, acum avea ceva cu mine. Îmi vorbea urât şi se lăuda că dă telefoane, că el e un profesor cunoscut în Braşov. A completat o declaraţie, pe care a rupt-o apoi în faţa mea, fiind foarte nervos. Am trecut peste faptul că declaraţia aia era cumpărată pe banii mei şi fotocopiată pe aceiaşi bani şi i-am dat alta, pe care a completat-o la fel de nervos. A doua zi, am fost chemat de acelaşi şef, care m-a umilit în ultimul hal, pe motiv că i-aş fi vorbit urât şoferului. Nu am fost întrebat nimic despre ce s-a întâmplat, am fost direct mustrat, cu ameninţarea că voi fi mutat într-o zonă rurală.

Cred că e lesne de înţeles că acel şofer era prieten bun cu şeful meu şi era deranjat că îi reţinusem permisul de conducere, la fel ca omul care fusese amendat, deşi el transporta brazi la poliţie. Şi pe unde o fi mai transportat el brazi? Nu-i greu să ne închipuim.

Revenind la întrebarea de la început, dacă aş alege din nou să devin poliţist… Cu tărie spun: da!

Văzând evoluţiile recente, am speranţa că noii poliţişti nu vor mai trece prin câte am trecut eu, pentru că lucrurile încep să se schimbe.

Sunt conştient că pentru mine vor urma momente grele, dar nu am de gând să renunţ la meseria mea, iar de va fi să plec vreodată, o voi

face cu capul sus, cu mândria că am lăsat o urmă cât de mică în istoria Poliţiei Române.

CUPRINS

Mami şi tati
Bacalaureat
Admitere la Câmpina
Prima zi de şcoală
A doua zi de şcoală
Iluzii
Iubita din şcoală
Şobolanul din magazie
Mihuţ
Scandal
Nea Costică şi pepenii
Fiola alcoolscop
Petrică
Petrică – Epilog
Colonelul din Kazahstan
Fler
Andiamo, Maricico!
Leul şi pisimâţii
Vorba dulce
Fraţii Bombă şi Fitil
Bunul samaritean
Trompa lui Dorel
Urâcioşii
Mama răniţilor
Prieteni
Sens unic
Trecerea de pietoni
Un poliţist rutier
Cum să scapi de amenzile de circulaţie
Luca

Diva intangibilă
Lapte şi fiere
Iubire, drame, tragedii
Iarăşi iubire
Şi mai multă iubire
Flash-uri din sens opus închiderea şi redeschiderea paginii de Facebook
Premianţii fără premii
…unul pentru toţi
Stop! Trece Dorel!
Te-ai mai face poliţist?
Tipar: ARTPRIIMT Email: office<a>artprint.ro

Am citit în ultima perioadă că, de fapt, nu aş exista şi că sunt doar produsul unei campanii de marketing. A citit asta şi tata şi mi-a zis că e adevărat. Sunt rodul unei campanii iniţiate de el, cu vreo nouă luni înainte de 7 septembrie 1986, ziua din care am început să exist. De vreo nouă ani, sunt poliţist. Numai mama nu s-a obişnuit cu asta, iar atunci când mă sună şi-i zic că nu pot vorbi, că-s la poliţie, mă întreabă ce-am făcut.